

Nonami Asa

Bong bóng

Tiểu thuyết

Đỗ Phan Thu Hà dịch

BONG BÓNG

Tác giả: Nonami Asa

Người dịch: Đỗ Phan Thu Hà

Phát hành: Skynovel

Nhà xuất bản Phụ Nữ

ebook@vctvegroup

Mở đầu

Gã mặc kệ đèn đỏ, cứ thế băng qua giao lộ, ngay lập tức, tiếng còi xe chói tai rung động cả không gian. Theo phản xạ, người gã co rúm lại, tay lái lão đảo.

“Thằng khốn, mày chán sống à!”

Giọng chửi rủa của một người đàn ông vang lại từ đâu đó. Vội vàng định thần, Izumi Shouto thoáng hếch cằm, cầm đầu chạy về phía con đường tối tăm phía bên kia giao lộ. Gã không thông thuộc địa hình khu này nhưng cứ phải chạy bừa chứ chẳng còn cách nào. Gió rít qua tai, Shouto cảm giác dường như tiếng động cơ chiếc xe gắn máy gã cầm lái đang đuổi theo gã.

Gã chạy đến một khu nơi nhà cửa nằm xen kẽ ruộng đồng. Ánh sáng hắt ra từ những căn nhà chỉ dừng lại ở vài ngọn đèn leo lét ngoài cổng. Đến cả đèn đường cũng chẳng có. Chạy giữa con phố tối thui, thích thì gã rẽ, hứng lên lại rồ ga phóng thẳng. Giữa đường, gã lòng vòng dưới một triền đồi thoải thoải. Một lúc lâu sau, gã chỉ thấy ruộng đồng thẳng cánh cò bay, mãi sau mới vào khu dân cư.

Ngay khi gã rẽ ở một góc cua, đèn pha xe cub rọi thẳng bức tường bê tông. Gã lập tức bẻ lái sang trái rồi chạy men theo tường, bóng tối ngày càng mịt mùng bủa vây lấy gã. Cây to nối tiếp nhau. Có vẻ nơi này là công viên hay đền thờ gì đó. Đến đây, Shouto mới dám nói lỏng tay lái chiếc xe ăn trộm vài tiếng trước và liếc vào gương chiếu hậu, chưa an tâm, thậm chí gã còn quay người nhìn ra sau. Ổn rồi. Không thấy bóng người đuổi theo.

Gã dừng xe dưới một gốc cây, tắt máy, gạt chân chống, đoạn nhìn quanh quất. Phía đằng xa, những đốm sáng có lẽ là đèn đường tạo thành một dải. Xa hơn nữa, ánh đèn của những ngôi nhà le lói như ánh trăng vàng vọt. Giả sử có ai ở đây, còn lâu gã mới biết. Nhưng đồng thời, màn đêm này cũng sẽ che giấu Shouto. Gã tháo chiếc mũ bảo hiểm nửa đầu chẳng biết khổ chủ là ai, cầm lấy cái túi xách nữ treo trên tay lái rồi đi vào màn đêm.

Đến tận đây chắc là được rồi.

Ban đầu, gã định bụng sẽ bước từ tốn và phớt tỉnh hết sức. Song chẳng hiểu sao gã lại không ngừng hồi hải. Đôi chân cứ thế thoăn thoắt. Gã có cảm giác hơi thở cùng tiếng quần áo sột soạt to hẳn lên. Như bị âm thanh ấy thúc ép, gã tiến vào màn đêm.

Nói đi cũng phải nói lại, hôm nay đúng là đen như mực.

Hồi sau, gã mới dần giảm tốc, vừa rảo bước gã vừa nắm chặt tay rồi lại mở ra, đoạn đưa lên trước mặt. Ngay cả trong bóng tối thế này, gã vẫn biết ngón trỏ của mình bẩn thỉu và đen đúa. Gã bèn lôi con dao bướm từ trong túi áo khoác ra. Gã bật lưỡi dao, cả trên đó cũng dính thứ nhớp nháp màu đen.

Thôi xong.

Có lẽ lúc ấy gã trượt tay. Gã chỉ định vung dao như mọi lần thôi mà. Vì mục tiêu gã nhắm đến là túi xách của cô ta. Là tiền. Vậy nên gã chỉ muốn hù cho đối phương sợ, nếu được thì hét văng lên chút đỉnh là đủ rồi. Gã rất khoái nghe tiếng phụ nữ la hét từ đằng sau lưng. Không cần to lắm, chỉ cần “Á”, “Ồi,” gã đã sướng rơn trong bụng.

Song đêm nay, mọi chuyện lại chệch theo hướng khác. Chẳng rõ do xe không chịu giảm tốc hay do gã căn sai khoảng cách, nhưng tóm lại, trong một khắc, gã cảm nhận mình vừa húc mạnh vào một thứ gì đó, vài giây sau, con dao đã đâm thủng áo của đối phương,

đồng thời cắm sâu vào da thịt, khiến chấn động truyền đi khắp lòng bàn tay gã. Ừa, chết tiệt, vừa nghĩ đến đấy, gã liền rút dao ra, hình như nạn nhân ít nhiều có phản kháng. Gã nhớ cô ta kêu “Hự” một tiếng. Lúc đó, gã luồn tay cầm dao vào phần tay cầm chiếc giỏ xách cô ta đeo trên vai, đoạn rờ ga hết cỡ. Đến cả thời gian quay đầu lại nhìn, gã còn chẳng có.

Lúc ấy không nghe thấy tiếng hét thất thanh nào. Nói vậy nghĩa là cô ta ngã xuống? Cô ta chết rồi ư?

Càng lúc hơi thở của gã càng đứt quãng. Gã vốn chẳng ưa gì chạy bộ. Từ khi học mầm non, chân gã đã chậm chạp rồi. Đến độ trong các kỳ hội thao, thành tích của gã toàn đội sổ. Hóa ra dây đèn đường lúc này gã trông thấy là đèn bố trí trên lan can cây cầu bắc qua sông. Còn bức tường chạy dài phía bên tay trái chính là bờ đê.

Shouto tiến lại chỗ có đèn đường chiếu sáng, song cũng cẩn thận lựa nơi không bị xe cộ chạy ngang qua dòm ngó, gã thở dốc rồi đứng lại. Sau khi quan sát xung quanh, gã lừng khừng nhìn vào bên trong chiếc túi xách đang cầm trên tay. Ví đựng vé tàu. Túi mỹ phẩm. Điện thoại di động, sổ tay. Phong thư. Những mảnh giấy vụn. Kẹo. Khăn tay. Có ví tiền. Không chút đắn đo, gã chỉ lấy ví tiền và ném những thứ đồ còn lại xuống lòng sông. Tôm, gã nghe thấy một âm thanh yếu ớt vang lên phía xa. Xong xuôi mọi chuyện, gã mới dám tháo găng tay, cuộn tròn chúng lại rồi vứt xuống sông. Sau vài lần thực hiện, những hành động này đã trở nên quá quen thuộc với gã.

Đây là một chiếc ví ca rô gập đôi bình thường đến mức tầm thường. Ngăn để tiền giấy có mười ba nghìn yên, ngăn để tiền xu có xấp xỉ một nghìn yên. Gã bèn lấy tiền nhét hết vào túi áo khoác, riêng các loại thẻ ngân hàng thì không đựng đến mà vứt xuống sông. Lần này không nghe thấy âm thanh gì cả.

Chẳng có thứ đồ gì giá trị.

Đồng hồ đeo tay chỉ hơn 1 giờ sáng. Thị trấn lạ lẫm này có lẽ đang chìm sâu trong giấc ngủ, cả một tiếng chó sủa cũng chẳng có. Còn khu vực xảy ra vụ việc vừa nãy ắt hẳn vô cùng náo động bởi xe tuần tra, xe cứu thương tới lui. Dù gì đi nữa, chuyện này không chỉ là một vụ cướp giật táo tợn mà đã hóa thành tấn công người vô tội. Hoặc lỡ đâu chưa ai phát giác vụ việc thì sao. Nếu vậy thì không nhằm lẫn gì nữa, cô gái đó đã mất mạng. Chuyện nói chơi mà đã hóa thật. Điều này đồng nghĩa với việc Shouto vừa phạm tội giết người. Chỉ trong một khắc. Lớn chuyện rồi.

Một thân một mình đứng đây thế này chỉ tổ khiến người khác sinh nghi. Shouto nhét hai tay vào túi áo khoác, ra về bình thản hết mức rồi chậm rãi bước qua cầu. Lên đến giữa cầu, gã thấy tấm bảng chỉ đường của tỉnh bên. Nói cách khác, băng qua chỗ đó nghĩa là gã sẽ sang địa phận tỉnh khác.

Trời thương mình rồi.

Riêng những chuyện này, Shouto thấy gã luôn gặp may. Từ xưa đã vậy. Lần nào gã cũng đều có thể lợi dụng tình hình nhốn nháo và rút lui êm thấm.

Trên cầu gió thổi ào ào. Gáy của gã lạnh cóng. Shouto khẽ rụt cổ lại, cẩn trọng bước qua ranh giới phân tách hai tỉnh, đoạn xoay người nhìn về hướng gã vừa chạy qua. Gã không nghĩ mình đã chạy quá xa, vậy mà quả thật chẳng nghe thấy tiếng hụ còi của xe tuần tra hay thấy ánh đèn xe phá vỡ màn đêm.

Kiểu này không xong rồi. Cầu trời để ai đó sớm tìm ra cô ta.

Điện thoại di động của cô ta để trong túi xách Shouto vừa quăng đi lúc nãy, nên nạn nhân không thể tự báo cảnh sát. Đêm hôm khuya khoắt giữa vùng đồng không mông quạnh heo hút mà có người tìm được kẻ cũng khó.

Cô ta tầm bao nhiêu tuổi nhỉ? Gã chỉ nhìn thấy lưng nạn nhân nên không rõ. Nhưng theo gã áng chừng tầm ba mươi hoặc hơn hai mươi. Phải công nhận số cô ta xúi quẩy thật. Còn gì củ chuối hơn khi cái tiếng “Hự” cô ta thốt ra khi ấy có khi chính là lời cuối cùng. Nhưng cái suy nghĩ một mình đi bộ về nhà lúc nửa đêm ở nơi vắng vẻ thế này đã sai ngay từ gốc rễ rồi. Chỗ này khác với thành phố, đèn đường còn chẳng có dăm ba bóng, đàn bà con gái sao có thể ngang nhiên đi về được cơ chứ. Vậy nên gặp chuyện như vậy là đáng đời. Chứ ít cũng nên đi taxi hay dùng xe hơi, động não một chút có phải đã tai qua nạn khỏi rồi không.

Shouto châm một điếu thuốc lá, lặng ngắm dòng sông đen ngòm lững lờ trôi cùng con phố chìm trong bóng tối. Khói thuốc phả ra bảng lảng trong cơn gió lạnh.

Mỗi mười nghìn yên.

Đúng là thả mồi bắt bóng. Cất công mua găng tay mới, khổ sở mãi mới thó được chiếc xe máy, ít nhiều gì cũng mất thời gian tìm đối tượng, giờ có khi còn phạm phải tội giết người, vậy mà đổi lại, gã chỉ nhận được mấy đồng bạc còm này đây.

Biết vậy, trước đó kiểm tra xem trong ví đựng gì hẵng vứt xe có phải hơn không. Nhắm thêm hai, ba người nữa, không chừng cũng gom được kha khá. Không được, như vậy chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, thế nào cũng mất cả chì lẫn chài, những thứ đó nên vứt bỏ càng sớm càng tốt. Quyết định của gã chắc chắn không có gì nhầm lẫn. Vấn đề nằm ở chỗ, ngay từ đầu, đáng lẽ gã nên tìm con mồi rùng rinh thêm chút đỉnh chứ không nhắm vào đối tượng đơn lẻ thế này.

Đúng là còn mỗi cửa hàng tiện lợi.

Đối với một kẻ ghét chạy như Shouto thì cướp cửa hàng tiện lợi sẽ khó khăn ở khoản thoát thân. Trước gã từng thử một lần nên hiểu rõ. Chiến lợi phẩm không quá tệ, nhưng cũng không nhiều như

mong đợi. Thêm nữa, lúc hành sự gã hồi hộp vô cùng, phải nói cho ra hồn những câu đại loại như “Đưa tiền đây” cũng phiền phức chết đi được. Nếu tướng tá khác thường sẽ bị lộ là kẻ cướp ngay, chưa kể còn phải suy tính tới trường hợp nạn nhân chống trả. Gần đây, càng ngày càng có nhiều tiệm lắp camera chống trộm, riêng yếu tố này đã đủ khiến xác suất bị tóm gáy tăng lên. Nói cách khác, cửa hàng tiện lợi là một nơi mang tính rủi ro cao. Nghĩ tới nghĩ lui đến những chuyện ấy là gã lại chùn bước. Nhưng nói gì thì nói, một khi tiêu sạch số tiền này, gã sẽ phải đưa ra quyết định. Thay vì tấn công sau lưng đàn bà con gái gặp trên đường, gã muốn đường đường chính chính hơn một chút, nếu là cửa hàng tiện lợi dưới quê có lẽ sẽ không gắt gao như trên thành phố.

Đằng nào mình cũng đã giết người. Chẳng còn gì ghê gớm hơn thế nữa.

Shouto chậm rãi nhả ra làn khói thuốc cuối cùng rồi vút mẩu thuốc ngắn cũng cháy sát đầu lọc vào trong bóng tối. Đốm lửa màu đỏ bé tẹo bị cuốn theo cơn gió rớt xuống mặt sông.

1.

Rầm, ngay khi tiếng động vang lên, gã có cảm giác cơ thể rung lắc dữ dội, khi nào còn chưa kịp nghĩ ngợi gì, cả người đã va đập vào đầu đó. Cú va chạm mạnh đến độ gã tưởng như mình sắp tắt thở đến nơi, tuy vẫn chẳng hiểu sự tình thế nào, song cuối cùng Shouto cũng loay hoay mở mắt ra được. Trong tầm nhìn là cái bóng đen thui của một người đàn ông, bộ dạng trông như đang rướn người nhìn xuống từ lầu hai một căn nhà.

“Đừng giỡn mặt với tao! Thấy người khác tốt bụng rồi lấn tới à. Cái loại khốn nạn như mày có ngày chết vất vưởng ở chốn này cho xem!”

Người đàn ông nhoài ra ngoài, rít ré chửi như tát nước vào mặt gã, sau đó, hần kéo mạnh một thứ ở gần Shouto. Âm thanh chói chúa vang lên bên cạnh. Trong lúc gã còn chưa kịp định thần, cánh cửa đang mở to đóng lại đánh sầm, bánh xe to tướng ngay trước mắt bắt đầu lăn. Khi ý thức sáng tỏ được đôi chút, chiếc xe tải cỡ lớn đã rầm rập chạy lướt qua mặt. Thứ mùi khí thải khó chịu, hâm hẩm nóng bao bọc lấy người gã.

“Này! Này! Mày dám làm vậy với tao hả, đồ chó đẻ, tao giết mày! Đồ khốn kiếp, mày đứng lại tao xem!”

Dầu họng gân lên xa xả, cơ thể phản chủ của gã lại chẳng hề nghe lời. Trong bộ dạng bệt xuống đất, chỉ có nửa thân trên ngóc lên, Shouto đành bất lực nhìn theo ánh đèn chiếu hậu dần xa. Có lẽ cách đó một đoạn, con đường đi vào khúc quanh, bởi ngọn đèn đỏ đã ngay lập tức biến mất khỏi tầm nhìn của gã, chỉ còn tiếng động

cơ rùm rùm vương lại. Song đến cả âm thanh ấy cũng nhỏ dần nhỏ dần, từ từ lùi về xa xăm.

Mẹ kiếp.

Shouto cứ thế ngồi bệt trên mặt đất mãi một lúc lâu, gã vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo chuyện vừa xảy ra với mình. Đầu óc gã lơ mơ như ở trên mây. Gã gục đầu, bỗng cơn buồn ngủ đột nhiên ập tới. Ý thức trôi tuột đi đâu mất. Tưởng chừng thời gian đã ngưng đọng lại.

Bất thành linh, cơn gió lạnh ào ào thổi qua. Cánh tay nãy giờ chống đỡ thân mình đột nhiên sụp xuống, cộng với bầu không khí rét căm, rốt cuộc gã phải tỉnh ngủ. Khốn thật, mình bị quái gì thế này, không được, giờ đâu phải lúc để ngủ, não của gã bắt đầu hoạt động. Tuy nhiên, khi gã thử xem xét tình hình xung quanh thì thật quái lạ. Rõ ràng đã mở mắt, vậy mà gã cứ có cảm giác mình vẫn chìm trong giấc ngủ. Bởi gã chẳng trông thấy gì. Cũng chẳng nghe được âm thanh nào. Bóng tối sâu hun hút đang nuốt chửng lấy Shouto.

Thật hay đùa vậy trời. Cái chốn này là đâu thế.

Chẳng lẽ đây là thế giới trong mơ? Cơ thể gặp vấn đề gì rồi sao. Tay chân có thiếu hụt phần nào, gã đang ngồi ngay ngắn trên mặt đất hay đang chống ngược móng lên trời? Ngay cả mấy điều ấy gã còn không biết chứ đừng nói đến chuyện khác.

Cứ thế ngồi chồm hổm, Shouto đưa tay quờ quạng khắp người. Áo khoác sờ vào không thấy có gì thay đổi. Quần dài mặc bên dưới cũng thế. Chân căng nguyên vẹn. Tay đầy đủ mười ngón, vẫn cử động bình thường. Có điều chỉ cần nhích nhẹ tay là vai lại nhói lên. Thêm vào đó, cơn đau râm ran chạy quanh cánh tay, phần bụng bên trái với sau lưng. Vùng vai và cổ cứng đờ. Đầu cũng chung tình cảnh. Gã đưa tay chạm vào trán thì một cảm giác nhức nhối xuất

hiện. Có vẻ trên người gã bị vài vết thương lật vật. Song chỉ ít cơn đau cho gã biết đây là hiện thực.

Vậy tại sao gã lại chẳng trông thấy gì? Hay mắt gặp vấn đề rồi chẳng? Cả tai gã cũng vậy? Trên thế giới này tồn tại màn đêm thăm thẳm và tĩnh mịch như vậy sao? Một cách vô thức, Shouto rút tay vào túi áo khoác, lúc ấy gã mới sực nhớ đến sự hiện diện của cái bật lửa để bên trong. Gã xoay xoay bật lửa trong tay, đoạn lúi khời túi hướng về màn đêm. Tiếng tanh tách vừa phát ra thì lửa bùng lên. Ánh sáng le lói đâm vào mắt gã. May quá. Cả mắt lẫn tai đều ổn.

Cái quái gì thế này?

Đưa ngọn lửa lên, Shouto phát hiện bên cạnh mình chỉ toàn lá và cành cây. Gã đang thất thế ngồi ngay bên vệ đường nhựa. Nghĩ đoạn, gã bèn soi thử xung quanh và trông thấy con dao của mình hiện nằm trên đất. Gã nhớ lại, lúc nãy quả thật có tiếng một vật rơi đánh cạch. Không nghi ngờ gì nữa, ai đó đã ném con dao xuống đất.

Đang lúi húi nhặt dao thì phần đầu ngón tay này giờ giữ bật lửa trở nên nóng ran. Tranh thủ lúc còn lửa, gã nhanh nhẩu châm diêm thuốc, đoạn ngồi phịch xuống đất rít thuốc hồi lâu. Trong bóng tối hầu như chẳng nhìn được gì ngoại trừ khói thuốc gã phả ra, ký ức ban đầu chỉ là từng mảnh rời rạc, dần dà chắp vá lại với nhau.

Phải rồi.

Gã đã vẫy xe xin đi nhờ. Nhắm thấy tay tài xế có vẻ hiền lành tốt bụng, gã bèn lên tiếng bắt chuyện. Xin lỗi, cho hỏi xe của anh đi đến đâu ạ? Ôi, vừa đẹp luôn. Anh có thể cho em đi nhờ không? Sao cơ? Vâng, đúng rồi. Em đi đến đấy. Em chỉ cần vào nội thành là được rồi.

Người tài xế sầm soi Shouto với ánh nhìn bán tín bán nghi một hồi rồi buông thõng câu “Được thôi” hay gì đó, đồng ý cho gã ngồi

lên ghế phụ. Gã đang ở Nobeoka^[1]. Trước đó, gã đang say ngủ thì ông tài xế xe tải cho đi nhờ từ Ube^[2] đánh thức gã dậy, nói “Đến đây thôi” rồi để gã xuống xe, hóa ra lúc ấy đã đến Nobeoka. Nói thật, thực tế đây có phải địa phận Nobeoka hay không, Shouto cũng chẳng rõ. Nhưng khi gã mắt nhắm mắt mở hỏi “Đây là đâu vậy ạ?” thì nhận được lời đáp mang tên Nobeoka.

Nếu gã nhớ không lầm, lúc ấy tầm 11 giờ đêm. Một mình ở trạm dừng chân, không còn cách nào khác, gã vừa húp xum xụp tô mì udon rẻ nhất ở đó vừa băng quơ suy nghĩ lung tung, chẳng nào cũng phải có dăm ba đồng dất lưng, liệu đánh liều ăn cướp cửa tiệm này có được không nhỉ. Đúng lúc ấy, một chiếc xe tải chạy vào bãi đậu xe vắng tanh vắng ngắt. Chớp lấy thời cơ, Shouto đợi người tài xế ăn xong tô mì ramen rồi bước lại bắt chuyện, hồi sau thuyết phục được anh này cho gã quá giang.

Ban đầu bầu không khí giữa hai người cũng thân thiện lắm. Người tài xế quay sang hỏi chuyện Shouto. Cậu từ đâu đến? Bao nhiêu tuổi? Là sinh viên à? Cậu định đi đâu?

À, em từ Tokyo. Em hai mươi ba ạ. Hiện tại thì là thế. Em chưa quyết định cụ thể đi đâu cả. Nghe lời đáp của gã, người tài xế thắc mắc, thế cậu định tiếp tục phượt chùa thế à?

“Phượt chùa là sao?”

“Phượt không dùng tiền ấy. Ý tôi là đi phượt khi không có xu nào dính túi.”

“À, vâng. Nhìn chung là vậy.”

Lẽ dĩ nhiên gã không thể trả lời “Giờ thì nghèo rớt mồng tơi vậy thôi chứ thỉnh thoảng đằng này cũng rủng rỉnh lắm đấy nhé. Nếu anh không chường mặt ra, có khi cái trạm dừng chân vừa nãy đã mất khoản tiền kha khá rồi.”

“Cậu lang bạt có mục đích hay gì tương tự không?”

Không có, Shouto đáp cụt lủn.

“Đi phượt không xu dính túi cũng chẳng vạch mục đích, chà chà, ghê gớm ra phết. Chắc, còn trẻ thì mới đủ sức làm những chuyện như vậy. Cái thời học sinh, sinh viên là dư dả thời gian nhất mà.”

Anh tài xế thao thao nói tràng giang đại hải. Shouto càng lúc càng cảm thấy khó chịu, được cái ngồi từ ghế phụ của xe tải có thể phóng tầm mắt bao quát cảnh vật xung quanh nên gã cứ thế ngắm nhìn khung cảnh đang lướt qua bên ngoài cửa sổ.

“Đi vui chứ?”

“Dạ cũng tạm.”

“Ghen tị quá đi mất. Như bọn tôi, vì công việc mà suốt ngày phải bôn ba trên đường thế này thì ngán đến tận cổ chứ chẳng sung sướng gì. Khổ nổi không làm thì chẳng có ăn, nên mới phải cắn răng chịu đựng, nhưng càng lúc tôi càng muốn ngày ngày được nằm lả ra ngủ trên chiếu tatami trong chính căn nhà của mình. Rồi được cùng vợ con ăn bữa cơm tối, xem ti vi, đủng đỉnh đi tắm.”

“Giản dị vậy thôi à?”

“Chứ còn gì nữa. Chỉ thế thôi. Cậu không biết chứ cả đêm một mình chạy xe liên tục kiểu này cô độc lắm.”

Trong lúc hai người đang tán dóc qua lại, bỗng điện đàm bắt được âm thanh. Cùng với tạp âm rè rè khó chịu, một giọng nói vang lên từ đêm đen. Shouto chẳng hiểu từ nào, song gã nghe thấy tiếng tắc lữ “chặc chặc” từ bên cạnh.

“Trời ạ, khổ quá cơ.”

Anh tài xế quay sang nhìn gã như muốn nói “Cậu nghe thấy thông tin vừa nãy chứ?”

Đoạn anh giải thích:

“Phía trước xảy ra lở đất. Khốn thật. Tính sao giờ nhỉ.”

“Không qua được ạ?”

Anh ta lại tặc lưỡi đánh “chậc” rồi bắt đầu dùng micro điện đàm trao đổi với ai đó những từ ngữ gã không hiểu. Tài xế lên tiếng. Ngay sau đó, một giọng nói phát ra từ điện đàm. Tài xế lại nói. Có cô đơn gì đâu mà than với thở, Shouto nghĩ thầm trong bụng. So ra, bấy lâu nay, cuộc sống hằng ngày của gã còn thui thủi hơn nhiều. Gã còn chẳng nhớ đã mấy ngày rồi gã mới trò chuyện qua lại như thế này. Người tài xế xe tải lần trước cho gã đi nhờ cũng không phải dạng hoạt ngôn. Sáng trưa chiều tối, Shouto khi nào cũng chỉ có một mình. Đến độ có ngày gã sẽ quên bằng giọng nói của bản thân nghe ra sao mất.

“Xin lỗi nhưng đành phải để cậu xuống xe thôi.”

Sau một hồi trao đổi qua bộ đàm, anh tài xế tuyên bố xanh rờn khiến Shouto bất thần cựa quậy trên ghế.

“Phía trước là thành phố Hyuga^[3]. Sắp đến rồi. Cậu xuống ở đây nhé. Tôi tính đưa cậu đến Miyazaki nhưng lở đất thế này thì lực bất tòng tâm. Tôi dự tính sẽ vượt núi từ Hyuga. Vì tôi phải đến Hitoyoshi trước sáng mai.”

Thật ra, suýt chút nữa thì gã đã hỏi lại “Miyazaki ư?” Lúc gã xin đi quá giang, người tài xế cũng nhắc tới địa danh này. Tuy nhiên, theo như gã được biết, Miyazaki nằm ở đảo Shikoku^[4] hay nơi nào đó kia mà. Nếu vậy, nơi đây chính là Shikoku rồi sao? Chớp mắt, gã đã vượt biển đến đây ư? Nhưng bây giờ, nghĩ về những điều đó làm gì cho nhọc sức.

“Chà, có sao đâu anh. Cứng nhắc thế làm gì. Anh cho em quá giang tiếp đi. Em không đến Miyazaki cũng được.”

Nghe đến đây, giọng điệu thân thiện từ nãy đến giờ của người tài xế thay đổi một trăm tám mươi độ, anh ta lạnh lùng nói.

“Cậu bảo đi đến Miyazaki nên tôi mới cho cậu đi nhờ. Nhưng giờ không đến đó được, tôi cũng hết cách rồi.”

“Vậy nên em mới...”

“Chính miệng cậu nói muốn đến Miyazaki mà.”

“Nên em mới nói muốn đi chung với anh.”

“Đừng có nói mấy lời nghe sờn gai ốc như thế.”

“À... Em không có ý bậy bạ gì đâu.”

“Tôi bảo này, thật ra công ty tôi quy định nhân viên không được phép cho ai quá giang dù người ta năn nỉ ỉ ôi cỡ nào. Sau phát sinh chuyện gì thì rách việc. Tuy nhiên, thấy cậu tội nghiệp nên tôi mới cho đi nhờ. Với cả có người trò chuyện cũng đỡ buồn. Nhưng từ Hyuga trở đi, đường xấu lắm, nếu cho cậu xuống giữa đường, tôi sẽ phải chạy qua cái nơi đồng không mông quạnh ấy. Hơn nữa, đường đến Miyazaki sẽ xa lắm. Vậy nên cậu xuống xe giùm tôi nhé.”

Người tài xế giả lả nói, lúng búng trong miệng những lời chẳng ra đầu ra đũa. Gã nghe tai này lọt tai kia và cảm thấy bực cả mình. Trên hết, đêm hôm khuya khoắt thế này, gã thật chẳng muốn bị đuổi khỏi xe chút nào. Lại phải tìm một chiếc xe mới, nghĩ tới đó đã thấy ngán ngẩm. Gã bèn rút dao từ trong túi ra đe dọa tài xế.

“Ngậm miệng chạy tiếp đi.”

Gã chìa lưỡi dao loang loáng để đối phương trông thấy và gầm ghè trong họng, chỉ cần như thế cũng đủ để gã biết người tài xế đang nín thở kinh ngạc.

“Lão già, tôi không đùa nhé. Đã bảo đi đâu cũng được. Tôi ngọt nhạt hết mức rồi nên liệu cái thần hồn, im miệng chạy tiếp đi.”

Tay phải cầm dao, gã chĩa vào bụng đối phương. Suốt một lúc lâu, chỉ còn tiếng động cơ xe tải đều đều vang lên. Phá vỡ sự im lặng ngọt nhạt ấy chính là giọng nói một lần nữa truyền qua điện đàm.

“Tắt điện đàm đi.”

Gã mới gi nhẹ mũi dao vào bụng mà người tài xế đã giật bắn. Anh ta liền vươn bàn tay gân guốc to bè ra gạt công tắc của điện đàm.

“Biết điều đấy.”

“Cậu cắt dao đi. Tôi nhìn mà chết khiếp. Không tập trung lái xe được đây này.”

“Ông anh đừng để ý. Miễn anh không hành động khả nghi thì tôi chỉ cầm dao thế này thôi.”

“Cậu định làm gì vậy hả?”

“Chả làm gì cả.”

“Có thật cậu là học sinh không?”

“Mẹ kiếp, nói gì mà lảm thế!”

Gã dùng chân đạp tới tấp vào bảng đồng hồ. Không biết từ khi nào, gã có cái tật một khi đã đâm đá hay lớn tiếng là chẳng thể ngừng lại được.

“Chuyện đó thì liên quan gì đến ông anh? Tôi bảo anh cầm miệng lo lái xe đi kia mà!”

Miệng quát tháo, chân đạp lia lịa lên bảng đồng hồ, Shouto gầm ghè lườm khuôn mặt đang căng cứng của tài xế.

“Đây là học sinh hay cái giống gì mà chẳng được! Đây chả phải mấy đứa oắt con cấp một, có bỏ học thì thằng nào dám nói gì! Hay ông anh muốn giảng đạo? Liệu hồn, tôi đâm lủng ruột bây giờ!”

Người tài xế với khuôn mặt chữ điền cháy nắng khế lấm bầm “Rồi rồi, tôi biết rồi”, và từ đó về sau, anh ta không mở miệng nói gì nữa. Nhìn chòng chọc vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của tài xế, Shouto nhận ra bản thân gã cũng đang thở gấp. Cả người gã, đặc biệt từ tai lên đến vùng đỉnh đầu, nóng bừng bừng. Gã có cảm giác nếu la hét thêm chút nữa, đầu gã sẽ trở nên trống rỗng. Tuy nhiên,

sau khi hít thở sâu vài lần và đưa mắt ngắm cảnh vật trôi ngoài cửa sổ, gã dần lấy lại được bình tĩnh.

“Đấy đấy, đúng rồi, ông anh cứ chạy đàng hoàng như vậy có phải hơn không. Tôi cũng không làm điều gì nguy hại.”

Chợt từ “cướp máy bay” hiện lên trong đầu gã. Cả từ “cướp xe buýt”, gã cũng đã từng nghe qua. Vậy trường hợp của gã sẽ là “cướp xe tải” phải không nhỉ. Nghe không thuận tai lắm. Bỗng miệng gã tự động nhếch thành một nụ cười. Nghe thấy gã khúc khích, người tài xế nhấp nhồm. Chỉ vậy nhưng Shouto lại gí mũi dao vào bụng của anh ta.

“Để tôi nói anh nghe một điều hay ho nhé.”

“Điều, điều gì?”

“Chậc, thôi bỏ. Không nói nữa.”

Thật ra tôi là kẻ sát nhân đấy, mới tuần trước, tôi dùng chính con dao này giết một cô gái, nếu gã nói những lời đó, người tài xế sẽ có nét mặt thế nào nhỉ? Chuyện này mà cũng nghĩ được thì gã cũng dị lắm rồi. Khục khục, không khí thoát ra từ sâu trong cổ họng gã.

Gã không đọc báo hay xem ti vi nên không biết tin tức đưa lên thế nào. Tuy nhiên, tám chín phần là vậy rồi. Cái cảm giác ấy. Máu chảy nhường ấy. Tình hình lúc ấy. Gã thầm nghĩ tất cả như muốn nói cô ta đã chết. Vậy nên từ ngày hôm đó, Shouto tránh những chỗ sáng sủa hết mức có thể và không dừng chân ở bất cứ địa điểm nào quá hai ngày. Phải để ý sao cho không ai nhớ mặt hay tướng tá mình nên gã không được làm những hành động táo bạo, thành ra cướp cửa hàng tiện lợi là không thể.

Sau vụ đó, gã đặt chân đến một thành phố khác, lần này gã trộm xe đạp và làm hai phi vụ giật đồ. Gã không dùng tới dao. Mấy lần xem thời sự trên ti vi, gã nhớ phát thanh viên luôn bàn về “thủ đoạn” của hung thủ. Nếu bốn cũ soạn lại, người ta sẽ phát hiện đó là cùng

một kẻ ra tay. Nên gã sẽ cố gắng không sử dụng dao trong một thời gian. Tổng cộng gã kiếm chác được khoảng bốn mươi nghìn yên, duy vào lần hai, gã nghe thấy tiếng hét “Ăn cắp!” ré lên sau lưng nên phải vận hết sức bình sinh dùng chân đạp xe, mệt bỏ cả hơi tai.

Giờ nghĩ lại, đáng lẽ gã phải sử dụng số tiền kiếm được khôn ngoan hơn một chút. Khổ nổi lâu lắm mới rủng rỉnh như thế, do đó gã đâm ra chủ quan, hết ăn thịt nướng lại đi hát karaoke, trong chớp mắt, bao nhiêu tiền đã tiêu sạch.

Ở thành phố kế tiếp, gã cũng đạp xe đi cướp giật, nhưng lúc đoạt lấy túi xách, gã mạnh tay quá làm nạn nhân ngã lăn quay. Gã không cố tình làm vậy, theo phản xạ quay đầu lại thì trông thấy một bà cụ với khuôn mặt rõ là vừa bị giật đồ. Gã kiếm được bảy nghìn yên.

Do đó, ngày hôm sau, ở thành phố khác, khi thấy một bà cụ lò dò từng bước, gã dành cho bà sự quan tâm đặc biệt. Gã giật túi nylon trên tay bà thật nhẹ nhàng và cẩn thận, đoạn phải xác nhận nạn nhân không bị ngã thì mới bỏ chạy. Nhưng sau đó, gã thử nhìn vào bên trong chiếc túi thì chỉ thấy bánh bao còn nóng, khối bánh thạch đậu đỏ con con, trong bịch thuốc nhỏ mắt có khăn giấy, ngoài ra còn có cái ví nhỏ dính lục lạc nhét toàn đồng xu, tổng cộng tầm một nghìn yên. Lúc ấy, thật hấn chỉ muốn mếu máo trước cái số xui tận mạng của bản thân. Thôi xem như gã mua vé số mà không trúng. Thỉnh thoảng động lòng trắc ẩn mà chẳng thu được lợi lộc gì. Từ ngày xưa đã vậy.

Nghĩ đến đây, bỗng gã thắc mắc, tính tới bây giờ gã đã thực hiện bao nhiêu vụ cướp giật. Cứ tình hình này, có khi gã sẽ phượt một vòng Nhật Bản ấy chứ, từ dạo mùa xuân, à không, ít nhất cũng tầm một tháng trước, suy nghĩ ấy thỉnh thoảng lại vẫn vơ trong đầu gã.

Khi tấm biển chỉ đường báo hiệu “Địa phận Hyuga” hiện lên trong tầm mắt cũng là lúc gã để ý thấy nhà cửa hai bên đường san sát

hơn, tín hiệu giao thông cũng nhiều hơn. Có vẻ xe đã tiến vào thành phố Hyuga. Đèn đường sáng lóa cả mắt. Nơi đây không có gì khác biệt so với các thành phố lớn, riêng đèn ở trạm xăng và cửa hàng tiện lợi là nổi bật hơn hẳn. Hóa ra thành phố là những nơi sáng sủa, chói lòa và tạo cảm giác tự do như thế này sao. Chỉ cần đèn điện nhiều một chút, tâm trạng con người cũng theo đó mà tự nhiên trở nên vui tươi hơn, lòng khấp khởi như có niềm vui đang chờ đợi phía trước.

“Đây là Hyuga à?”

Gã thầm nhủ thật ra bị bắt xuống xe ở đây cũng chẳng thành vấn đề. Song lỡ rút dao ra rồi, giờ lại cất đi thì chẳng ra thể thống gì nên gã cứ thế im lặng. Một hồi sau, khi xe chạy qua vài đèn đỏ, gã trông thấy đồn cảnh sát phía bên tay phải. Gã nghĩ trong đầu, không được sinh chuyện ở đây. Đúng lúc ấy, người tài xế bật đèn xi nhan.

“Mẹ kiếp, ông anh tính lao vào đồn cảnh sát đấy à! Anh mà dám làm vậy, đừng trách tôi đâm lủng bụng!”

Gã liền dồn lực vào tay cầm dao, người tài xế mặt mày xanh như tàu lá quay ra nhìn hắn, khẽ lắc đầu nguầy nguậy.

“Cậu, cậu hiểu nhầm rồi. Tôi phải rẽ ở đây mới được. Lúc nãy tôi bảo rồi còn gì, phía trước có lở đất. Từ nãy đến giờ xuất hiện tận mấy biển báo đấy thôi.”

“Mấy chuyện đó sao tôi biết được, tôi có thấy đâu.”

“Tóm lại là ta phải rẽ chỗ này. Được chứ? Tôi rẽ nhé.”

“Có thật chỉ rẽ không vậy?”

“Tôi lừa cậu làm gì. Tôi chỉ rẽ chứ có làm gì khác đâu.”

“Liệu hồn, ông anh mà dám giở trò thì tôi giết!”

“Rồi rồi.”

Nét mặt và giọng nói của người tài xế rõ là tội nghiệp, đến độ khó mà tưởng tượng nổi một kẻ với vẻ ngoài bặm trợn như anh ta có thể

thảm thương như thế. Mũi lòng, Shouto khẽ thở hắt ra, gã xoay xoay con dao rồi đập lên bắp tay người tài xế.

“Nào, đừng xoắn, đừng xoắn. Anh chạy đằng hoàng đi, tôi hứa sẽ không làm hại anh. Tài xế mà bỏ mạng thì tôi cũng xong đời còn gì.”

Gã cười ha hả và lại đưa chân đạp bằng đồng hồ. Trong lúc gã đang ngoác miệng cười vì hài lòng và khoái chí thì chiếc xe tải cắt ngang dòng xe đi từ hướng ngược lại, người tài xế xoay vô lăng và bắt đầu đánh lái sang phải. Píp píp píp, píp píp píp, âm thanh báo hiệu vang lên, phần đầu xe to như một chiếc hộp khổng lồ từ từ chuyển hướng. Xe tải này mà húc vào thì cái đồn bé như lỗ mũi kia chỉ có nước bẹp dúm, gã thầm nghĩ. Và chỉ trong chớp mắt, đồn cảnh sát đã biến mất khỏi tầm nhìn.

“Tốt, tốt. Ông anh cũng hiểu chuyện ra phết.”

Câu nào câu nấy đều sắc mùi phường trộm cướp, vậy mà gã thốt ra khỏi miệng hết sức tự nhiên. Bản thân chuyện này quá sức kỳ quặc, khiến Shouto lại khùng khục cười một mình.

Xe băng qua cầu, ra khỏi khu dân cư, hồi sau, nhà cửa thưa thớt hẳn và chẳng mấy chốc chỉ còn bóng đêm mênh mông. Giờ gã mới hiểu những lời người tài xế nói, quả thật dù quan sát trong đêm tối, gã vẫn trông thấy núi đồi trùng điệp đang tiến về phía gã. Lý do chính yếu nhất là vì con đường này càng ngày càng hẹp, khác hẳn với đường quốc lộ trước giờ gã đi qua.

Nhưng nói gì thì nói, ngồi ghế lái của xe tải đúng thật rất thoải mái. Nó khiến ta có cảm giác khoan khoái như đang ngạo nghễ nhìn xuống khắp thế gian. Gã thấy mình thật to lớn, thật mạnh mẽ. Chẳng bù với mấy chiếc xe bán tải chạy rì rì, ta không khỏi cảm thấy dễ bị đè bẹp, mà thực tế, giả sử có người lao ra đầu xe thì cũng chẳng xảy ra chuyện gì to tát. Ngày qua ngày, nhìn đời từ độ cao ấy, còn khuya mới có thể cảm thấy mình hơn người.

Xe tải bắt đầu leo đường núi nên tài xế giảm tốc độ, toàn tâm toàn ý tập trung vượt từng khúc cua lần lượt xuất hiện mà tiến lên. Xe càng chạy, màn đêm càng sâu. Sau hồi lâu nhìn hết khúc cua này đến khúc cua khác, cảm giác về khoảng cách cũng như thời gian của gã đều trở nên tê liệt. Giữa lúc ấy, xe đột ngột băng qua một phố huyện lẻ loi trong đêm tối. Và rồi bóng đêm lại bao trùm vạn vật. Xe tải rộng bằng cả con đường thế này, nếu có xe đi ngược chiều thì không biết sẽ phải xoay xử ra sao, Shouto vừa nghĩ ngợi vừa băng quơ ngắms nhìn cảnh vật bên ngoài cửa kính trước mặt. Từ ghế phụ, gã chỉ thấy bóng cỏ cây nổi đuôi những khóm rừng rậm rạp chạy dài. Ngược lại, bên phía tài xế tối đen như mực. Gã trông thấy rào chắn màu trắng nổi lên giữa màn đêm, song thỉnh thoảng chúng lại bị ngắt quãng.

“Bên phía đó là gì vậy?”

“Thung lũng. Vực sâu đấy.”

“Ông anh hay đi đường này lắm à?”

“Họa có điên. Cậu nhìn là hiểu. Đường quanh co khúc khuỷu thế này ai dám đi.”

Nói cách khác, đây là cung đường mà chẳng đến lượt Shouto kề dao vào cổ, chỉ cần một lần chệch tay lái đã đủ đưa hai người họ về chầu ông bà. Chưa kể chiếc xe tải này lại to kèngh. Có chuyện thì rào chắn chắc cũng chẳng được tích sự gì. Khư khư con dao trong tay, Shouto say sưa đưa mắt nhìn phía có đèn chiếu sáng. Đường ngoằn ngoèo nhiều khúc cua đến độ không thể trông thấy phía xa. Lúc xe tải bắt đầu lên đèo, gã cảm thấy động cơ như đang oằn mình hỗn hển.

Họ chạy như vậy bao lâu rồi nhỉ? Gã ngán đến tận cổ, những muốn rên rỉ “Thôi đi cho tôi nhò”, song chiếc xe chỉ rề rề tiếp tục tiến lên trong đêm tối. Từ nãy đến giờ chỉ có một chiếc xe chạy ngang qua. Ngoài ra có một chiếc xe khách vượt mặt xe tải của họ. Lên

đến giữa đèo, đường rộng hơn chút đỉnh nên chiếc xe màu trắng ấy nhẹ nhàng lướt qua xe họ và biến mất trong chớp mắt. Xe cứ thế bon bon, đến khúc cua thì lại rẽ. Rung động đều đều kết hợp với nhiệt độ vừa phải của xe khiến gã càng ngày càng díp cả mắt. Cũng khó trách, bởi bữa giờ gã ngủ chẳng đủ giấc, hôm nọ đang say sưa thì bị dựng dậy và bắt xuống ở Nobeoka. Do đó gã không thấy buồn ngủ mới lạ.

Ra vậy. Hóa ra mình ngủ quên.

Cuối cùng ký ức đã chấp nối lại với nhau. Shouto mở to mắt nhìn vào màn đêm.

Đúng là ần hại. Ai đòi đe dọa kẻ khác cho đã rồi lại lẩn ra ngủ như thế kia chứ, lỗ bịch không thể tả. Vậy nên kết cục gã nhận được là bị đá khỏi ghế phụ. Nhưng nói gì thì nói, tên tài xế ác đức thật, nửa đêm nửa hôm lại bỏ người ta giữa đường thế này. Với cả, làm vậy không phải rất nguy hiểm sao? Đẩy xuống từ độ cao ấy, không bị thương nặng mới là lạ.

Hắn ta dám chơi gã. Lựa lúc kẻ khác ngủ mà thừa nước đục thả câu, rõ là hèn nhát. Đã thế còn quăng quật người ta như vứt rác, cách làm hạ tiện không thể tả. Càng nghĩ, gã càng giận sôi lên.

“Mẹ kiếp! Tiên sư nhà mày!”

Tức khí, gã chửi ông ổng. Ngay lập tức, những lời gã vừa thốt ra dội lại “mẹ kiếp”, “mẹ kiếp”, “tiên sư nhà mày”, “tiên sư nhà mày”. Tiếng loạt soạt vang lên từ bốn phương tám hướng. Shouto bất thần nín thở, láo liên thăm dò xung quanh. Gã lo ngay ngáy, nhớ đâu một con thú say ngủ vừa thức giấc và phát hiện có miếng mồi ngon đang nhờn nhơ trước mắt thì sao.

Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.

Nhưng chạy đi đâu? Chạy hướng nào? Gã còn chẳng biết con đường dẫn đến đâu giữa bóng tối mịt mù này. Hơn nữa, lỗ đâu

thú rừng đang lẩn lút trong màn đêm, chờ thời cơ lao ra tấn công gã thì sao. Là gấu hay sói? Ngoài ra còn loài nào khác nữa không? Bây giờ chỉ cần đi sai một bước, rất có thể gã sẽ sẩy chân rơi xuống vực hoặc bị thú dữ lao vào xé xác. Lần đầu tiên, cơn run rẩy trào dâng từ sâu thẳm trong người gã.

Ai đó chạy ngang qua đây đi. Trời ơi.

Shouto ngồi thu lu, hai tay khư khư ôm lấy đầu gối.

2.

Đưa ánh sáng từ bật lửa lên soi đồng hồ, gã thấy đã hơn 4 giờ rưỡi sáng. Thời gian trôi như rùa bò. Gã đợi mãi, đợi mãi mà chẳng thấy chiếc xe hơi nào chạy qua. Chuyện quái quỷ gì thế này. Không lẽ tay tài xế xe tải lúc này đã du hành đến một thế giới ma quái và vút Shouto lại? Gã nghĩ cả những chuyện hoang đường như thế. Tự mình thêu dệt, tự mình hoảng sợ. Mà khi sợ quá, bằng mọi giá gã phải thốt lên một điều gì đó.

“Khốn kiếp. Bố đểch đùa với mày đâu.”

“Dám chơi bố cơ đấy.”

“Lần sau gặp thì đừng hòng bố tha. Bố sẽ băm vằm mày cho xem.”

Càng lải nhải gã lại càng thấy mình đơn độc. Và rồi Shouto có cảm giác tĩnh lặng đang dần bao vây, nghiền gã nát thành cám, bất giác gã run như cây sậy. Mông gã ươn ướt. Ấm ướt và cái lạnh từ từ lan rộng khắp thân thể. Chưa kể trời còn rét căm căm. Lạnh lẽo cùng hơi ẩm như thể dính chặt cả người, bao bọc từ đầu đến chân Shouto.

Mỗi lần gió thổi qua, cỏ cây xung quanh lại xào xạc không dứt. Thỉnh thoảng, gã nghe thấy tiếng kêu của loài sinh vật nào đó vang vọng đằng xa. Chẳng rõ là động vật hay chim chóc. Có khi còn chẳng phải sinh vật sống. Gã lại sắp nghĩ những chuyện chẳng đâu vào đâu rồi. Nghĩ nhiều chỉ tổ khiến nỗi sợ càng cuộn trào. Rốt cuộc đây là đâu kia chứ? Ở cái nước Nhật Bản này có một nơi chẳng thấy bóng người, bao trùm trong tăm tối thế này sao?

Mẹ kiếp, vừa vừa phải phải thôi. Chịu hết nổi rồi.

Đúng là giữa tháng Mười có khác.

Gã nảy ra ý định nhặt nhạnh cành cây và lá rụng quanh đấy để nhóm lửa, bèn nhặt một cành cây thử châm, song nó ẩm quá thành ra không bén lửa. Có lẽ trời mới đổ mưa, kiểu này thì đành cần rằng chịu cảnh mông ướt chứ gã cũng hết cách.

Khốn thật.

Những lúc thế này mà gọi được cuộc điện thoại thì may quá, gã than vãn. Khổ nỗi di động của gã đã cạn pin hơn ba ngày nay, từ dạo gã cù bơ cù bất ở Hiroshima. Luôn thủ sẵn dây sạc trong người nên những khi dừng chân nghỉ ngơi ở nơi có ổ cắm, gã lại nhìn trước ngó sau, sao cho không có ai để ý rồi sạc đầy pin, nhưng mấy hôm nay, gã không có thời gian lo chuyện ấy. Với cả gã chẳng còn xu dính túi. Đừng nói tới ổ cắm điện, ngay cả một chỗ ngủ tươm tất vẫn là thứ quá đổi xa vời.

Thật đúng họa vô đơn chí.

Nhưng giả sử bây giờ có thể sử dụng điện thoại di động chẳng nữa, gã cũng chẳng biết gọi hay nhắn tin cho ai. Cùng lắm, gã sẽ chúi mũi chơi game để giết thời gian, còn không thì bấm bấm lướt lướt qua những trang web hẹn hò, chọn trong đám con gái không quen không biết một em hợp nhãn là hết nước hết cái. Gã cũng xem xét phương án này nhưng lại thấy viễn vông. Đang chết gí ở đây mà yêu cầu đối phương ra gặp mặt nói chuyện chơi thì còn khuya mới được.

“Chậc, cái chốn khỉ ho cò gáy này có khi còn chẳng có sóng mà bắt.”

Gã thều thào, vòng tay ôm chặt gối. Dẫu làm cách nào cũng không bớt lạnh. Gã cuộn tròn người, thầm nghĩ nếu thiếp đi được một chút sẽ thấy khỏe hơn, song điều này cũng bất khả thi.

Hết cách, gã đành đứng dậy và bắt đầu giậm chân tại chỗ. Gã đưa tay thử sờ vào đũng quần, quả thật nó vẫn còn ẩm. Giờ gã mới để ý mình buồn đi vệ sinh từ nãy.

Giữa màn đêm tối như hũ nút, thật kỳ quặc khi thứ âm thanh duy nhất gã nghe thấy là tiếng nước tiểu của bản thân xèo xèo chảy ra. Theo thói quen, tay gã đưa lên phía trước hết sức tự nhiên, nhưng đến tay mình gã còn chẳng thấy nên không rõ gã đang xoay người ra đâu, theo góc độ nào mà giải quyết nỗi buồn. Gã chợt nghĩ, nếu bây giờ nơi này bỗng trở nên sáng trưng, đảm bảo hành động gã đang làm chẳng ra thể thống gì. Nhỡ may đâu đó, biết đâu có người nhìn thấy cảnh gã hớ hênh và phá ra cười. Thôi, thà vậy vẫn tốt chán. Bị vớt lại giữa tối tăm mịt mù thế này, gã đã chạm đến giới hạn chịu đựng rồi.

Chỉ mỗi việc đứng thẳng cũng thật khó khăn, bất an trào lên khiến chân gã chực ngã quy. Giải quyết nhu cầu xong xuôi, Shouto vòng tay ôm người và bắt đầu giậm bước nhỏ tại chỗ. Nhiều chỗ trên người gã ê ẩm, nhưng để làm cơ thể ấm lên dù chỉ một chút, thì ngoài vận động ra chẳng còn cách nào khác, khổ nỗi nếu đưa chân bước về phía trước lại không rõ sẽ đáp xuống đâu, suy đi tính lại thì đây là cách duy nhất.

Vừa giậm chân, gã vừa đếm số. Gã dồn hết tâm sức cầu trời cho thời gian trôi qua thật mau, đếm đến một trăm, gã dùng bật lửa soi giờ trên đồng hồ đeo tay, nhưng kim đồng hồ chỉ mới nhích một chút. Hai trăm. Ba trăm. Đến cả thân thể gã cũng trở nên bải hoải. Càng lúc càng thấy ngớ ngẩn. Vì lẽ gì gã phải lẻ loi đứng giữa đêm đen mà hết giậm chân nọ đến đạp chân kia cơ chứ.

“Tất cả là tại thằng lái xe khốn nạn ấy. Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp!”

Shouto nhớ lại tay tài xế đẩy mình khỏi ghế phụ và vung chân vào màn đêm, bỗng đá phải một thứ gì đó. Nó không cứng cũng

không mềm, mà phát ra tiếng răng rắc, xào xạc. Một thứ mùi ngày xưa gã từng ngửi xộc vào khoang mũi. Gã biết mùi này. Nó là mùi ẩm ướt của cây cối, lá cỏ. Thời tiểu học, vào giờ tự học hay đi cắm trại, mỗi lần nhìn thấy cỏ cây là y như rằng, gã sẽ ngửi thấy mùi này.

Trời ơi, cho xin đi. Tôi chán lắm rồi. Chán tận óc rồi.

Gã lấy bật lửa ra soi thì trông thấy một loại cỏ cứng cáp cao ngang ngực mọc um tùm bên vệ đường. Không, đây không phải cỏ mà là tre trúc. Lá cây to bản với những đường rìa trắng. Ngọn lửa soi đến đâu, bụi cây rậm rạp đến đấy, tưởng chừng chạy dài đến vô hạn. Shouto tiến lại gần, ngả người về phía bụi rậm. Gã từng nghe nói người ta có thể dùng rơm rạ làm nệm. Nếu thế thì bụi tre này cũng tạm dùng được. Gã ngán đến tận cổ khi cứ phải vận sức đứng thẳng hay ngồi bệt trên mặt đường nhựa ẩm ướt rồi. Tiếng xào xạc và răng rắc vang lên bên tai. Cảm giác khi tựa vào chẳng dễ chịu gì cho cam, song cũng không đến mức không chấp nhận nổi.

Sáng nhanh đi cho người ta nhờ.

Mở hay nhắm mắt, tình trạng đều y như nhau nên chẳng cần mở mắt làm gì cho mất công. Shouto bèn khoanh tay, nhắm tịt mắt, lần này gã chuyển sang đếm hơi thở cho qua thời gian. Gió thổi vù vù. Gã nghe thấy biết bao âm thanh, nào xào xạc, nào rì rào vang lên sát bên tai hay vang vọng tận phía xa. Tuy lạnh thì lạnh thật đấy, song được những tiếng động ấy bao bọc, chẳng hiểu sao gã không còn cảm giác bất an như lúc này.

Bất chợt gã hồi tưởng lại những lần ngủ gật khi đang đứng trong xe điện. Chuyện ấy xảy ra nhiều đến mức gã chẳng nhớ số lần. Gã hay gà gật khi trên đường về nhà từ lò luyện thi. Trong lúc tựa người vào mép cửa hay nắm chặt tay cầm, gã ngủ quên lúc nào không hay. Đến khi chân sạm xuống, gã mới tỉnh giấc. Khoảng thời gian ấy gã thêm ngủ khủng khiếp. Gã buồn ngủ muốn chết... ngày qua ngày... học như điên...

Đột nhiên, tiếng quạ, quạ vang lên làm gã ngạc nhiên đến độ hệ thần kinh khắp cơ thể run lên bần bật, cùng lúc, gã giật mình nhận ra mình vừa thiếp đi. Gã mở bừng mắt nhưng xung quanh vẫn tối thui. Tuy nhiên, bầu không khí lúc này đã có chút đổi khác so với ban nãy. Màn đêm không còn đen như mực, tuy chỉ vô cùng mong manh, song đường phân tách giữa trời và đất đang dần hiện lên. Chỉ mới đây thôi, đến tay mình gã còn chẳng thấy, nhưng giờ nếu căng mắt ra nhìn, dường như gã đã thấy được những đường nét mờ mờ của đôi vai cùng áo khoác mình đang mặc. Ôi, cuối cùng trời cũng sáng.

Quạ, quạ, quạ, gã lại nghe thấy âm thanh ấy. Lần này, tiếng động phát ra từ một hướng khác. Lát sau, tiếng quạ, quạ lại vang lên. Trời sáng rồi. Dừng người dậy khỏi bụi cây này giờ tựa vào, Shouto vươn vai hết cỡ. Cả đời gã chưa lần nào lên bờ xuống ruộng vì thiếu ngủ thế này. Đầu gã tê rần, tay chân trĩu trệ. Đáy mắt thì nhức như kim châm.

Đói bụng quá.

Đêm qua gã ăn một tô mì udon. Trước đó, buổi trưa gã ăn hamburger. Đó là hai món duy nhất gã bỏ vào miệng. Bởi vậy bụng biểu tình cũng là lẽ đương nhiên.

Vấn tắt lại, gã phải tìm ra nơi ăn chốn ngủ càng sớm càng tốt. Hiện giờ gã chỉ muốn bấy nhiêu. Sau khi lôi gói thuốc còn vồn vện vài điếu ra, Shouto vừa thong thả rít thuốc vừa mong ngóng bầu trời chầm chậm chuyển sang màu trắng. Thỉnh thoảng lại có tiếng quạ kêu. Dẫu gã chẳng lạ gì với âm thanh quạ, quạ ấy, song thật kỳ lạ khi tiếng kêu lại tạo ấn tượng khác hẳn so với lúc gã nghe ở thành phố.

Tầm 6 giờ sáng, ban mai cũng bắt đầu lộ dạng. Thần người đứng đợi, gã trông thấy đường nét khu vực xung quanh từ từ hiện lên từng chút một.

Cái nơi phải gió gì thế này.

Bốn bề chỉ toàn là núi. Những rặng núi che phủ bởi cây cối, trùng trùng điệp điệp đến ngút ngàn. Hóa ra con đường Shouto gà gât cả đêm hôm qua là lối mòn len lỏi chạy giữa núi non. Giờ gã mới phát hiện đây là một con dốc khá cao. Ngoài ra, đúng như gã đoán, phía đối diện bụi cây Shouto tựa người là vực sâu nhưng lại không hề bố trí thanh chắn. Shouto rón rén tiến lại, tò mò nhìn xuống phía dưới mà đầu gối muốn rụng rời ngay lập tức. “Suýt chết”, gã bất giác thốt lên.

“Thật sao trời, lúc này mà sẩy chân là giờ về châu ông bà ông vải rồi.”

Cây cỏ chen chúc um tùm đến độ không thể nhìn thấy mặt đất, nhưng chừng đó vẫn đủ để gã biết bề mặt vực gần như dốc đứng. Đây không phải chuyện đùa, đến lúc này, gã càng cảm thấy cảm hận tay tài xế. Mẹ kiếp, nhớ được biển số xe của lão có phải ngon rồi không, gã thầm nghĩ, đoạn ngược đầu lên nhìn bầu trời giờ đã sáng hơn chút đỉnh. Gã trông thấy đường nhựa mờ mờ hiện lên đến khúc cua kế tiếp.

Lên hay xuống đây?

Gã dòm trái dòm phải và cân nhắc. Đẳng nào thì cũng mệt như nhau. Nhưng leo lên ắt sẽ bỏ hơi tai gấp nhiều lần. Được rồi, quyết định đi xuống vậy.

Shouto rảo bước trên con đường xám xịt mờ mờ ảo ảo. Quả thật mới đặt tay chân mà chỗ này chỗ kia trên người đã nhói lên. Giờ mà có xe chạy tới, bất luận từ trước hay sau, gã cũng sẽ tìm cách leo lên cho bằng được. Vì lý do đó, gã không để thứ gì lọt khỏi tầm mắt, khệnh khệnh đi giữa lòng đường nhằm buộc bất cứ chiếc xe nào ngang qua sẽ phải giảm tốc độ.

Gã đi mãi mà cảnh vật vẫn chẳng có gì thay đổi. Đâu đâu cũng trập trùng núi non, ngoài ra không còn gì khác. Vài con quạ bay lượn trên bầu trời ngả màu xám, chộn rộn gọi nhau. Quanh đây chẳng có rác sinh hoạt, vậy rốt cuộc chúng bay tận đâu tìm mồi kia chứ?

Cứ thế, gã đi mười phút, rồi hai mươi phút, nhưng chẳng thấy chiếc xe nào chạy qua chứ đừng nói tới bóng dáng một ngôi nhà. Cái chuyện quái quỷ gì thế này. Rốt cuộc gã phải đi bộ như vậy bao lâu nữa đây? Càng lúc gã càng bất an. Chẳng may gã đang đi về hướng cách xa thế giới loài người thì sao? Biết đâu con đường này cấm không được đi xuống thì sao? Tuy nhiên, giờ mà quay đầu thì gã lại thấy lỗ bịch, nên chân cứ thế cử động một cách máy móc. Trong lúc ấy, bầu trời dần hửng sáng. Gã nhác thấy đám mây trắng đang bằng phẳng dưới đáy vực.

Quái thật.

Đáng ra mây phải bay trên đầu mới phải chứ. Vậy tại sao đám mây kia lại rớt xuống đáy vực và trắng hếu như nước thế kia? Hay chúng nặng quá? Mà có loại mây đó sao?

Gã thấy rối trí. Rốt cuộc đây là đâu? Hôm qua, tay tài xế xe tải có nhắc đến Miyazaki. Vậy nơi này là đảo Shikoku sao? Có thật thế không?

Shikoku. Shikoku.

Nhắc tới hòn đảo này, điều đầu tiên hiện lên trong đầu gã là tỉnh Kochi^[5]. Ngoài ra còn vùng nào có địa danh này không nhỉ? Nhưng cách nói của tay tài xế lại khiến gã có cảm tưởng hẳn không nhắc tới tỉnh Miyazaki mà là thành phố hay thị trấn nào đó. Thành phố Miyazaki tỉnh Kochi? Nói gì thì nói, tuy nằm ngoài dự liệu, nhưng đây là lần đầu tiên từ ngày cha sinh mẹ đẻ Shouto bước chân khỏi Honshu.

Gã đang lang thang giữa chốn rừng thiêng nước độc ở Shikoku sao? Vẽ nên hình ảnh nước Nhật trong đầu rồi tưởng tượng mình đang ngay giữa Shikoku, gã bình tâm lại đôi chút. Cứ đi mãi, đi mãi, gã sẽ gặp thị trấn và cuối cùng sẽ ra đến biển. Bởi gã dám chắc Shikoku chẳng rộng lớn lắm. Nếu trời sáng hơn chút nữa, không chừng gã sẽ trông thấy đại dương phía bên kia núi.

Hòa cùng tiếng quạ kêu, những loài chim khác bắt đầu cất tiếng hót. Ngẩng đầu, gã trông thấy đàn chim đang bay trên bầu trời theo hình chữ V rất đẹp.Ồ, gã bất ngờ cảm thán. Chúng nhìn chẳng khác nào màn trình diễn tập thể đồng điệu của Bắc Triều Tiên. Không biết ai dạy cho chúng nhỉ? Bầu trời đang chuyển dần sang màu lam nhạt. Mảnh mây nhỏ bé vương trên triền núi nằm lọt thỏm giữa khung cảnh núi rừng trùng điệp. Thật lạ lùng hết sức, tại sao ở nơi đó lại xuất hiện đám mây con con thế kia. Nhìn kỹ, gã thấy những cái cây đã úa vàng lác đác trên núi. Chúng đang dần chết khô ư? Dẫu vùng này xa xôi hẻo lánh đến đâu, cây cối vẫn không thoát khỏi ảnh hưởng của ô nhiễm môi trường.

Mải chìm trong những suy nghĩ vẩn vơ, bỗng gã loáng thoáng nghe thấy tiếng soàn soạt không dứt, khác hẳn những âm thanh xung quanh gã từ nãy đến giờ. Theo phản xạ, Shouto giật mình và căng tai lắng nghe. Nhưng không có thứ gì suy chuyển, vẫn chẳng thấy bóng dáng chiếc xe nào chạy ngang qua.

Hay tiếng loài vật nào đó?

Chốn rừng thiêng nước độc này dù xuất hiện loài vật nào gã cũng chẳng lấy làm lạ. Hoặc có thể đây là tiếng côn trùng. Khác với chim chóc và thú dữ, côn trùng khi cọ cánh vào nhau sẽ phát ra những tiếng động đặc trưng như chìn chìn, róc róc.

Vừa rẽ ở góc cua, gã phát hiện có nước rỉ ra từ giữa triền núi, phần tiếp giáp với con đường. Lẽ nào đường ống nước bị bể?

Ở góc cua tiếp theo có một biển chỉ đường đứng trơ trọi. Tấm biển hình tam giác với các góc bo tròn, trông chẳng khác nào miếng cơm nắm lật ngược, trên viết chữ số. Nhìn qua đã đủ biết đây là biển báo đường quốc lộ. Điều này khiến Shouto vô cùng kinh ngạc, bởi có năm mớ gã cũng chẳng ngờ nổi con đường gã đang đi lại là quốc lộ.

“Có nhầm không vậy? Đường này á?”

Gã la oai oái ra chiều bất ngờ lắm.

“Giỡn mặt với ông à! Cái rẻo đường núi bé như lỗ mũi đến cả dải phân cách còn chẳng có này mà đòi làm quốc lộ sao? Ôi trời đất ời! Đùa cũng có mức độ thôi chứ!”

Chạy hết bên này đến bên kia đường theo hình chữ Z, Shouto hét toáng lên “Tệ hết sức!” rồi cố tình phá ra cười ha hả. Gã lao tới, quẹo ở góc cua kế tiếp, kỳ vọng cảnh vật mở ra trước mắt sẽ có chút thay đổi. Đúng lúc ấy, gã phát hiện một chiếc xe đồ rap bên mé đường tiếp giáp với ngọn núi. Shouto đứng khựng lại, thẽ thọt tiến đến gần. Từ xa gã cũng xác định được đây là dòng super cub^[6]. Ít nhất nó cũng cho gã biết ở một nơi thế này vẫn có dấu tích của con người. Kiểu này thì số phận mỉm cười với gã rồi.

Người ta bỏ xe lại ở đây sao? Cầu trời khẩn phạt nó nổ máy.

Khoảng cách càng rút ngắn thì gã càng nhìn rõ chiếc xe. Tay lái có gắn bao tay, giỏ trước thò ra túi đựng đồ và một cái liềm. Thùng đồ cột lên yên sau. Xe đã cũ nhưng có vẻ không phải do chủ cố tình vứt lại, gã vừa nhận xét vừa bước lại gần hơn.

“Bay ời, bay ời.”

Một tiếng nói trầm trầm vang lên. Shouto kinh hãi đến độ thiếu điều nhảy dựng, gã ngó nghiêng quanh quất. Từ trong bụi cây cách chỗ chiếc xe không xa, một khuôn mặt nhỏ thó lộ ra.

Trên đầu người này đội thứ mũ quái dị, trông chẳng phải mũ có vành cũng chẳng phải mũ lưỡi trai.

“Cuối cùng cũng có người. Già này được cứu rồi. Này, bay ơ!”

“Tôi, tôi ư?”

Ba chân bốn cẳng chạy đi thì kỳ quá, Shouto đành lừng khừng tiến về phía khuôn mặt. Nhìn từ xa, gã không phân biệt được đây là nam hay nữ. Song thứ kỳ dị trên đầu người này mang họa tiết hoa màu xanh lam, khi tiến lại gần, gã nhác thấy khăn quàng hình hoa quần dưới cổ áo khoác màu đen. Chưa kể người này còn mặc trang phục hoa li ti bên trong lớp áo khoác. Đồ đội đầu lẫn khăn quàng, cả trang phục đều trang trí hình hoa, chỉ khác nhau ở màu sắc và kiểu dáng. Nếu nhìn từ đầu đến chân thì người này trông thật quái dị và lôi thôi. Tạm gác vấn đề này sang một bên, nhìn chung có thể kết luận đây là phụ nữ. Còn tuổi thì không xác định được. Có lẽ tầm sáu mươi hoặc sáu mươi lăm tuổi. Khuôn mặt bà nhăn nheo chấy nằng.

“Bà ơ, bà chảy máu kìa. Bà bị thương hả?”

Trán bà cụ đang chảy máu. Nhưng không hiểu sao, bà lại cười rõ tươi, khiến vô số những nếp nhăn nơi khóe mắt xô lại vào nhau. Gã trông thấy trong miệng bà có vài chiếc răng bọc bằng kim loại.

“Chân bà không nghe lời nữa rồi.”

“Chiếc xe cub là của bà à?”

Bà cụ gục gặc đầu, ý nói phải.

“Bà bị ngã xe à?”

“Bà tông đánh rầm rồi bị té.”

Nghe đến đây, Shouto đảo mắt nhìn quanh. Quả đúng là ở gần đó lẫn lộn vài hòn đá to cỡ đầu trẻ nhỏ. Có thể bà cụ không nhìn kỹ phía trước, hoặc do trời còn tối nên bà chạy lên đá, mất tay lái nên ngã. Bà cụ cứ rên rĩ “Đau quá, đau quá” mãi không thôi. Shouto bèn dựng chiếc xe chổng chơ dưới đất dậy, gạt chân chống. Đoạn gã leo

lên xe. Chìa khóa vẫn cắm trong ổ. Gã đạp máy. Dòng xe cub vốn thuộc hàng nòi đồng cối đá, do đó động cơ khởi động một cách dễ dàng. Khói màu trắng phụt ra mạnh mẽ. Sau khi rồ ga, đạp chân số mấy lần, kiểm tra bảng đồng hồ có sáng đèn hay không, Shouto mỉm cười khoái trá. Tạm biệt bà già. Có trách thì hãy trách bà ngốc nên ngã lặn ra đây.

“Chà chà, bay mát tay quá! Nó chẳng nghe lời bà gì cả.”

Thấy người khác chuẩn bị cao chạy xa bay mà bà cụ lại vỗ tay bôm bốp với giọng mừng như bắt được vàng.

“Đúng là mấy việc này phải thanh niên mới làm được. May mà có bay xuất hiện. Chứ xe tải cũng chẳng thấy chạy qua, bà còn không lết nổi đến xe máy, cứ tưởng thế là hết đời. Ôi, bay hay quá.”

Dẫu Shouto cố lờ đi, bà cụ vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt, gã đành quay người lại thì trông thấy khuôn mặt bà trắng bệch không còn giọt máu, bọt bọt hằn so với lúc nãy, hoàn toàn trái ngược với giọng điệu vui tươi. Bà ngược mặt, đưa hai tay ra trước như bóng ma.

“Nào, thế này đi. Bay đèo bà.”

“... Đèo là cái gì?”

“Chở bà về.”

“Ý bà là cháu chở bà ấy hả?”

“Chứ còn ai vào đây nữa? Nhanh nào, đèo bà đi.”

Chuyện trở nên nghiêm trọng rồi đây. Ách giữa đường ai lại quàng vào cổ kia chứ. Khổ nỗi máu vẫn tiếp tục rỉ ra từ trán bà cụ, đến cả chiếc khăn hoa bà quàng quanh cổ cũng sắp nhuộm màu đen. Bất giác, Shouto nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm nọ. Cô ta đã kêu “Hự”. Cô gái xấu số một mình đi giữa đêm khuya. Nếu được cứu kịp thời, biết đâu cô ta sẽ tai qua nạn khỏi.

“Nào, đèo bà đi chứ.”

Nhìn vào là thấy một điều rõ như ban ngày, rằng bà phải được sơ cứu càng sớm càng tốt. Nếu cứ để mặc, không khéo bà sẽ mất mạng. Lại nữa? Tức chuyện đó sẽ là lỗi của Shouto ư? Sao vậy được. Nhưng có lẽ thấy chết không cứu thì cũng thế cả thôi.

“Cháu... Nhưng phải làm sao ạ?”

“Làm sao cũng được hết.”

Càng nói, mặt bà càng bọt bọt, lát sau, đôi tay lúc nãy duỗi về phía trước buông thõng, đến cả người cũng rạp xuống. Không kịp nghĩ ngợi gì, Shouto thốt lên “Bà ơi” rồi chạy lại chỗ bà.

“Chà chà, chết chửa. Mấy ngôi sao đen đuốc cứ bay vòng vòng trước mắt thế này.”

“Ôi, ôi trời đất.”

“Nào, đèo bà mau.”

“Chuyện đó... Ừm, bà ráng lên nhé. Bà ơi.”

“Rồi rồi, nào, nhắc bà dậy.”

Không còn cách nào khác. Ngay trước mắt có người cầu xin mình cứu giúp, gã không thể thấy chết mà làm ngơ được. Shouto dè dặt nắm lấy cổ tay bà định bụng kéo dậy. Nhưng gã chưa kịp làm gì thì bà đã ré lên đau đớn bằng một giọng khàn khàn.

“Chân bà, chân bà, đau chết mất thôi.”

Gã nhìn thì phát hiện chiếc quần thun bà mặc từ phần đầu gối trở xuống rách bươm, máu rỉ ra dính bết. Nhắc thấy cái màu đen đúa ấy mà Shouto muốn lăn đùng ra xỉu. Máu kìa. Máu kìa. Đêm hôm ấy gã cũng đã thấy máu. Máu nhuộm đỏ tay cùng con dao yêu quý của gã.

“Bay nhẹ tay một chút. Dù gì bà cũng già cả rồi.”

Shouto thở dài đánh thượt, đoạn xoay lưng về phía bà cụ, khụy chân xuống. Lần này, gã nhẹ nhàng vắt tay bà lên vai rồi từ từ kéo.

“Thôi cháu đưa bà ra xe cub rồi tính. Bà ngồi lên cái thùng đó được chứ?”

Bà cụ ừ ừ trong miệng, chốc sau, một sức nặng mềm mại đè trên lưng Shouto. Chân gã loạng choạng.

“Giời, công mỗi mình bà thôi, bay ráng đi cho vững.”

“Cháu biết rồi.”

Thực ra trọng lượng của bà không như gã tưởng. Chưa kể, cứ nghĩ đến bà cụ đang bị thương, mình mẩy máu me là gã lại căng thẳng, mồ hôi mẹ, mồ hôi con thi nhau túa ra. Gã lặc lè công bà đến xe cub và đặt bà lên yên sau.

“Cháu đưa bà về đâu bây giờ?”

“Về chỗ bà, rồi gọi bác sĩ đến xem hộ bà với.”

“Chỗ bà là cái gì?”

“Giời, là nhà bà chứ là gì.”

“Ở đâu cơ?”

“Đi xuống đường này.”

“Xa không bà?”

“Gần lắm.”

Gã nhặt cái liềm rơi trên mặt đất bỏ vào giỏ xe, đoạn ngồi lên yên, đạp cho xe nổ thì cảm nhận được tay của bà lão khoác lên vai mình.

“Nếu bà muốn bám thì vòng tay qua đây này.”

Shouto để tay bà lên bụng, bà cụ lịch sự đặt tay quanh hông gã rồi tựa vào lưng như lúc gã công bà.

“Bà nặng quá thể.”

Thế nhưng lần này bà lão không đáp lại lời nào. Quay ra sau kiểm tra, gã thấy mặt bà đã trắng bệch giờ còn bợt bặt hơn nữa, cặp mắt nhắm nghiền. Không chừng bà bị mất máu quá nhiều cũng nên.

Shouto cuống cuống nổ máy và bắt đầu lao xuống con dốc đang đón bình minh.

Đã lâu lắm rồi gió mới rít vù vù qua tai. Gã chạy xe mà không đội mũ bảo hiểm trên đầu. Cơn gió vuốt ve mái tóc, vờn hai má gã, nhưng dễ chịu đâu chẳng thấy, chỉ thấy lạnh cóng cả người. Lái một chiếc xe lạ, lại có người ngồi sau nên gã đâm ra lúng túng. Gã để số ba mà chạy, hầu như không rờ ga. Shouto cảm tưởng như đang lao xuống dốc bằng xe đạp, cứ thế ôm cua thật điêu luyện.

“Sao bay phóng gì nhanh thế.”

“Bà đừng lo. Bà cứ bám chắc vào.”

“Biết rồi.”

“Sắp đến nhà bà chưa?”

“...”

“Này, bà ơi!”

“Sắp tới rồi.”

Đã qua mấy vòng cua nhưng cảnh vật xung quanh cũng chẳng đổi khác là bao. Còn giọng nói của bà ngày càng thều thào. Tình thế nước sôi lửa bỏng rồi. Chỉ cần tượng tưởng đến việc có một người chết bám cứng vào sau lưng mình là gã đã phát hoảng.

“Bà ráng lên bà ơi!”

“Gần... Gần rồi.”

Liếc xuống dưới, Shouto trông thấy tay bà cụ đang bấu chặt lấy áo khoác của gã. Đôi tay bà gân guốc và rám nắng, vẫn vờ suy nghĩ, gã chợt nhận ra có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời gã đi xe máy hai người. Chưa kể đối phương lại là nữ giới. Theo một cách nào đó.

“Mình xuống dốc này giờ rồi đó. Bà còn tỉnh táo không?”

“Sắp tới rồi. Bay có thấy căn nhà phía bên tay phải không?”

“Gần đây hả bà?”

“Sắp rồi.”

Trong cái rủi có cái may, ít ra chiếc xe cub vẫn chạy được chứ đi bộ hết quãng đường này quả là chuyện không tưởng. Điều này khiến gã không khỏi thắc mắc, rốt cuộc bà cụ này ra đường làm gì khi ban mai còn chưa hửng. Shouto vừa nặn óc suy nghĩ vừa cho xe chạy.

3.

C hợp mắt đã hết buổi sáng. Nghe thấy chiếc đồng hồ quả lắc đánh tiếng “Boong” lạc nhịp, gã nhìn đồng hồ đeo tay, hóa ra đã hơn 1 giờ chiều.

Cái gì, trễ như vậy rồi sao.

Shouto bước ra thêm, một tay đặt lên cửa kính, đoạn nhào người ra dưới mái hiên rộng rãi. Vầng dương ngay trên đỉnh đầu đang nhích dần xuống dưới. Ánh mặt trời chói chang đến độ khó tưởng. Gã có cảm tưởng mọi chuyện như ảo ảnh của một ngày quá đổi xa xăm. Song giờ ngấm lại, việc gã đợi chờ bình minh lên giữa màn đêm đen như mực, đến cả tay mình còn không thấy, rét run, nghe tiếng gió thổi mà rụng rời cả người, tất cả mới xảy ra cách đây chưa tới nửa ngày.

Góc khu vườn rộng thênh thang có chú chó lai tạp đang say ngủ, bỗng chú ta bật dậy, tíu tít vẫy đuôi. Một nhóm người lục tục tiến vào từ sau hàng cây cao lớn. Ba người phụ nữ thoăn thoắt bước tới, ai nấy đều cầm trên tay nôi niêu, bát đĩa, rổ rá.

“Để bay đợi lâu rồi. Sao, chắc bụng réo ầm ĩ rồi phỏng?”

Người phụ nữ cầm nhón với gò má cao, đeo tạp dề hồng, nở nụ cười và nói. Shouto chỉ biết mỉm cười bối rối thay cho câu trả lời.

“Để bác hâm nóng ngay kéo nguội. Thế bà Suma đâu rồi?”

“Ừa. Cháu tưởng bà ngủ?”

Người phụ nữ thốt lên “O”, chưa dứt lời, họ đã bước ngang qua mặt Shouto rồi vòng qua cửa ra vào. Đi vào nhà từ tiền sảnh sẽ bắt

gặp một khoảng sàn đất. Vừa bước lên sàn, trước mặt là căn phòng với bếp lửa ở giữa. Ngôi nhà này tỏa ra bầu không khí như trong những bộ phim ngày xưa.

Bác gái đeo tạp dề họa tiết hoa li ti đứng đầu hàng rào bước tiến lại, sau khi liếc nhìn Shouto, bà lướt qua, đi về phía căn phòng nơi bà lão đang ngủ. Bác gái trẻ tuổi nhất trong ba người, dù nói vậy nhưng cũng đã tầm ngũ tuần, mang tạp dề màu vàng cùng bác tạp dề hồng dừng lại trước mặt Shouto.

“Cụ đang ngủ say.”

Bác tạp dề hình hoa trở lại và thông báo thật khẽ. Bác tạp dề hồng gục gặc đầu ra chiều hài lòng lắm. Sau đó, ba người tuần tự ra gian bếp, là căn phòng có khoảng sàn đất. Bị bỏ lại một mình nơi thềm nhà, Shouto cảm thấy đôi chút kỳ quặc, gã ngược nhìn bầu trời xanh ngắt không gợn mây. Rốt cuộc gã đang làm gì giữa chốn núi rừng Shikoku, đã vậy còn ở trong nhà người lạ như thế này?

Tiếng lạch cạch vang lên sau lưng, tầm năm phút trôi qua, gã nghe thấy tiếng “Bay!” gọi gã. Xoay người lại, gã thấy rất nhiều món ăn còn đương bốc khói bày biện trên bàn sưởi trong gian phòng có vẻ là phòng ăn. Bụng gã cồn cào kêu réo từ nãy đến giờ, nhưng chẳng biết có phải do đã sức cùng lực kiệt hay không mà hiện giờ nó im ru. Mới ngửi thấy mùi thơm đầy mời gọi mà trong thoáng chốc, nước bọt tuôn trào trong miệng gã. Shouto lao đến bàn ăn, chẳng kịp nói lời nào đã quơ lấy đôi đũa. Đập ngay vào mắt là món mì soba đang bốc khói nghi ngút trong bát to bằng gỗ.

“Soba này mới làm xong đấy.”

Bác tạp dề hồng lên tiếng. Mì ăn với nước dùng thanh đạm, trong có nhiều hành tím xắt nhỏ, Shouto hút rột rột đầy miệng và bất giác thốt lên “Ngon quá”. Nước dùng ấm áp lan khắp dạ dày. Sau đó, gã dùng đũa.

Trước giờ gã chẳng mấy khi được ăn soba. Nhắc tới món mì thì gã chỉ ăn mỗi ramen hay udon là hết cỡ. Không ngờ nó lại ngon tuyệt trần. Lần đầu tiên gã ngửi mùi hương này. Cảm giác khi nhai khác hẳn với ramen và udon. Cái bụng rỗng không quá lâu của gã bị kích thích dữ dội, đến gã còn cảm thấy dịch vị bắt đầu tiết ra tức thì.

“Bay ăn cả món này đi. Còn nóng mới ngon.”

Bác gái tạp dề hoa đẩy về phía gã đĩa thức ăn bên trên bày một món được bọc bằng giấy bạc trông dẹt dẹt. Cùng lúc đó, bác gái tạp dề vàng xới cho gã tô cơm ú ụ. Ngoài ra trên bàn còn bày nào món hầm, món xào và đồ chua. Đang sùm sụp ăn dở mì soba, Shouto bất giác thở dài.

“Bay sao thế?”

“À, dạ không. Cháu chỉ nghĩ mình được chiêu đãi linh đình quá.”

Một. Hai. Ba. Chén bát xếp nhiều đến độ gã bỗng dưng muốn đếm xem có bao nhiêu cái. Sau hồi lâu say sưa nhìn, gã bần thần nhận ra bấy lâu nay, khi ăn gã chỉ dùng độc một cái bát, hoặc nhiều lúc ăn uống mà chẳng cần đến chén bát. Nếu là hamburger thì đã có túi giấy bọc bên ngoài, còn phần lớn thời gian, gã dùng bát đĩa nhựa, ăn một lần rồi bỏ hoặc ăn cơm trong thố cho xong chuyện. Tóm lại, gã mà cầm tô cơm lên ăn, bàn sẽ trống trơn, và đối với Shouto, ăn uống như thế là chuyện thường ngày ở huyện. Không, đó chưa phải tất cả, cũng lâu lắm rồi gã mới được chạm vào bát gỗ hay những đôi đũa không phải đũa tách thế này.

“Tuyệt quá.”

Gã lẩm bẩm trong miệng, tấm tắc khen, thấy vậy, ba người phụ nữ nhìn nhau cười ồ.

“Có gì tận dụng nấy. Cây nhà lá vườn cả thôi.”

Bác tạp dề hồng lại nở nụ cười thật tươi. Khóe mắt hẳn đầy vết chân chim, hàm răng trước lộ ra, nhiều cái cũng bọc kim loại. Đến

đây rồi, lần đầu tiên gã mới thấy tận mắt loại răng này.

“Nói vậy chứ bà Suma phúc lớn mạng lớn đấy.”

Bác tạp dề hoa chép miệng. Đó là một phụ nữ đầy đặn và tầm thước, cả khuôn mặt cũng bầu tròn, tóc ngắn uốn xoắn. Áng chừng bà tầm năm mươi lăm, cùng lắm là lục tuần đổ lại.

“Chậc, thì biết là bà tốt số, nhưng xui rủi vẫn là xui rủi. Có ai nghĩ bà Suma chạy xe mà lại té ngã như vậy kia chứ.”

Bác tạp dề vàng gật gù. Bác cao lênh khênh nhưng ốm, khuôn mặt dài choắt lại, là người duy nhất môi có sắc đỏ trong ba người phụ nữ. Có lẽ mỗi mình bác là trang điểm. Bác trẻ hơn hai người kia, nên ít nhiều vẫn còn nét phụ nữ.

“Trước giờ bà cụ luôn tự tin lái lựa hơn cả đám chúng ta mà.”

“Mà trước giờ xe có giờ chứng gì đâu nhỉ? Hay bỗng dưng hỏng hóc đâu đó?”

“Cái xe này đi mấy chục năm rồi còn gì.”

“Thế thì lạ quá, thằng cháu vẫn chở bà Suma về đến đây mà. Nhỉ?”

“Chiếc xe cub chạy vẫn tốt ă. Hoàn toàn không có vấn đề gì cả. Cháu chỉ cần đạp một lần là nổ máy rồi. Cháu đoán có lẽ bà vấp phải hòn đá lớn quá hay gì đấy.”

Vừa mở bọc giấy bạc, Shouto vừa trả lời. Làn khói mỏng tang bay lên, món thịt màu nâu hé lộ. Ba người phụ nữ không hện mà cùng nhau gật gù, ậm ừ trong miệng, chẳng rõ vì xúc động hay bắn khoăn.

“Đây là món gì thế ă?”

Một tay cầm bát cơm, tay còn lại, gã lấy đũa chọc vào bọc giấy bạc. Bên trong là những miếng thịt xắt lát, miếng nào miếng nấy còn nguyên phần mỡ dày đi kèm với một thứ nước chấm.

“Món này là lợn lòi muối miso.”

“Lợn lòi là lợn gì ạ?”

“Là heo rừng đấy.”

“Trời đất, heo rừng ạ? Đây là heo rừng sao?”

Shouto tức thì liên tưởng đến hình ảnh con heo và sư tử hay xuất hiện trước cổng vào các đền thờ. Gã nghĩ mình chẳng bao giờ có cơ hội được thưởng thức thịt những loài ấy, thế mà giờ đây, tên của loài động vật có họ hàng với loài heo nọ lại được thốt lên, gã chẳng biết nên phản ứng thế nào mà chỉ ngẩn ra. Nhưng giờ nhìn kỹ món thịt xắt lát, gã lại thấy nó chẳng ngon mắt lắm. Gã thấy gòn gợn, nhưng não chưa kịp đi đến kết luận thì đĩa đã vươn tới trước. Đến đâu hay đến đó, bụng gã cồn cào lắm rồi.

Gã cắn thử một miếng. Một cảm giác ấm áp chạm vào đầu lưỡi, gã cảm nhận được độ chắc của miếng thịt kết hợp cùng vị ngọt ngào của miso, tiếp theo sau, hương vị đậm đà gã chưa từng nếm qua lan khắp miệng. Ba người phụ nữ dán mắt vào gã.

“Hết sảy, hóa ra thịt heo rừng cũng ăn được sao.”

Gã bộc tuệch nói ra suy nghĩ của mình, bỗng hội các bác gái nghiêm mặt nhìn gã từ nãy đồng loạt ồ lên cười giòn.

“Chứ bay không biết lợn lòi ăn được sao?”

“Còn đây là món gì ạ?”

“Thạch konnyaku^[7] đấy.”

“Hết sảy. Đây là nấm hương phải không ạ?”

“Nấm hương nướng. Chấm với nước tương.”

“Chà, hết sảy.”

“Nỡm chữa. Sao bay cứ tăm tắc mãi thế.”

“Cứ như chạm mạch ấy nhờ.”

Bác tạp dề hoa vừa dứt lời, cả ba người cùng cười ha hả, náo động đến độ Shouto phải dừng đĩa trong giây lát. Giọng nói của họ

sang sáng như chợ vỡ. Gã đưa mắt lần lượt nhìn ba người bọn họ, khuôn mặt ai nấy đều rạng rỡ như thể chẳng còn gì vui hơn trên đời. Có gì kỳ lạ đến vậy sao, mà *nỗm chữa* nghĩa là gì nhỉ, Shouto nghiêng đầu thắc mắc song tay thì vẫn gắp lia lịa. Gã gắp hết món này đến món kia, được ăn ngon và được thưởng thức bao hương vị thế này sao mà kỳ diệu, sung sướng đến thế. Ngon nhất phải kể đến chén cơm trắng. Cơm phảng phất vị ngọt, hạt nào hạt nấy nở đều, xốp dẻo. Đến cả vẻ ngoài của nó cũng như thể đang sáng lấp lánh, nhìn thật ngon mắt.

“Bay làm thêm chén nữa?”

“À, cho cháu xin.”

“Trong cơm có kê đấy, bay có phát hiện ra không?”

“Kê? Kê là cái gì ạ?”

Ba người phụ nữ tròn mắt nhìn nhau rồi khúc khích. “Ôi trời, bà Suma mà nghe thì...” bác gái tạt dề hồng vừa cười vừa nói.

“Ắt sẽ ngạc nhiên lắm đây. Thế nào bà cũng bảo lớn lên ở thành phố nên chẳng biết gì cho xem.”

“Thế ạ? Chà, không biết bà sẽ nói gì nhỉ.”

Chuyện đó với gã thế nào cũng được. Hiện thời mỗi quan tâm lớn nhất của Shouto là đánh chén cho bằng sạch tất cả những món được bày biện trên bàn. Bữa cơm thịnh soạn thế này, gã chẳng mấy khi có dịp được ăn. Hoặc không chừng sẽ chẳng còn lần hai, có lẽ đây là cơ hội duy nhất trong đời gã được thưởng thức hương vị này.

“Thế bay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tuổi của cháu ấy ạ? Dạ hai mươi ba ạ.”

Ba người phụ nữ thốt lên “ồ”, “chà chà” rồi lại quay sang nhìn Shouto.

“Chúng mình già quá rồi các bà nhỉ.”

“Bà đừng có vợ tôi vào.”

“Vậy đã rước ai chưa?”

“Vợ ầy ạ? Đào đâu ra bác ời.”

“Ồ thế hả. Nghề ngỗng thì sao?”

“... Dạ cháu còn là sinh viên.”

“À, sinh viên sao, học đại học hả. Chắc, ra là vậy.”

Càng lúc càng chạm đến những chủ đề nhạy cảm. Một mặt, gã sợ mọi chuyện trở nên bung bét nên tâm trạng trở nên bồn chồn, mặt khác, gã lại không đành buông đũa ngay lúc này. Bởi gã làm gì đã ních đầy bụng mà dừng kia chứ.

“Đây là gì ạ?”

“Nhìn là biết ngay mà còn hỏi à.”

“Hạt dẻ phải không bác?”

“Ồi chà, bay cũng võ vẽ đấy. Đúng rồi, là món hạt dẻ ninh đường.”

Gã tò mò không biết ninh đường là thế nào, song ba người phụ nữ đã nói sang vấn đề khác trong lúc nhâm nhi uống trà. Họ lại bàn về chuyện liên quan đến bà cụ ở nhà này mà họ gọi là “bà Suma.”

“May mà không phải lên bệnh viện, trời còn thương bà đấy.”

“Đâu nào, bác sĩ đề nghị lên viện cho chắc. Nhưng bà Suma nhất quyết không chịu. Bà bảo xương cốt không gãy nên bà muốn ở nhà đợi lành.”

Chỉ khi nào được các bác hỏi “nhỉ?” thì Shouto mới ừ hử gật gật đầu trong lúc miệng còn đầy cơm.

“Bay mới là người biết hết từ đầu đến cuối câu chuyện cơ mà.”

“Bà nói đúng thật.”

Khi hai người cùng leo lên xe máy về đến nhà, Shouto gọi điện thoại nhờ bác sĩ đến khám theo lời bà cụ yêu cầu. Phải đến tận lúc ấy, gã mới nghe bà xưng tên, rằng bà là “Suma, nhà ở Waraya,

Yatate làng Shiiba.” Sau đó, gã vừa nghe bà rên rỉ “Đau quá, đau quá” vừa làm theo lời bà sai bảo, nào vò khăn, nào xả nước đầy chậu rồi đem đến chỗ bà, chưa hết, gã còn tận mắt chứng kiến bà cụ tự tay rửa miệng vết thương. Bà lăm bằm trong miệng như thể đọc bùa chú, đoạn chậm rãi rửa sạch vết rách của mình.

Chừng một tiếng sau, cuối cùng bác sĩ cũng đến nơi, sau khi xem xét tình hình vết thương, ông quay sang Shouto và đề nghị gã đưa bà lên bệnh viện huyện ngay lập tức.

“Bệnh viện huyện ấy ạ? Bác sĩ đưa bà về khám ở phòng mạch là được rồi mà. Với cả cháu...”

“Không được đâu. Phòng khám của tôi không có máy chụp X quang, với cả lên tuyến huyện, kết quả chẩn bệnh sẽ nhanh hơn. Cậu biết lái xe mà phải không?”

“Nhưng đường xá khu này cháu không...”

Đúng lúc đó, bà cụ lên tiếng bảo xe tải nhà bà đang bị hỏng. Nghe đến đây, Shouto nhớ mang máng hình như lúc nãy bà có nhắc đến điều tương tự. Bà nói thêm rằng vào cái giờ này, bà con chòm xóm sống gần đây đều ra đồng làm lụng nên không có ở nhà, bác sĩ khoanh tay gật gù “Vây à”, sau đó ông gọi đến mấy cuộc điện thoại. Xét từ cách ông trao đổi, có thể đoán đầu tiên ông gọi cho bệnh viện, sau gọi đến công ty taxi, rồi gọi về phòng khám của mình. Nhưng dù gọi đi đâu chẳng nữa, ông đều lặp đi lặp lại vào ống nghe những câu: “Không sao cả”, “Có người nhà đi cùng bà cụ.”

“Bay đi thay nước trong chậu giúp bà với. Để bác sĩ còn rửa tay. Tiện thể lấy hộ bà cái khăn mới. Bay biết chỗ mà phải không?”

“Bay lấy cho bà cái túi nylon để cạnh bàn thờ.”

“Bay đun nước hộ bà. Bắc ấm lên bếp mà đun. Bà để bộ ấm tách trong tủ chạn. Trà cũng cất trong đấy. Bay pha trà cho bác sĩ uống đi.”

Khi bắt đầu có ánh nắng chiếu rọi, lúc ngồi ở hàng hiên để sơ cứu vết thương cũng vậy, cần gì bà đều bảo với Shouto. Buộc lòng gã phải chạy tới chạy lui trong nhà người lạ. Gã canh me cơ hội để đánh bài chuồn, khổ nỗi ông bác sĩ cứ đứng đĩnh uống thứ trà gã pha ắt hẳn không ngon lành gì mà mãi chẳng chịu đứng lên đi về. Mãi gã mới tranh thủ thó được liều thuốc để cạnh bàn thờ, dù như thế khá có lỗi với người đã khuất. Nhãn thuốc này gã chưa từng hút qua, nhưng gã đang thèm thuốc nên méo mó có còn hơn không.

Kết cục, Shouto lãnh nhiệm vụ cõng bà ra taxi, hai bà cháu được bác sĩ tiễn đến tận cửa rồi lên đường. Hình như bác tài biết mặt bà lão nên hỏi han tình hình, nghe xong cứ luôn mồm bảo “Thế thì khổ rồi.” Chạy mãi chạy mãi, chưa đến một tiếng sau, taxi đã tới huyện. Dù đi đến nơi nào cũng chỉ thấy rất một cảnh quen thuộc, thành ra Shouto mất hết ý thức về phương hướng, chẳng rõ mình đang ở đâu. Điều duy nhất gã biết đó là nếu ban sáng, gã tiếp tục đi bộ thì không khác nào hành xác.

Kết quả chụp X quang cho thấy xương cốt của bà không có gì bất thường, vết rách trên trán phải khâu hai mũi, phần da từ đầu gối đến mắt cá bị trầy, tức là chỉ bị thương ngoài da, nhưng đều được bác sĩ ở phòng mạch nọ xử trùng nên không mừng mủ, chỉ cần đợi miệng vết thương lành, không phải lo lắng gì. Shouto có mặt bên cạnh bà suốt lúc chẩn bệnh đến lúc chữa trị. Bởi bà không chỉ í ới gọi “ơi, này” và nhờ gã cầm giúp tư trang, mà còn rên rỉ than đau rồi bầu chặt lấy tay gã. Những lần như thế, cô y tá đứng cạnh bác sĩ mỉm cười nhìn gã, khiến Shouto xấu hổ quá, chỉ biết ngậm hột thị mà túc trực bên bà.

“Nhưng bà làm tôi kinh ngạc quá, bà Suma ạ. Ở tuổi này bị ngã xe máy mà xương cốt không vấn đề gì thì đúng là lộc trời ban đấy. Sức bà còn dẻo dai lắm.”

Bác sĩ vỗ đôi vai gầy của bà cụ mà không tiếc lời tán thưởng. Tuy nhiên, về cơ bản, bà cũng đã có tuổi rồi, nếu tay hay bụng chịu va đập mạnh có thể xảy ra xuất huyết trong, do đó bác sĩ đề nghị bà nhập viện “cho chắc.” Ngoài ra e rằng đêm nay có khả năng bà sẽ phát sốt. Song mặc kệ mọi lời khuyên nhủ, bà vẫn khẳng khái lắc đầu.

Kiểm tra và chữa trị cho bà xong xuôi, bác sĩ bắt đầu kê đơn thuốc. Đây là khoảng thời gian duy nhất gã tách được khỏi bà mà ra ngoài mua thuốc lá. Thật ra lúc ấy trong lòng gã đã nhen nhóm ý định bỏ của chạy lấy người. Tuy nhiên, sau khi rời khỏi bệnh viện, gã hỏi người đi đường vị trí nhà ga thì ai nấy đều trợn mắt nhìn và giải thích khu này không có tuyến đường sắt nào chạy ngang qua. Hóa ra đảo Shikoku không có đường sắt, gã tự nhủ, rồi chính vì lạ nước lạ cái nên gã đành quay lại bệnh viện.

“Sau đó cháu gọi taxi đưa bà về nhà.”

Gã lược bỏ chi tiết mình chuồn đi không thành và thuật lại tình hình một cách vắn tắt, ba người phụ nữ gật gà gật gù, chừng như cảm động lắm.

“Chứ còn gì nữa, bà Suma suốt ngày nói nhập viện là coi như hết đời mà.”

“Như ông Yoshi đấy thôi.”

Hội các bác gái lại đưa mắt nhìn nhau và gục gặc hỏi “Nhỉ?”.

“Ông ấy thấy yếu người nên nhập viện, ai ngờ chớp mắt đã đi rồi.”

“Mà đâu chỉ có vậy, bà xem, người già xương khớp yếu, đi đứng loạng choạng, nếu lỡ bị thương thì dễ nằm liệt giường lắm.”

“Bà Suma hay nói bà chúa ghét nằm một chỗ còn gì.”

“Bà thuộc kiểu người sẽ tiếp tục làm việc đến tận bách niên cơ.”

“Thì bọn mình cũng vậy mà các bà.”

“Nhưng bà Suma là thọ nhất nhỉ, bà gần bách niên rồi đấy.”

Shouto chỉ lẳng lặng gắp thức ăn, song nghe đến “bách niên”, gã chợt đưa mắt nhìn ba người phụ nữ.

“Thế bà thọ bao nhiêu rồi ạ?”

“Sao kia?” Bác gái tạp dề vàng thoáng nhẵn mặt mà bật ra câu hỏi.

“Chứ bay không biết à?”

“... Dạ không ạ.”

“Mấy chuyện đó phải liệu mà ghi nhớ chứ. Chậc, nói vậy chứ cháu bác cũng thế, ông bà mình bao nhiêu tuổi mà cũng chẳng biết.”

“Tự nhiên bác bảo nhớ thì khó cho cháu quá.”

“Sang năm là bà Suma Tốt Thọ^[8] phải không nhỉ.”

“Đúng rồi. Năm ngoái mới mừng Mễ Thọ^[9] cho bà còn gì.”

“Tốt Thọ? Mễ Thọ? Nghĩa là gì ạ?”

Trong khoảnh khắc, ba người phụ nữ im bật, sau đó nhất loạt bật cười nắc nẻ. Ba bác gái này làm gì cũng đồng điệu như vậy sao, Shouto bắt đầu cảm thấy thật lạ lùng. Hay họ là chị em với nhau? Hoặc cũng có thể là họ hàng của bà cụ?

“Hóa ra thanh niên bây giờ chẳng biết mấy kiến thức này à.”

“Bay học gì ở trường đại học thế hử?”

“Học gì ấy ạ... Dạ, cũng học này học kia.”

“Thế thầy cô không dạy bay thịt heo rừng ăn được hay Mễ Thọ, Tốt Thọ là gì à?”

“Dạ không... Vì những điều đó không liên quan đến thi cử.”

Ba người họ hừ mũi và gật gù.

“Cho cháu hỏi. Mọi người là gì của nhau ạ?”

“Gì của nhau? À ý bay hỏi bọn bác ấy hả?”

Bác tạp dề hồng tỉnh bơ đáp lời “Mấy bà già hàng xóm.”

“Kia kìa, nhà bác ngay sát vách đấy. Cái nhà mái đen, từ hàng hiên nhìn cũng thấy. Lúc bay với cụ đi viện về, bác đứng trong nhà trông ra mới chạy qua xem có chuyện gì.”

“Lúc đó, bác nhận được điện thoại từ bà Chie nên biết chuyện. Từ nhà bà Chie đi xuống một đoạn là gặp nhà bác đấy.”

Bác tạp dề hình hoa áp tay vào ngực mà nói.

“Còn nhà bác ở hướng kia, đi vòng qua cây liễu sam to tướng là tới. Bà Kazue báo tin cho bác, nghe mà hết cả hồn.”

Bác tạp dề vàng lên tiếng cuối cùng. Từ lúc mới gặp đến giờ, gã cứ ngờ ngợ, hóa ra là vì bác có nét hao hao mẹ gã.

“Nghĩa là các bác sống quanh đây phải không ạ?”

Cả ba người phụ nữ tức thì gật đầu “Phải, phải.” Shouto chỉ biết ồ lên, mắt tròn mắt dẹt nhìn bọn họ. Sống ở đời bao nhiêu năm nhưng bản thân Shouto chưa bao giờ trải nghiệm lối sống mà hàng xóm láng giềng phăm phăm bước vào nhà gia chủ như vậy.

“Bay tên gì?”

“Tên của cháu ấy ạ? À, dạ, cháu là Izumi...”

Riêng những lúc thế này, gã không thể phịa đại lời nói dối nào. Thôi chết, gã thầm trách bản thân đã lỡ miệng khai ra họ, song lúc ấy, ba người phụ nữ đồng thanh thốt lên “Izumi sao!” rồi đổ dồn ánh mắt về phía gã mà xúc động xuýt xoa.

“Bay được đặt cho cái tên kêu quá nhỉ.”

“Cha mẹ bay biết sẽ sinh ra thằng cu nên mới đặt tên hử.”

“Ấy, đâu có ạ... Mà kêu là...”

“Còn bày đặt ngại với chả ngùng. Tên bay kêu thế cơ mà. Này. Có khi hai cô chú chọn cái tên ấy để có sinh trai hay gái đều có thể đặt được. Ất hẳn cha bay đã quay quắt hoài niệm về ngôi làng này mới nghĩ ra được cái tên ấy nhỉ.”

“Về, về ngôi làng này?”

Bác tạp dề vàng thoáng chau mày “Chứ bay chưa được kể à?”. Người phụ nữ ấy quả rất giống mẹ gã. Nhất là khi bác làm khuôn mặt như vậy.

“Thì bay là Izumi^[10] còn gì? Ở làng có nhiều mạch nước ngầm phun trào lắm, nước uống phải gọi là tuyệt đỉnh, chứ cha mẹ bay không kể lại sao?”

“... Nước ấy ạ?”

“Nguồn nước vùng này vừa ít chất vô cơ, vừa ngọt, uống ngon lắm.”

“Đã là dân ở đây thì không ai không biết. Dẫu không có dịp trở về, người nào cũng khắc ghi điều đó trong tâm khảm.”

“Shiiba Izumi. Tên đẹp quá.”

Phải nghe đến đây, gã mới có thể xâu chuỗi toàn bộ câu chuyện. Ba người phụ nữ nghe gã xưng Izumi nhưng lại nhầm tưởng đó là tên chứ không phải họ của gã. Chưa kể, họ còn hiểu lầm gã là con trai của người quen trong vùng.

Mình mà lại chẳng phải mình.

Nhưng không phải Shouto cố tình dối trá mà là do ba bác gái này tự tiện quy kết. Được cái không cần bày mưu tính kế che giấu tên thật, thành ra gã như trút bỏ gánh nặng. Có một điều khiến gã bận tâm, đó là không biết họ hiểu nhầm gã là quý tử nhà nào. Song bộp chộp hỏi thì chẳng khác lạy ông tôi ở bụi này. Đào đâu ra một kẻ ngu ngốc đến độ đi hỏi người khác họ của mình kia chứ.

Giờ mình là Shiiba Izumi sao?

Một cảm giác kỳ quặc khiến gã ngứa ngáy và ngại ngùng gợn lên trong lòng, song gã tăng lò, cứ thế gấp và đánh nhanh diệt gọn bát cơm thứ ba, loáng cái chén đĩa la liệt trước mặt đã sạch trơn.

“Bay ăn nữa không?”

“Dạ thôi, cháu no rồi.”

“Lại làm khách à.”

“Cháu có làm khách đâu, cháu ăn nhiệt tình lắm. Ăn muốn bể bụng rồi này.”

Gã chợt thở phào, từ từ ngả người ra phía sau, ba người phụ nữ thấy thế khúc khích cười.

4.

Cảm thấy se se lạnh, gã mở màng trở mình. Một âm thanh khẽ vang lên bên tai. Gót chân chạm vào mặt chiếu thật dễ chịu. Gã co gối, áp người vào chiếu tatami, đúng lúc ấy, đồng hồ đánh boong, boong. Shouto chợt mở mắt.

Lại nữa sao. Lần này mình lẫn lóc ở đâu đây?

Gã trông thấy trần nhà bám đầy muội đen. Tủ chạn. Đồng hồ quả lắc. Tích tắc. Tích tắc. Thần người nhìn quả lắc lấp lánh ánh bạc đựng đưa trong hộp, gã giật mình và bật dậy.

Chết toi. Ngủ xừ mất.

Quanh cổ của gã có vết mờ hôi chảy. Gã lấy tay chùi, cả người nhóp nhép dinh dính. Gã sực nhớ lâu lắm rồi mình chưa tắm gội.

Đã 4 giờ chiều. Sau khi nhóm ba bác gái mang cơm trưa đến cho Shouto vừa cười vừa đi về, căng da bụng chùng da mắt nên gã thiếp đi tự lúc nào. Gã ngủ mê mệt không biết trời trăng đến tận bây giờ. Nhưng cũng khó tránh. Bởi gã thiếu ngủ liên tục mấy ngày, với cả đã lâu lắm rồi gã mới thưởng thức bữa cơm ngon đến ngất ngây thế này, chưa kể, được nằm nghiêng nằm ngửa trên chiếu tatami, thoải mái duỗi tay chân như vậy đối với gã cũng đã xưa lơ xưa lắc.

Trời sắp tối mất rồi. Bực quá.

Ban trưa, khi ánh mặt trời chói chang đổ xuống, hiên nhà sáng đến nhức mắt, song giờ đã bắt đầu chìm vào bóng chiều chạng vạng. Phía bên kia cửa kính là bầu trời của thời khắc tà dương buồn hiu hắt hòa cùng bóng núi trập trùng. Shouto lặng ngắm khung cảnh thê lương thật lâu.

Tiếp đến tính thế nào đây nhỉ.

Làm gì thì làm, việc tối quan trọng là phải biến khỏi cái vùng quê này đã. Muốn vậy thì bước đầu tiên, gã phải làm gì?

Cũng chẳng cần vắt óc suy nghĩ. Trước hết là phải tính cách có tiền và phương tiện đi lại. Ban nãy sau khi mua thuốc lá, số tiền gã bọc trong người đã gần cạn. Đến nước này gã phải xoay xở để đến được một thành phố lớn, dầu xe máy hay xe tải cũng không thành vấn đề. Xe máy đã có sẵn: cùng lắm gã trưng dụng chiếc super cub đậu ngay trước cửa căn nhà này. Quanh đi quẩn lại, quả nhiên tiền bạc vẫn quan trọng nhất.

Bà lão nhà này cất giữ tiền ở đâu mới được? Đầu tiên phải lục tìm cho ra chỗ cất tiền đã, gã thầm tính toán. Dợm đứng dậy, vô tình Shouto quay đầu lại và bật lên câu cảm thán “Ồi chà” trong đầu. Chỗ gã nằm ngủ lúc nãy có chiếc gối lõm xuống thành hình đầu người. Nhìn ngược nhìn xuôi thế nào cũng hiểu chính Shouto đã nằm chứ chẳng còn ai trồng khoai đất này. Gã đưa tay sờ, lớp bọc thô ráp đến độ không thể nghĩ nó làm bằng vải, bên trong nhét đầy một thứ lục cục như những viên sỏi nhỏ. Nhưng chiếc gối chưa phải tất cả. Ngay bên cạnh gã đặt tấm chăn cuộn tròn. Phần mép chăn với những đóa hoa hồng to bản trên nền vải hồng khâu thêm chiếc khăn. Gã thừ người ra nhìn.

Là ai trong ba bác gái vừa nãy nhỉ?

Trong lúc thiếp đi, có người nào đó đã mang chăn gối ra cho gã. Cảm giác ấy không đến nỗi nào. Không, ngược lại mới đúng, gã xúc động chẳng nói nên lời. Gã nửa muốn tráo phủi đi lòng tốt ấy mà nói rằng “Đừng làm những chuyện thừa thãi nữa” nửa muốn đối phương biết câu nói ấy chỉ là dối lòng.

Gã quên luôn chuyện đứng dậy, cứ thế nằm ườn mơ màng thêm một lát. Gã nhớ mang máng hình như ngày còn bé, gã cũng từng trải qua cảm giác tương tự. Chẳng rõ những ngày gã được ngủ trưa

kéo dài đến năm bao nhiêu tuổi, bởi ký ức ấy đã nhạt nhòa từ lâu, song gã dám chắc xưa thật là xưa, mình đã từng tỉnh giấc như thế này.

“Ồi chà, dậy rồi hử.”

Bống cửa kính thềm nhà được lạch xạch kéo mở. Người vừa lên tiếng quăn khăn trên đầu, miệng he hé, hai mắt nhìn về phía gã. Nhác thấy khuôn mặt của đối phương, Shouto bất ngờ, tròn tròn mắt.

“Bà?”

“Mặt trời xuống núi, không khí sẽ lạnh lắm đấy. Đặc biệt, ngủ trưa dậy rất dễ dính cảm, nên bay phải giữ sức khỏe nghe chưa.”

“Bà làm gì thế?”

Bà cụ hô “Hai, ba” rồi nhấc chiếc gùi mây để dưới chân đặt lên thềm nhà, Shouto không thể tin nổi mắt mình, rốt cuộc chỉ biết ngẩn ra nhìn.

“Bà đi đâu vậy?”

“Có thể cũng hỏi? Bà ra đồng làm việc chứ đi đâu.”

“Bà nói nghe buồn cười quá. Bà đang bị thương cơ mà? Đáng ra phải nằm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng chứ.”

“Bà ngủ nguyên một ngày, thế là đủ rồi.”

“Nhưng mà...”

“Có phải bệnh tật gì đâu.”

Trong lúc hai bà cháu nói qua nói lại, bà cụ vung vẩy cử động cánh tay.

“Bà không đau à?”

“Không đau thế nào được. Bay cứ thử bị giống bà mà xem. Bà cũng lên bờ xuống ruộng với vết thương này chứ bay tưởng.”

“Nếu thế thì bà nghỉ một chút cũng có chết ai đâu?”

“Nghỉ ngơi để đầu óc với cơ thể thui chột đi à. Với cả đầu thể để đồng ruộng không ai coi sóc được.”

Bà lạch xạch khép lại cửa kính, sau đó vòng ra cửa chính, khi đến thềm nhà, bà cất tiếng gọi gã.

“Bay tự pha nước vào bồn mà tắm. Để bà chỉ bay cách làm. Chứ bà phải kiêng tắm một thời gian, bác sĩ yêu cầu vậy rồi.”

“Bồn tắm?”

“Bay cứ thông thả ngâm người cho khỏe. Bà thấy bay cũng kiệt sức rồi.”

“Cháu ấy ạ?”

“Chứ còn gì nữa, bay ngủ say như chết, bà đặt gối mà còn chẳng hay biết.”

Nói vậy tức người mang chăn gối ra cho gã chính là bà cụ sao? Bà đưa gã đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, khiến gã chỉ biết ngẩn ra. Cái người bị thương đến độ mặt mũi trắng bệch không còn giọt máu, yêu cầu gã cứu giúp, cái bà lão đến tự đi còn không được mà phải bầu vịu vào người gã ấy, giờ đây đã chậm rãi đi tới đi lui dù chân còn khập khiễng.

“Bay lo tắm sớm đi để bà tranh thủ chuẩn bị cơm tối.”

“Cơm tối ấy ạ?”

“Nào, đi theo bà. Bà bày cách dùng buồng tắm cho.”

Bà cụ với tấm lưng hơi còng ngoắc tay gọi gã, Shouto đành lục tục đứng dậy.

“Bà ơi, cháu...”

“Nhà bà nhìn cũ kỹ ọp ẹp thế này thôi chứ buồng tắm thơm tất lảm. Năm ngoái, thằng con bà ở Osaka xây mới cho bà.”

“Cháu bảo, cháu mà đi tắm...”

“À à, bà hiểu ý bay rồi. Quần áo để thay chứ gì. Bay không mang đồ theo phải không? Bà nhớ ngay từ đầu, bay chỉ đi tay không thôi nhĩ.”

“Thì tại vì cháu...”

Gã đứng đối diện, bà thấp hơn gã nhiều. Gã nhìn khuôn mặt bà. Trán dán gạc, đầu cũng quấn băng, bà giương đôi mắt ti hí đã mất đi vẻ tinh anh nhìn gã và hỏi “Cháu sao?”. Gã chợt nghĩ giờ đòi bà “Đưa tiền đây!” thì cũng dễ như trở bàn tay. Mà chẳng cần đe dọa làm gì. Gã đã tốn công tốn sức đưa bà từ nơi bị thương về nhà, lại còn theo lên bệnh viện, cứ vin vào lý do gã muốn được trả ơn là được. Gã chỉ đang yêu cầu khoản thù lao mà gã xứng đáng được nhận. Như thế cũng không lo bị gán danh trộm cướp.

“Cháu đã giúp đỡ bà đúng không?”

“Phải rồi. Bà giữ được cái mạng già này là nhờ bay cứu đấy.”

Bà cụ móm mém cười. Nếp nhăn xô lại trên mặt.

“May mà cháu tình cờ đi ngang qua đấy phải không?”

“Bà còn nghĩ đấy là Phật cứu độ bà, bay ạ.”

Bà chấp đôi tay xương xẩu nhăn nheo trước mặt, vái lạy như thể Thần Phật đang hiển linh tại đây ngay lúc này.

“Vậy bà có biết ơn cháu không?”

“Có chứ, có chứ.”

“Nếu vậy...”

Shouto đang nói dở câu thì bỗng dưng, bà lão xoay sang hướng khác và thong thả đi về phía bức tường, với tay bật công tắc. Tách, tiếng động vang lên cũng là lúc căn phòng trở nên sáng trưng. Dưới ánh đèn, bà lão lại cười rạng rỡ đến tít cả mắt.

“Vậy nên cháu mới bảo...”

Mãi gã mới lấy được tinh thần để nói, vậy mà chưa kịp nói hết câu, lần này bà cụ nghếch mặt như chợt nhớ ra điều gì và kinh ngạc nhìn gã.

“Lần này là gì nữa bà?”

“Ừ, ừ. Chết thật, bà quên mất! Đúng rồi, đúng rồi! Phải cảm ơn bay mới được!”

Ồi chà, bà tự nhận ra thì mọi chuyện nhanh gọn lẹ rồi. Shouto như trút được gánh nặng trong lòng, lần đầu tiên, gã cũng nhe răng cười. Nét mặt đăm chiêu, bà gục gặc đầu mấy lần, đoạn nghiêm nghị ngẩng lên nhìn Shouto.

“Bà biết ơn bay lắm.”

Vừa nói, bà vừa đưa đôi tay khô ráp nắm lấy tay gã. Shouto giật mình, cứ thế để yên cho bà nắm. Tay bà nhỏ thó, gân guốc và cháy nắng đang siết chặt đôi tay trắng hếu của Shouto. Đôi tay ấy vuốt ve mu bàn tay gã mãi không thôi. Sau đó, bà cụ nhỏ bé cúi gập người tựa như đang khấn vái.

“Bà ơi.”

Shouto quá đỗi kinh ngạc chưa kịp phản ứng gì thì bà đã vươn người tới, chìa tay về phía đầu gã.

“Cảm ơn bay. Cảm ơn bay. Bay thật là một thằng bé hiền lành, thương người.”

Đoạn bà kiễng chân, chạm vào đầu gã. Bồm bộp, gã cảm nhận một sức nặng khế áp lên đầu.

“Bà mừng không để đầu cho hết. Bay ngoan ngoãn lắm. Thế là mừng rồi. Thế là mừng rồi.”

Một cảm giác kỳ quặc xuất hiện trong gã. Nhắc mới nhớ, ba bác gái đem cơm trưa đến cũng nói những điều quái gở tương tự. Rõ ràng họ tưởng nhầm Shouto với người khác. Gã chợt vỡ lẽ, hóa ra bà cụ cũng nhầm gã với ai sao?

Hay bà ấy giả ngu lòe mình?

Nhìn qua thì không có vẻ như vậy, nhưng chẳng thể xem mặt mà bắt hình dong được. Trước nay, gã chưa bao giờ trò chuyện với người già thế này nên cứ có cảm giác bà không phải đồng loại của mình.

“Bà ơi, bà nghĩ cháu là ai vậy?”

“Ai hả? Ái chà, là ai nhỉ?”

Bà lão xoa đầu gã, trả lời bằng câu đùa. Shouto tránh cánh tay của bà, đoạn một lần nữa nhìn thẳng vào đôi mắt phía dưới lớp băng.

“Cháu là người quen của bà hả?”

Nghe đến đây, bà cụ khẽ nghiêng đầu, nét mặt lộ vẻ băn khoăn mà lầm bầm “Để xem nào. Chậc, thì đúng thế còn gì. Bay ăn cơm nhà bà, còn ngủ trưa rồi nhàn nhã chơi ở đây đấy thôi.”

“Vậy bà có biết tên cháu là gì không?”

“Bay là Izumi.”

“Dạ phải.”

“Bà nghe Michiyo bảo vậy.”

“Michiyo?”

“Hồi trưa có mấy người đến đây, bay nhớ không. Cô ấy là một trong số họ. Cái cô cao ráo và ít tuổi nhất ấy.”

À, hóa ra là bác gái mặc tạp dề vàng, gã chợt hiểu. Đến lúc này, gã đã biết được tên của cả ba người phụ nữ ấy. Bà cụ vẫn giữ nguyên tư thế nghiêng đầu và nhắc đi nhắc lại tên gã “Izumi.” Chợt bà ngẩng lên nhìn gã và hỏi “Đó là tên khai sinh của bay à?”. Shouto nhất thời cứng họng.

“Bà, bà hỏi buồn cười. Cháu nói dối bà làm gì. Không đứng ai lại đi bịa chuyện.”

Bà cụ âm ừ gật đầu.

“Chậc, sao cũng được. Thế nào cũng xong. Bà chẳng quan tâm đâu. Thế giờ bà chỉ bay cách sử dụng buồng tắm nhé.”

Dứt lời, bà dừng đỉnh quay gót. Bà cà nhắc bước đi như phải lê chân, nhìn bóng hình ấy mà gã nao lòng.

Bà cụ chẳng việc gì phải giả ngu với mình.

Nhưng nếu nghĩ theo hướng này, Shouto không tài nào lý giải được tại sao bà lại đối xử với gã như vậy.

Có khi miệng nam mô nhưng bụng bà lại một bồ dao găm ấy chứ. Hoặc bà ấy chẳng phải người già bình thường không chừng.

Dù gì chẳng nữa, đây là chốn thâm sơn cùng cốc ở Shikoku. Nếu xui xẻo, có khi gã đã lưu lạc đến một nơi còn chẳng có tên trên bản đồ. Đột nhiên, trong đầu gã nhớ lại câu chuyện từng đọc trong cuốn truyện cổ tích Nhật Bản về loài yêu nữ trên núi hay quỷ bà bà. Nhớ không lầm thì nội dung kể về một bà lão cho khách bộ hành lạc đường trú chân, ban đầu cứ tưởng bà cụ tốt bụng, ngờ đâu nửa đêm, bà lão đem dao ra mài nhằm giết vị khách nọ để ăn thịt.

Không thể nào.

Cơn rùng mình chạy dọc sống lưng gã.

Thời đại bây giờ làm gì có bà cụ nào như thế. Nhưng vậy thì có gì mà bà lão lại cho gã tắm một cách vô tư như thế? Đó là điều gã không tài nào hiểu nổi.

“Chẳng có gì khó khăn đâu. Để bà chỉ cho, bay để nút chặn vào bồn tắm, sau đó ấn vào đây, tiếp theo ấn chỗ này, nước nóng sẽ chảy ra.”

Trong lúc bà giảng giải, nước nóng đã kịp chảy ào ào gần đầy bồn.

“Loáng cái đã đầy rồi. Nếu giữa chừng bay muốn nước nóng hơn thì cứ ấn nút này. Còn thấy được rồi thì ấn nút ở phía đối diện là

xong. Thanh niên bọn bay chắc sành sỏi những thứ này lắm nhỉ?”

Nhìn tổng thể, căn nhà đã cũ nát lắm rồi, nhưng đúng như lời bà cụ nói ban nãy, phòng tắm vừa mới vừa sạch sẽ, không thua kém những căn hộ trên thành phố. Chưa kể, bồn cầu xây theo kiểu phương Tây, lắp đặt cả hệ thống rửa tự động. Shouto có cái tật khi bước vào nhà vệ sinh kiểu cổ nhìn bồn bồn, thì nhu cầu giải quyết đang cần kíp thế nào chẳng nữa cũng sẽ im hơi lặng tiếng. Do đó, đây quả là một phát hiện nằm ngoài mong đợi, khiến gã mừng như mở cờ trong bụng.

“Rồi, bay cứ thông thả ngâm người đi.”

“Nhưng cháu...”

“Bay không việc gì phải lo. Ít nhiều vẫn có vài bộ quần áo con trai bà để lại. Chắc bay mặc cũng vừa đấy. Chà, nếu vậy thì...”

Nói đoạn, bà lão lại ngẩng đầu nhìn gã như chợt nhớ ra điều gì.

“Phải giặt đồ nữa.”

“Ấy, không cần đâu bà.”

“Không cần cái gì kia chứ. Thanh niên trai tráng ai lại để mình bốc mùi và bẩn thỉu bao giờ.”

Tiếp đó, bà cụ bắt đầu giải thích cách sử dụng chiếc máy giặt đặt gần cửa ra vào nhà tắm.

“Khác với buồng tắm, cái máy này có tuổi rồi. Thỉnh thoảng nó lại giở chứng mà không chịu hoạt động.”

Vừa nói bà vừa mỉm cười. Gã chẳng rõ hành động ấy hàm chứa ý nghĩa gì sâu xa hay chỉ là một nụ cười đơn thuần.

“Bay xoay xoay cái thùng giặt này sau đó chuyển qua đây, được chưa, nhớ phải đẩy nắp bên trong, phần này cũng phải đóng lại để tháo nước. Bước tiếp theo là phải vặn lại chỗ này thì mới xả quần áo được. Nước sẽ từ từ chảy ra.”

Nhắc tới việc giặt giũ, đối với một kẻ trước giờ chỉ có kinh nghiệm đến tiệm giặt ủi, tổng toàn bộ quần áo và bột giặt vào máy rồi nhét tiền xu như gã thì những lời chỉ dẫn của bà vừa đông dài vừa rối rắm.

“Trong lúc đợi cho nước chảy đầy bồn, bay giặt là vừa đẹp.”

Dứt lời, bà cụ ậm ừ trong họng rồi lê chân đi mất. Phía bên ngoài lớp kính mờ đục, hoàng hôn đang dần buông. Quạ quạ, gã nghe thấy tiếng quạ giống ban sáng. Hết nhìn phòng tắm đang dần đầy hơi nước, Shouto lại quay sang chiếc máy giặt cũ kỹ, tâm trí vẫn lơ như ở trên mây.

5.

Bụng đói khiến gã thức giấc. Đầu óc lâng lâng, gã nằm trên nệm, ưỡn người thật sảng khoái trong khi mắt vẫn nhắm nghiền.

“Ừm, ừm, ừm...”

Gã rên ư ử và quơ quàng đôi chân trần cảm nhận lớp bọc nệm. Khăn tắm phần nào đã cũ chạm vào cằm, nệm to dày, tất cả bình yên đến độ bất chợt gã muốn nghịch ra cười một mình. Shouto thở hắt ra, mãi lúc sau mới chịu mở mắt, gã nhìn lên trần nhà chờn vờn dải ánh sáng bằng cặp mắt chưa kịp điều chỉnh để nhìn rõ.

Tuyệt thật, ngủ đã quá.

Ngoại trừ phòng tắm và nhà vệ sinh, toàn bộ cửa sổ trong căn nhà này đều lắp cửa chớp truyền thống. Đạo gần đây, đã thành lệ, đêm đêm, bà sai Shouto đóng các cửa chớp trong nhà, tự lúc nào điều này trở thành công việc của gã. Tuy nhiên khi kéo cửa, bao giờ gã cũng chừa lại một khoảng, thành ra chưa lần nào cửa khép kín. Từ trước đến nay, gã chưa từng ở phòng có cửa chớp kiểu này, đối với Shouto, tự mình đóng cửa chớp là một kinh nghiệm gần như bằng không. Do đó, hằng ngày ánh sáng bên ngoài sẽ lọt vào qua khe cửa, và chính những tia sáng ấy sẽ đánh thức Shouto.

Hơn 10 giờ rồi sao.

Xem đồng hồ nhờ vào chút ánh sáng ít ỏi, Shouto hít vào rồi thở ra thật sâu. Gã trông thấy hằng hà sa số những hạt bụi đang lơ lửng giữa vạt sáng mảnh mai. Hôm qua cũng thế. Gã chẳng rõ chúng là sinh vật hay chỉ đơn thuần là bụi, song vô số thứ li ti ấy cứ thế bồng bênh, thăng hoặc là bay tựa như đang hướng về một nơi nào đó.

Cứ mỗi lần ngẩng nhìn cảnh ấy, gã cảm thấy bản thân không chỉ có một mình, điều này khiến gã lấy làm lạ. Xung quanh tuy im ắng nhưng gã có cảm tưởng kỳ thực lại rộn ràng xiết bao, chừng như vô vàn sinh vật đang cất tiếng, chỉ là những thanh âm ấy không vẳng đến tai gã mà thôi. Tâm trạng này khiến gã không hề cảm thấy cô đơn.

Ôi, dễ chịu quá.

Nếu giờ mà xoay người ngủ tiếp, gã nghĩ mình vẫn có thể nường thêm một giấc. Tuy nhiên, gã lại buồn vệ sinh, vả lại bụng gã chẳng mấy chốc sẽ còn cào. Chắc đến lúc phải dậy rồi.

Gã vừa hắt hơi liên tục vừa đi chân trần xuống cầu thang, đập vào mắt là ánh sáng ban ngày chói lòa tràn ngập khắp phòng. Shouto bất giác nheo mắt. Qua cửa kính nơi thềm nhà, gã trông thấy bầu trời trong xanh và núi non bạt ngàn chẳng khác gì hôm qua. Trước đó một ngày, buổi sáng trời sầm sì mây đen, đến chiều thì mưa rơi lất rắt, song thời tiết đã quang trở lại.

Sau khi giải quyết nhu cầu, gã lấy điều thuốc cấm ở bàn thờ góc phòng ăn. Ban đầu, gã thấy chẳng ngon chút nào, nhưng tốt nhất ăn mày thì không nên đòi xôi gấc. Với cả gã đã dần quen với vị thuốc lá này. Ngậm điều thuốc trên môi, gã bước ra thềm nhà, vừa mở tung cửa kính thì Gon, chú chó cưng của bà cụ đang say sưa ngủ nơi góc vườn hơi ngóc đầu dậy và khẽ vẫy đuôi. Đó là một con chó chẳng biết lai tạp giống nào, bộ lông đen pha nâu, đôi tai to rũ xuống phía trước và khuôn mặt chẳng hiểu sao đầy vẻ thảm thương. Shouto vừa cất tiếng gọi “Ê” thì đuôi chú chó vẫy mạnh hơn đôi chút.

“Chó ngốc. Khỏe không mày?”

Chú chó Gon riu rít vui mừng.

“Mày ăn cái gì mà ngốc thế hả.”

Gã khẽ huýt sáo, chú chó liền bật dậy và tíu tít quấy đuôi. Sợi xích tròng trên cổ Gon va vào cái nôi vốn dùng để đựng thức ăn loảng xoảng.

“Ê, gặp ai cũng vẫy đuôi tíu mù như thế, chẳng hay ho gì đâu nhé.”

Vì mày đang vẫy đuôi với một thằng ăn trộm đã xuống tay giết người đấy, riêng lời này gã không thốt ra cửa miệng.

Bởi căn bản, ở ngôi nhà này, Shouto chẳng phải trộm cắp hay sát nhân gì sất. Mà hiện tại, gã là khách quý. Nhưng phải công nhận căn nhà này mất cảnh giác đến thế là cùng, chẳng khác nào kêu gọi kẻ khác đến khoắng sạch sẽ. Dù ít dù nhiều, chắc hẳn ai cũng cất giữ một lượng tiền mặt trong nhà. Biết vậy nên Shouto cũng để ý lục lọi đây đó. Thế nhưng gã chưa thấy gì. Gã đã tìm chỗ bàn thờ nơi gã hay thất kính lấy thuốc lá hay tủ quần áo ở phòng ngủ của bà, cũng chẳng có đồng nào. Gã cũng đã ngó qua tủ âm tường trong phòng ăn nhưng không thấy ví hay két sắt gì.

Nhìn chung, mặc dù Shouto đã cướp lượng tiền khá lớn, song nếu loại trừ lần duy nhất gã ra tay ở cửa hàng tiện lợi thì nào giờ, chuyên môn của gã là cướp giật chứ chẳng mấy khi lục lọi nhà người khác. Kết quả là gã chẳng thể nào đoán được một người sẽ cất giấu tiền vàng ở đâu trong nhà.

A a, trời đẹp quá.

Trên sào phơi đồ ở đầu khu vườn, lẫn trong quần áo bà cụ có cả của Shouto. Phía trước sào phơi xếp một loạt chậu cây to hình thù quái gở, bên trong trồng nào nấm hương, rau củ và những loại ngũ cốc Shouto không biết tên, tất cả đang tắm ánh nắng mặt trời.

“Bà đi ra ngoài rồi hả?”

Gã vừa rút thuốc vừa bắt chuyện với chú chó. Gon chỉ vẫy đuôi tíu mù như mọi lần. Cùng lúc, nôi cơm của nó vang lên cạch cạch.

Ngoài ra chẳng có lời nào đáp lại gã. Cảnh này đã diễn đi diễn lại suốt một tuần.

Đúng rồi. Hôm nay bà phải lên viện.

Thời gian đầu hôm nào bà cũng phải vào viện kiểm tra, sau chuyển sang cách ngày. Chẳng đi, bà tranh thủ lúc người hàng xóm đi làm mà quá giang xe ô tô, còn chẳng về, bà cũng nhờ ai đó cho đi nhờ xe. Bác sĩ căn dặn mới đầu cơ thể có nguy cơ bị sốt do ảnh hưởng của vết thương, thực tế buổi trưa hôm bị tai nạn, bà cũng nằm li bì hồi lâu. Nhưng cơn sốt chẳng quật ngã được bà, bà vẫn khẳng khẳng “Nghĩ mình bị sốt thì sẽ phát sốt, không nghĩ bị sốt thì sẽ chẳng sao” và chẳng hề nghỉ ngơi lấy một ngày. Bảo là đi bệnh viện nhưng qua lần thứ hai chỉ khử trùng vết thương và thay băng, bà nói “chút chút” đã xong.

“Mỗi lần đi là một lần cực, thà khám đảng hoàng còn được, đảng này bác sĩ cũng bảo không cần kiểm tra thêm làm gì, lại còn đuổi khéo bà về nhà. Đấy, thỉnh thoảng lên viện như thế mà chẳng bỏ công sức bỏ ra.”

Trước đó một hôm, sau khi trở về từ bệnh viện, bà đã tuyên bố như thế. “Bà vô lý quá” gã thoáng cười.

Bà lão lúc nào cũng tràn đầy năng lượng. Không khi nào bà chịu ngồi yên một chỗ. Những ngày không phải đến viện, buổi sáng, khi Shouto tỉnh dậy, bà đã ra đồng làm việc từ lâu, đến giờ cơm trưa và 3 giờ chiều mới dừng đỉnh quay về, song ngồi chưa ấm chỗ đã đi tiếp. Buổi tối thì mặc tối, dùng cơm xong, bà lại tắt bật luôn tay luôn chân, đến khi gã thấy yên ắng một chút thì bà đã ngủ tự lúc nào. Bởi vậy, chẳng mấy khi bà và Shouto nói chuyện cho ra đầu ra đũa. Gã lạc đến ngôi làng này, ăn nhờ ở đậu nhà bà, ngoảnh đi ngoảnh lại đã tám ngày trôi qua, vậy mà suốt quãng thời gian ấy, tính ra hai bà cháu trò chuyện chưa được dăm câu. Bà cụ không hỏi Shouto

những câu thừa thãi. Gã chưa bị hỏi dù chỉ một lần về quê quán cũng như nghề nghiệp.

Ngược lại, Shouto là người thắc mắc đủ điều. Đầu tiên, gã hỏi có phải bà lão sống một mình hay không. Bởi nếu không làm rõ trắng đen việc ấy, dù làm gì, gã đều nhấp nhੌm không yên.

“Bay nhìn mà không biết à. Từ ngày ông nhà bà mất đi, nào giờ bà chỉ sống một mình.”

Bà lão trả lời. Tiếp đó, gã hỏi về kênh truyền hình. Trong phòng ăn có cái ti vi to kenh, trông không đến nỗi cũ kỹ cho lắm, khổ nỗi chẳng rõ tại sao chuyển kênh bao lần vẫn chỉ chiếu chương trình của một đài.

“Bay muốn coi ti vi thì có kênh NHK, kênh Miyazaki, cả đài truyền hình Miyazaki nữa. Ba kênh xem không hết.”

Bà nói, mặt tỉnh rụi. Hai kênh truyền hình trung ương, thêm ba kênh thì bõ bèn gì, đang ngán ngấm, bỗng nghe thấy từ Miyazaki, Shouto cuối cùng cũng nhớ ra chuyện gã quên khuấy mất. Trước nhất, phải hỏi xem ngôi làng này ở đâu trên nước Nhật Bản.

Mới đầu, bà lão tròn mắt nhìn gã và chỉ đáp lại “Ở Miyazaki chứ đâu.”

“Cái đấy cháu biết rồi, ý cháu là Miyazaki nào kìa. Tỉnh? Thành?”

“Tỉnh thành gì?”

“Trời ạ, thôi thế này cho dễ, bà cho cháu địa chỉ chính xác của nhà bà đi. Địa chỉ đầy đủ luôn ấy.”

Đến khi gã nói như thế, bà mới thốt ra địa chỉ: “Làng Shiiba, quận Higashiuseki, tỉnh Miyazaki.” Hóa ra đây là tỉnh Miyazaki sao, Shouto băng quờ nghĩ và tìm cách định vị nơi này trên bản đồ Nhật Bản trong tâm trí, nhưng đành chịu, không thể xác định được.

Vài ngày sau, gã mới hiểu thêm vài thông tin về ngôi làng mang tên Shiiba này: quả thật làng nằm ở tỉnh Miyazaki, nhưng không phải

ở đảo Shikoku mà là ở đảo Kyushu. Tối hôm đó, trong bữa cơm của hai bà cháu có món sashimi thịt nai. Một ông lão sống gần đó đem đến tận nhà cho họ. Bà vui ra mặt, song Shouto thì ngược lại, trông thấy thịt sống đỏ lòm được bày trên bàn ăn, chưa kể còn nghe bà bảo ấy là thịt nai, gã thiếu điều ré lên “Là nai sao?!” đầy kinh hãi.

“Giống con Bambi hả bà?”

“Bambi là cái gì?”

Bà lão ngẩn ra. Heo rừng thì còn tạm chấp nhận được, nhưng sao có thể ăn thịt một loài vật dễ thương nhường này kia chứ, Shouto ngẫm nghĩ trong đầu mà lạnh cả sống lưng. Tuy nhiên, ngay khi bỏ vào miệng một miếng thịt, quan điểm của gã thay đổi chóng vánh. Thịt vừa mềm vừa ngọt, vị rất đặc trưng. Thêm nữa, mang tiếng là sashimi nhưng món ăn này có vị ngon khác hẳn so với cá.

“Mọi người ăn cả heo rừng, cả nai, thế thịt gấu thì sao ạ?”

Thịt heo rừng tuy ngon thật, nhưng thành thật mà nói, nó hơi cứng và khó ăn, so về khoản đó, không phải thịt gấu sẽ mềm và ngon hơn hẳn sao? Gã gấp lia lia thịt nai cho vào mồm rồi ngồm ngoàm đặt câu hỏi, để đáp lại thắc mắc của gã, bà lão lắc đầu, nét mặt bình thản như không.

“Ở Kyushu làm gì có gấu. Nghe đâu mấy chục năm trước, người ta săn bắt nhiều quá nên chẳng còn gấu nữa rồi.”

“... Kyushu? Ủa? Vùng này nằm ở Kyushu ạ? Cháu tưởng ở Miyazaki?”

Shouto kinh ngạc, khựng đũa giữa không trung, đầu óc bỗng chốc trở nên rối tuếch, trong khi bà cụ chưng hửng “ơ hay” và tròn tròn mắt.

“Bà chẳng hiểu bay nói gì. Cái thằng này, chỉ giỏi nhăng cuội. Chứ bay nghĩ mình đang ở đâu? Bà đã bảo đây là Miyazaki rồi còn gì.”

“Điều đó thì cháu biết. Nhưng cháu tưởng Miyazaki bà nói là ở Kochi của Shikoku.”

Đó là lần đầu tiên Shouto thấy bà lão cười thành tiếng. Các nếp nhăn càng được dịp lộ rõ trên mặt, bà ngẩng đầu như nhìn lên trần nhà rồi phá lên cười ha hả. Cái thằng bé kỳ quặc này. Bay sống được bao năm trên đời với cái suy nghĩ như thế thì bà cũng phục bay đấy. Hồi sau, bà chảy cả nước mắt và thở hổn hển khó nhọc, nhưng vẫn cười mãi không dứt. Đang yên đang lành bỗng dưng bà cụ lại cười lăn cười bò, Shouto vừa nhìn bà vừa ngậm đũa trong miệng mà lè nhè “Gì vậy bà.” Chốc sau, gã cũng phì cười.

Gon vẫn riu rít vẩy đuôi. Gã ngấm nhìn chú chó cùng làn khói thuốc phả ra dần tan vào ánh nắng rồi vu vơ đánh mắt về dãy núi phía xa.

Nơi đây là tỉnh Miyazaki, đảo Kyushu.

Giữa núi rừng bạt ngàn xanh tươi đến ngút mắt, gã trông thấy những thửa ruộng được canh tác đến tận đỉnh cao, đây đó còn lác đác vài căn nhà. Hai, ba nhà tập trung thành một cụm, rải rác trên núi, cách xa nhau đến giạt mình.

Hôm nay cũng chẳng có hứng ra ngoài.

Cứ ngấm nhìn khung cảnh yên bình này là tâm trạng gã lại giống hôm qua. Trước khi đi ngủ, đêm nào gã cũng nghĩ tới nghĩ lui trong đầu, nào là “Ngày mai nhất định mình phải dậy thật sớm rồi té khỏi đây”, hay “Lần này không tìm được xu lẻ nào thì thôi, cho qua luôn.” Thậm chí gã còn tự rủa “Rốt cuộc mày đang làm cái quái gì ở một nơi vô tích sự như vậy?” Nhưng nghĩ là một chuyện, làm là chuyện khác. Sáng nào gã cũng ngủ nướng. Dù nắng đẹp hay mây giăng, khi tỉnh giấc, gã cảm thấy khoan khoái và dễ chịu vô cùng. Sau đó, trong lúc gã vẫn nấn ná chuyện đi hay ở thì bà đi làm đồng về. Hai bà cháu dùng cơm với nhau. Cơm khi nào cũng ngon. Bụng vừa no căng thì Shouto lăn ra ngủ, ngay đến bản thân gã cũng tự lấy làm lạ.

Rồi bà lại ra đồng làm việc. Lúc tỉnh dậy thì đã xế chiều. Ngày qua ngày, cuộc sống của gã cứ một guồng quay như thế.

Mỗi lần ngẩng nhìn cảnh sắc núi non trải dài đến vô tận, gã lại mất khả năng phân biệt xa gần. Cảnh vật tưởng thật gần song lại như ảo ảnh của một chốn xa xôi ta chẳng bao giờ có thể đặt chân đến. Tuy nhiên, vào những ngày mưa gió như mấy hôm trước, thật kỳ lạ khi toàn bộ khung cảnh ấy biến mất không chút tăm tích. Tất cả chìm trong màu xám đục, tựa màn hình khi bộ phim vừa kết thúc. Gã có cảm tưởng mình chẳng hiểu nổi đâu là thực, đâu là hư.

Hôm nay, gã thấy rõ mồn một quang cảnh xung quanh. Gã thầm nhủ liệu ngôi nhà trên ngọn núi xa xa kia có thấy được nhà này không. Tính theo đường chim bay, khoảng cách giữa hai nơi chỉ ở mức tương đối, nhưng thực tế phải xuống núi rồi lại lên núi, rốt cuộc sẽ mất bao nhiêu thời gian? Gã tự hỏi liệu chủ nhân căn nhà là ai, mặt mũi họ thế nào.

Không dừng lại lên núi sống làm gì cho cực nhĩ?

Tưởng chừng yên lặng đang len lỏi tận sâu trong tai. Gã cảm giác thời gian như ngừng trôi. Rốt cuộc thế giới này có phải là thật không, gã bồi hồi. Nhưng dù thế nào chẳng nữa, một điều lạ lùng là gã không hề thấy lẻ loi.

Đây là điều mà hôm nào Shouto cũng cảm nhận được. Cùng trên nước Nhật, vậy tại sao lại khác nhau đến thế?

Có một thế giới nơi dòng xe cộ hối hả như sông chảy không bao giờ dừng, nơi âm thanh huyền ảo, đường sắt chạy ngang dọc, người người đông nghịt, bao quanh bởi những tòa nhà vuông vức. Có một thế giới dù màn đêm buông xuống thì bóng tối cũng chẳng thể bao phủ, dầu vắng bóng người qua lại thì âm thanh điện tử vẫn ngập tràn khắp nơi, bầu không khí tù đọng, dầm đủ thứ mùi hỗn tạp. Bầu trời chỉ là thứ dùng để lấp kín khoảng hở giữa những tòa nhà, còn mây chẳng là gì ngoài thứ làm cho mưa rơi. Nhật Bản là một nơi

như thế. Hoặc ít nhất, đó là điều ăn sâu bén rễ trong tâm niệm Shouto bấy lâu. Và ở nơi ấy, Shouto lúc nào cũng chỉ có một mình, lúc nào cũng cô đơn.

Còn nơi đây chẳng có gì. Cả ồn ã, cả ánh đèn neon, cả những tòa nhà cao tầng. Bầu trời trải rộng đến vô tận, dẫu tiết trời sắp sang đông, gã vẫn cảm thấy ánh nắng chiếu xuống da bỏng rát. Và khi đêm về, bầu trời chỉ chít sao đến độ gã lộn cợn muốn nôn. Chỉ cần nhìn thôi, gã đã chóng cả mặt. Ngay cả sao băng cũng không hiếm. Có lẽ đó chính là thứ duy nhất có ở nơi này. Nhưng gã không lý giải được tại sao gã lại không thấy cô độc.

Cái gì mà Kyushu kia chứ.

Bản thân điều này đã đủ kỳ lạ, song còn thứ kỳ lạ gấp bội phần. Đó chính là bà cụ. Một điều gã dám khẳng định là bà không hề giả ngây giả ngô trước mặt gã. Bà lão thừa biết Shouto chỉ là người đứng nước lã chứ chẳng phải máu mủ ruột rà gì. Vậy mà bà vẫn đưa quần áo và đồ ngủ để gã mặc. Đến cả bàn chải đánh răng, bà cũng cho gã một cái mới toanh. Dao cạo râu cũng thế. Chẳng phải bà cất công đi mua cho gã, nhưng hầu hết các món đồ đều còn mới, quần áo có khi còn nguyên nếp gấp hoặc chưa gỡ tem giá.

Ăn ở phải thơm tất, sạch sẽ mới được.

Bà chỉ nói ngắn gọn như vậy. Ngoài ra, bà chẳng căn dặn gì nhiều. Bà không hề có thái độ e dè hay nghi ngờ. Nếu chẳng may thông qua báo đài, bà phát hiện ra chân tướng của Shouto và có động thái khả nghi, lúc ấy gã sẽ căn chỉnh theo tình hình, bất quá thì hành hung bà đến chết rồi bỏ trốn. Chẳng lẽ nào gã cũng đã giết một người, giờ tiền thêm người nữa sang thế giới bên kia cũng như nhau cả thôi.

Nhưng bà chẳng nói lời nào. Ví dụ chuyện Shouto năm lần bảy lượt trộm thuốc lá ở bàn thờ để hút, bà cũng không hề dả động. Nhưng còn hơn thế, khi gã thấy bao thuốc sắp rỗng không thì đã có

ngay bao mới được đặt ở đấy như điều hết sức dĩ nhiên. Nếu thuốc lá không hết thì chùng nào còn ở ngôi nhà này, chùng đó gã không cần tiền bạc để tiêu xài. Có thể sống mà chẳng vướng bận chuyện tiền nong thật thoải mái. Ngẫm lại, đã bao năm rồi gã mới thông dong, không phải lo ngay ngáy nơi ăn chốn ngủ cho ngày mai, hôm nào cũng được tắm bồn, đến cả quần lót cũng có để thay như thế này. Có lẽ đó là lý do khiến gã cứ mãi chùn bước.

Quả thật bà hay sai gã làm những chuyện lật vật, ví dụ như đóng cửa chớp, thay bóng đèn, lên dây cót đồng hồ, hoặc lấy đồ để trên kệ. Nhưng cũng chỉ có vậy. Và mỗi lần gã làm xong, bà lại bảo “Bay ngoan lắm.” Rồi bà sẽ mỉm cười, khuôn mặt nhăm nhúm như chú khỉ nhỏ. Gã chịu chẳng xác định được rốt cuộc bà suy tính gì trong đầu hay nghĩ thế nào về gã.

Thêm nữa, còn phải kể đến những người ra vào ngôi nhà này. Tuy nhà chỉ nằm ở rìa ngôi làng không lấy gì làm đông đúc này, nhưng kỳ thực, chẳng mấy khi vắng bóng khách khứa: nhóm ba bác gái trung niên gã gặp ngày đầu tiên, ông lão cho hai bà cháu thịt nai, anh thanh niên mang rau rừng, bác gái cửa hàng Kaede, đó là chưa kể nhiều người khác đến rồi đi không ngớt. Shouto chưa từng gặp nhà nào luôn tấp nập kẻ ra người vào thế này. Ai nấy đều vô cùng tự nhiên, vừa cất tiếng gọi “Bà ơ?” vừa tỉnh bơ mở cửa, thỉnh thoảng còn leo lên thềm bước thẳng vào nhà, sau đó quay sang Shouto, hỏi nhẹ tênh “Bà Suma đâu rồi?” Dẫu đây là lần đầu tiên đôi bên gặp mặt, họ cũng chẳng buồn thắc mắc “Cậu là ai?”

Hóa ra ở nhà quê là vậy sao.

Ban đầu, Gon còn hăng sức xun xoe bên gã nhưng sau một hồi, nó có vẻ chán. Đột nhiên, chú chó nhòm đầu dậy. Ngay lập tức, nó bắt đầu vẫy đuôi tíu tít. Shouto cũng băng quơ hướng mắt về phía Gon đang nhìn. lát sau, bóng người mang tạp dề hồng đang ôm thứ gì đó trước ngực thoăn thoắt bước tới lọt vào tầm mắt của gã. Bác

Chie này hôm nào cũng phải tạt qua nhà bà cụ ít nhất một lần, và giống như lần đầu Shouto gặp, bác ta vẫn mang tạp dề màu hồng. Nhác thấy bóng người đứng đó là Shouto, bác thốt lên “ủa” rồi tiến về phía gã với đôi mắt nheo nheo như thể bị chói nắng.

“Sáng bảnh mắt mà bay còn bộ dạng này hả.”

“À, tại cháu vừa mới ngủ dậy.”

“Mới dậy? Ôi chà, đến là bật ngựa với bay.”

Bác Chie đứng trước Shouto, khuôn mặt hình thoi tươi cười với gã và nói “Bay còn định lớn nữa sao?”

“Là sao bác?”

Gã hững hờ mở miệng đáp, đầu ngẩng lên nhìn chiếc tạp dề hồng của bác Chie. Các bà thím ở đây, ai nấy đều nói những câu vô cùng khó hiểu. Đã vậy, chỉ cần Shouto ngẩn mặt ra, họ lại cười rinh rích như thể vui thú lắm.

“Người ta hay bảo con nít ngủ nhiều thì lớn mau mà.”

“Cháu không biết có câu như vậy đấy.”

“Bà Suma đâu rồi?”

“Chắc đi bệnh viện chứ gì nữa bác.”

“Nay là ngày lên viện à.”

“Theo cháu nhớ là vậy.”

“Bà đi lúc mấy giờ nhỉ... Chắc bay chẳng biết chứ gì. Bay mới ngủ dậy mà.”

“Cháu biết mới lạ.”

“Cái thằng này rõ vô tâm.”

Làm gì có chuyện đó, gã định đốp chát lại như vậy nhưng bằng cách nào đấy đã kịp nuốt câu nói vào trong. Bỗng dưng gã cảm thấy cơn gió lạnh khô khốc thổi qua. Shouto bèn đưa hai tay ra sau chống lên thềm nhà và cựa mình.

“Ít nhất bay cũng phải thay quần áo đi chứ. Bay có bệnh tật gì đâu. Chắc, mà có khi bay bệnh cũng không biết chừng.”

Bác Chie kéo mở cửa kính để tạo thêm không gian, đoạn thốt lên “Ây dà” rồi ngồi phịch xuống cạnh Shouto. “Hả?” Vừa đưa điều thuốc lên miệng, gã vừa quay sang hỏi.

“Cháu bệnh gì kia?”

Bác Chie nhìn thẳng về phía khu vườn rồi khẽ hừ mũi.

“Nhìn bay có khác gì cái thằng đau ốm đâu? Chứ bay nói bác nghe, bay về đây được mấy ngày rồi hả?”

“Dạ chắc gần được tám ngày rồi.”

“Vậy mấy bữa nay bay làm được gì? Hôm nào cũng rúc ở trong nhà ngủ từ sáng đến tối!”

“Sao tự nhiên bác nói cháu như vậy.”

“Bay buồn ngủ đến mức đó sao?”

“Dạ cũng tựa tựa như thế.”

“Do mùa xuân nên dễ buồn ngủ à?”

“Dạ chắc vậy.”

Bác Chie bĩu môi, lần này bác chòng chọc chăm soi mặt Shouto. Khuôn mặt hình thoi của bác gí sát lại.

“Nhà bay ở Tokyo phỏng?”

“Bác hỏi chi... Cháu ở Saitama.”

“Bay sinh viên nhỉ?”

“Dạ.”

“Bay bảo mình bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi ba.”

“Tức là bay từng thi lại đại học à? Một năm?”

“Dạ không.”

“Hai năm?”

“Ba năm ạ.”

“Ba năm sao.” Sau khi lẩm bẩm trong miệng, bác Chie gục gặc đầu thật mạnh và thở dài thườn thượt khiến vai nhấp nhô lên xuống.

“Như thế chắc cực lắm phải không. Một mỗi không tích tụ mới lạ.”

“Một mỗi gì ạ?”

“Thì áp lực thi cử, rồi phải học đêm học ngày, nhưng đồ mồ hôi, sôi nước mắt, cuối cùng bay cũng thành sinh viên rồi chứ?”

Cái gì mà mồ hôi nước mắt. Cách nói ấy nghe thật khó chịu.

“Có lẽ một mỗi bao lâu nay vẫn chồng chất trong người bay không chừng. Bay đã phải học đi học lại đến tận ba năm kia mà.”

Chính xác là hơn ba năm, không, hơn bốn năm mới phải. Trường cấp ba Shouto theo học ngày đó bắt đầu giai đoạn luyện thi từ năm lớp mười một. Diễn hình là nếu trong giờ học, chỉ cần cả lớp nhao nhao mất trật tự, thế nào thầy giáo cũng nhai đi nhai lại câu “Phần này sẽ thi vào đây” hoặc “Gần đây người ta hay cho câu này lắm.” Thầy vừa dứt lời, trong nháy mắt, cả lớp học chỉ còn nghe thấy tiếng bút chì chạy trên giấy. Roạt roạt, cạch cạch, roạt roạt, cạch cạch. Mỗi lần nhớ lại âm thanh ấy, gã có cảm giác mồ hôi lạnh sắp sửa túa ra, tim sẽ nện bình bịch trong lồng ngực, y như khoảng thời gian xưa kia, khi gã liên tục bị nhồi nhét vào đầu những suy nghĩ, nào là không được chậm chạp, nào là không được tụt lại so với chúng bạn.

“Nhưng khổ nổi thành thị vốn là một nơi như thế, lúc nào cũng bận tối mắt tối mũi, chẳng có thời gian rảnh rỗi mà thông thả làm bất cứ thứ gì. Vui đầu vào luyện thi, đến lúc mắt mỗi rã rời cũng chẳng có cảnh núi non mà ngắm, bay nhỉ.”

Shouto chẳng nói gì, chỉ im lặng rít thuốc. Gã có mệt mỏi đến vậy không? Nhưng có một điều gã vẫn nhớ như in, đó là lúc nào gã cũng buồn ngủ. Tình trạng ấy tiếp diễn trong thời gian khá lâu. Dù sau khi “đổ mồ hôi, sôi nước mắt” vào được đại học, gã vẫn không khá hơn. Có phải bởi vậy nên gã chẳng muốn vác xác đến giảng đường không? Hơn hết, gã thấy phải tham gia này kia với những đứa nhỏ hơn mình hai, ba tuổi thật ngớ ngẩn hết sức. Những lúc như thế, người gã lại nặng như chì. Ngoài ra, bao năm cứ phải gạo đi gạo lại cùng một thứ kiến thức nên đầu óc gã chẳng thể tiếp thu hay tìm tòi thêm điều gì nữa. Và rồi gã sa chân vào con đường này.

“Bay không phát hiện ra à?”

“Phát hiện gì ạ?”

“Mới có một tuần nhưng nét mặt bay đã đổi khác lắm đấy.”

Bác Chie chậm rãi vươn tay về phía Shouto. Những đầu ngón tay tròn trịa ấm áp, tuy khô sần và thô ráp, chạm vào má gã.

“Phần này cũng có da có thịt hơn rồi này.”

Ngón tay của bác Chie khẽ ấn ấn, miết miết lên da gã như thể muốn chọc thủng hai gò má. Trong một khắc, tim gã khẽ đập loạn. Gã liền hất tay bác ta xuống.

“Bác thôi đi.”

“Má bay mềm thật. Mềm đến độ này cơ đấy. Nhưng thật, bác nhớ hồi đầu cầm của bay nhọn hoắt.”

Bác gái tạp dề hồng có vẻ không để tâm đến thái độ của gã mà nhoẻn miệng cười thốt lên “Nhỉ.” Lần này đến lượt chính Shouto đưa tay lên mân mê hai má, mặt thì ngoảnh sang hướng khác. Vị trí nơi những ngón tay của bác Chie chạm vào vẫn lưu lại cảm giác rõ mồn một, đến độ vùng má ấy gần như tê liệt. Bộ râu lởm chởm đang mọc thêm từng chút một tiếp xúc với đầu ngón tay của gã. Phải đến khi

nghe bác nói như vậy, gã mới nhìn lại mình. Có thật là vậy không nhỉ? Trông mình đầy đặn hơn rồi sao?

“Khoảng thời gian bay mới về, cả ánh mắt của bay, nói thế nào nhỉ, nhìn cứ có nét hằm hè, giờ ngẫm lại, bác mới hiểu hóa ra nguyên nhân là do bay mệt mỏi.”

“Hằm hè là sao ạ?”

“Bay không hiểu từ hằm hè à? Ủa, hóa ra đây là từ địa phương sao?”

“Hỏi thế thì cháu chịu.”

“Để xem, biết diễn tả sao nhỉ, nói chung từ này chỉ một khuôn mặt trông có vẻ bất cần đời. Thấy bay như vậy, cả bà Suma cũng xót lắm.”

Sau đó, suốt một lúc lâu, bác Chie tuôn ra một tràng thuyết giáo y như cha xứ hay thầy chùa giảng đạo: Chắc hẳn trong bụng, bà cụ nghĩ rằng phải tẩm bổ cho gã, để gã nghỉ ngơi thật nhiều lấy lại sức. Tình thương của bà dành cho con cháu thật đáng quý biết nhường nào. Gã phải biết trân trọng niềm hạnh phúc khi có người bà như thế. “Izumi” quả là có phúc.

“Mà bác bảo, có bay ở đây, thật bụng bà Suma ắt cũng mong được thằng cháu đưa đón đi bệnh viện đấy. Chà, bà không nỡ nói ra một phần là vì xe hỏng nên chẳng còn cách nào, nhưng hơn hết là vì bay nhìn tiêu tụy quá. Bác chắc chắn trăm phần trăm.”

Bó gối thơ thẩn nhìn ra vườn, Shouto bỗng chốc muốn phì cười. Đã bao lâu rồi gã mới lại nghe thấy giọng của phụ nữ liên thoảng liên tu bất tận theo một nhịp điệu, chẳng buồn quan tâm thái độ đối phương. Điều này thật sự chẳng có gì vui, và chắc chắn không hề thoải mái. Tuy nhiên, thứ khiến gã hoài niệm đến lạ chính là cái cảm giác ấy, khi gã chẳng còn biết làm gì ngoài ngêch mặt cười, như thể điều có thể làm duy nhất là đợi cho cơn bão đi qua.

Suy cho cùng, chúng mày chẳng hiểu gì, một điều cũng không. Mẹ chúng mày cảm thấy thế nào cũng chẳng ai hiểu cho. Cha chúng mày và chúng mày đúng là cùng một giuộc. Tao gắng gượng vượt bao khó khăn, hy sinh tất cả bấy lâu nay, rốt cuộc là vì cái gì. Tao cạn lời rồi. Con giun xéo lắm cũng quăn. Phải chi không có chúng mày, cuộc đời của tao đã khác đi biết bao nhiêu. Chắc chắn là thế. Chắc chắn mọi chuyện đã không ra nông nổi này. Trời ơi là trời, giá mà lúc ấy tao nghe lời mọi người xung quanh thì đâu đến nỗi. Ông ngoại lẫn bà ngoại chúng mày đều ra sức phản đối chuyện tao và cha chúng mày. Cả hai đều cảnh báo ở bên người như lão ta, cả đời tao sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc. Là tại tao cứ khẳng khẳng làm theo ý mình, gieo gió ắt gặt bão. Nhưng hà cớ gì tao lại phải chịu cảnh đầy đọa đến mức này! Tại sao trên đời lại có một lão đàn ông khốn nạn như cha chúng mày kia chứ!

Đột nhiên những lời nói gã đã phải nghe trăm nghìn lần, đến độ không biết điểm dừng, chột sống dậy trong tai. Cùng lúc, khung cảnh ngày ấy bỗng chốc ùa về. Gian bếp tranh tối tranh sáng. Chén đĩa vỡ tan tành. Thức ăn vương vãi khắp nơi.

“Ừa, Michiyo cũng đến kìa.”

Sâu trong tâm trí gã gần như tê đi. Đúng lúc ấy, giọng điệu của bác Chie tự dưng đổi khác. Chú chó Gon bật dậy, vẫy đuôi tíu tít. Bóng bác hàng xóm mặc chiếc tạp dề khác màu so với mọi hôm hiện lên từ dưới chân dốc. Đó là người phụ nữ cao lênh khênh với khuôn mặt dài, là người trẻ tuổi nhất và cũng là người duy nhất còn trang điểm trong số những bác gái hay tạt qua căn nhà này. Và hơn cả, bác khiến gã nhớ về bà ấy. Về người mẹ bao lần chì chiết rằng bà hối hận đến cùng cực vì đã sinh ra Shouto.

“Sắp đến giờ bà Suma quay về phải không nhỉ?”

Hôm nay bác hàng xóm ấy lại mang theo một quả bóng nhựa, chừng như quý nó lắm. Bác đi thẳng đến thềm nhà, chẳng nói chẳng

rằng, nhìn về phía Shouto với nét mặt vô cảm. Cảm nhận những tia nhìn dồn dập chiếu thẳng lên bộ đồ ngủ của mình, theo phản xạ, gã lê mông lùi vào thềm nhà rồi đứng dậy. Điều gì đó mách bảo gã giả sử lúc này bác hàng xóm, cái người giống hệt mẹ gã ấy mà mở miệng căn nhắc “Chưa lo thay đồ đi à?” có lẽ gã sẽ cúi tiết nạt nộ lại “Im đi” hoặc “Bà già thối tha.”

6.

Lát sau, bà Suma về nhà bằng cách quá giang xe tải đầu kéo, đầu đã tháo băng.

“Nhờ chú mang xe tải về sửa nhé.”

Trán hiện chỉ còn dán miếng băng cá nhân, mái tóc muối tiêu ngắn cũn dựng lên lĩa chĩa, khuôn mặt vẫn nhăn nheo như khi con, bà bước xuống xe.

“Nếu còn chạy được thì chú sửa giúp bà, không chạy được thì thôi, chắc bà vút đi luôn.”

Theo sau bà cụ, người đàn ông lái chiếc xe đầu kéo cũng lục tục bước xuống. Ông chào hỏi đôi câu với hai người phụ nữ đang đứng ở thềm nhà. Dường như ở ngôi làng này, ai cũng quen biết nhau. Có lẽ bản chất của thôn quê chính là như vậy. Khoác lên người bộ đồ tươm tất hơn, trong tư thế hai tay đút túi quần, Shouto cũng ham vui xỏ đôi dép để trước thềm rồi bước ra vườn. Người đàn ông trạc ngũ tuần trông có vẻ là thợ sửa xe quay ra nhìn gã với khuôn mặt khó chịu. Ánh mắt chứa đầy xét nét ấy khiến gã cảm thấy bứt rứt. Ông đi theo bà về phía kho ngay cạnh ngôi nhà mà vẫn quắc mắt nhìn gã.

“Cháu tính thế này, ít nhất phải đem xe về xưởng kiểm tra xem sao, chứ không cũng khó nói bà ạ.”

“Bà biết rồi, khổ lắm nói mãi. Chỉ cần chú xem giúp là bà mừng rồi.”

“Xe hỏng bao lâu rồi bà?”

“Từ ngày ông nhà bà ngã bệnh.”

“Ông nhà bà tức là ông Yoshi ấy ạ? Nói thế tức là...”

“Khoảng năm năm có lẽ rồi đấy.”

“Chìa khóa thì sao ạ? Cháu muốn cắm vào xe thử.”

“À, bà nhớ chìa vẫn tra trong ổ đấy.”

Không cần nhìn cũng có thể đoán ra gian phòng nhỏ nằm bên cạnh ngôi nhà vừa là kho để máy móc nông nghiệp vừa để cất nông cụ, và kiêm luôn nhà xe. Ngay giữa đồng đồ đạc hồ lớn là chiếc xe tải nhỏ bám cả lớp bụi nằm im lìm. Mặc đồ lao động và đội mũ lưỡi trai của một hãng xe hơi, ông thợ sửa xe vừa làm động tác thổi phù phù đám bụi đang rơi xuống trước mặt vừa cẩn trọng xem xét chiếc xe, bỗng ông quay ngoắt về phía gã. Xỏ đôi xăng đan nữ chật ních đến độ các đầu ngón chân thò cả ra ngoài, khệnh khạng đứng nhún vai, theo phản xạ, Shouto găm ghè lờm lại.

“Bay qua giúp bác chút nào.”

“Cháu giúp ấy ạ?”

Nét mặt của ông như muốn nói “Chứ còn ai vào đây?”. Shouto suýt bật ra câu “Đùa à” nhưng gã chợt liếc sang hướng khác. Đúng lúc ấy, ánh mắt gã giao với bà cụ lúc này đang đứng cạnh gian nhà kho.

“Bay có biết lái xe ô tô không?”

“Dạ biết, mà sao bà?”

“Biết lái thì vẫn tốt hơn. Chứ không thì chẳng đi đâu được.”

Bà lão chỉ nói có thế, khuôn mặt đôi chút dừng dưng, đoạn đánh mắt sang hướng khác rồi đi thẳng. Bóng lưng bé nhỏ của bà vẫn còn hơi tập tễnh.

Hóa ra còn cách này.

Gã đã tính sẵn đường đi nước bước, trong trường hợp bất khả kháng, gã sẽ lợi dụng lúc đêm hôm ăn trộm chiếc xe cub của bà cụ hoặc ô tô của mấy người hàng xóm, song nếu chiếc xe tải này được

sửa thì lợi trăm bề. Dầu trong mắt gã, xe tải cỡ nhỏ là một thứ vô cùng quê kệch, nhưng ở nơi thế này, có nó thôi đã xa hoa lắm rồi. Hơn nữa, nếu mọi chuyện xuôi chèo mát mái, gã sẽ không cần lo về chốn ngủ mà thoải mái tung hoành ngang dọc.

“Được rồi, giờ thế này. Bay phụ bác một tay nhé.”

Gã ngoan ngoãn gật đầu ngay tắp lự, hăng hái định tiến về phía trước thì nhận ra chân mình đang loạng choạng. Shouto bèn nhanh nhẩu chạy qua khu vườn, quay ra tiền sảnh.

“Chút việc cón con.”

Đang bước đi giữa những cái mẹt to tướng xếp trước vườn, bà cụ mỉm cười nhìn gã.

“Bay khoảng cái là được ấy mà.”

Gã luống cuống thay đôi giày thể thao rồi vòng lại nhà kho. Người thợ sửa xe đã mở cửa bên phía tay lái và đang mày mò hộp số.

“Đẩy từ phía sau giúp bác.”

Gã bước qua đồng hồ đặc lĩnh kính trong kho ra phía sau xe, đẩy thân xe phủ lớp bụi dày. Mới chỉ dồn lực một chút mà chiếc xe đã bắt đầu di chuyển ngon ơ. Xe cứ thế chạy ra khỏi nhà kho, Shouto trông thấy bà đang khoanh tay dõi theo gã cùng ông thợ.

“Ồi chà chà, hóa ra xe vẫn chạy tốt. Thế này chỉ cần đổ xăng là chạy ngon ơ chú nhỉ.”

“Không được, không được. Ít nhất phải tháo ra hết một lần. Nãy cháu giải thích với bà rồi còn gì. Bằng lái và bảo hiểm xe cũng gần hết hạn nên bà tranh thủ làm lại luôn đi.”

Bà lão có vẻ bất ngờ, chưng hửng đáp lại “Thế à?”.

“Chắc phải dỡ thùng hàng này xuống.”

Sau khi đưa xe ra ngoài, người đàn ông lên tiếng. Nghe tới đây, bà cụ cất giọng “Bay ời” gọi Shouto.

“Bay đưa mấy thứ xếp trên thùng hàng xuống đi.”

Đang đứng phủi bụi trên tay, Shouto vâng dạ xếp dỡ đồ đạc để trên thùng hàng. Bó rơm. Một loại dụng cụ bằng gỗ gã chẳng biết tên. Máy móc nông nghiệp. Thang. Đống túi giấy nhìn tưởng nhẹ nhưng nặng trĩu. Trong lúc gã xếp xuống đất, người thợ sửa xe vòng qua bên kia thùng hàng. Ông ta phụ dỡ đồ, và lần này cũng thế, vừa làm ông ta vừa liếc nhìn gã.

“Bay có mặt đúng lúc bà bị thương à?”

“Dạ.”

“Bay sẽ nán lại đây ít lâu hả?”

“Sao ạ?”

“Ý bác hỏi bay sẽ ở lại đây một thời gian à? Bay còn đi học phải không?”

Tướng ông ta phục phịch, tầm thước với khuôn mặt cháy nắng. Bị đôi mắt ti hí nhìn chòng chọc, Shouto bất giác đánh mắt sang hướng khác. Gã mơ hồ cảm thấy ông ta đang thử mình nên lo ngay ngáy. Một phần, gã càng chột dạ rằng chân tướng của mình đã bị lộ, mặt khác, khó chịu ngày một cuộn trào trong lồng ngực. Gã không giỏi đối phó với những lão tầm tuổi ông ta, nói cách khác là tầm tuổi cha gã. Đó là một phản xạ có điều kiện.

“Sinh viên thì sớm muộn phải về lại Tokyo, nhưng bay chưa vội à?”

Gã chưa biết liệu gã có quay lại đó không. Nhưng dẹp chuyện đó qua một bên, ông này quả là lảm chuyện và tọc mạch. Shouto khẽ tặc lưỡi và thở phì phì. Chẳng có lý do gì gã phải chịu trận nghe một lão sửa xe nhà quê không quen không biết hỏi han đủ thứ trên trời dưới biển thế này.

“Thôi bay cứ ở đây, đến khi nào xe sửa xong hẵng đi. Chứ không thì công sức bác đem bỏ sông bỏ biển mất.”

Shouto thoáng liếc về phía bà rồi quay sang nhìn ông thợ.

“Hóa ra lời đồn là thật à?”

“Lời đồn?”

Ông ta mỉm cười.

“Thế Toyoaki sao rồi? Vẫn khỏe chứ?”

“Toyoaki?”

Ông ta gục gặc đầu ra vẻ hiển nhiên.

“Bay là con Toyoaki kia mà.”

“Toyoaki...?”

“Ờ kìa? Toyoaki là người lên Tokyo còn gì. Nếu bác nhớ không lầm thì Seiji ở Osaka, Yasuo đi Sapporo mà? Nên còn mỗi Toyoaki chứ ai nữa?”

Giờ gã mới vỡ lẽ. Hóa ra mọi chuyện là vậy. Con trai của bà cụ là Toyoaki, mọi người tưởng nhầm Shouto là con người này. Thêm nữa, người mang tên Toyoaki còn có anh chị là Seiji và Yasuo.

“Nhìn cũng chẳng...” Ông thợ sửa xe nhào người tới trước, đang nói dở câu thì bà cụ đã tiến lại gần.

“Chú có chịu dẹp chuyện ba láp ba xàm, mau mang xe đi giúp bà không đây.”

Trong một khắc, vẻ mặt ông ta như thể sắp bật lại câu gì đó, song ông ta chỉ nở nụ cười giả lả rồi thuần thục dùng kích nâng xe nổi phần kết cấu xe kéo vào dưới bánh trước. Chưa đầy hai, ba phút sau, ông đã kéo chiếc xe tải nhỏ bụi đóng thành lớp đi mất.

“Nào, đi nấu cơm trưa thôi.”

Bà cụ thoăn thoắt bỏ vào nhà. Bác Chie và bác Michiyo từ nãy đến giờ ngồi nơi thềm nhà cũng lục tục đứng dậy.

“Bà Suma quyết định sửa xe ạ?”

Khuôn mặt đượm vẻ âu lo, hai người phụ nữ hết dõi theo bóng chiếc xe kéo đã khuất dạng lại quay sang nhìn Shouto. Bà không đáp lại mà chỉ chép miệng “Hai, ba” rồi bước lên nhà.

“Dưới xuôi bây giờ đâu đâu cũng rầm rộ bàn chuyện Lễ hội Heike.”

Giữa bữa cơm, bà cụ khơi chuyện. Hai bác gái ở lại dùng cơm như lẽ dĩ nhiên. Hôm nay, bác Chie mang đến cá yamame^[11] kho, còn bác Michiyo góp món đậu phụ trộn rau. Từ ngày còn bé, Shouto vốn đã không thích đậu phụ cho lắm, nhưng món này lại rất vừa miệng. Miếng đậu ngon vô cùng, cắn vào rất chắc, đến độ chẳng thể tưởng tượng nổi chúng và cái thứ nửa giống bánh pudding nửa không, hương vị nhạt nhẽo, nhai trong mồm thì bỏ toẹt trước nay gã ăn đều là đậu phụ.

“Năm nay không biết ai sẽ làm công chúa Tsurutomi nhỉ.”

“Chà. Là ai ta. Cháu có nghe nói mà quên mất rồi bà ạ.”

“Cháu thấy con bé năm ngoái dễ thương ra phết.”

“Rõ tiếc. Cháu mà còn xuân thì, thể nào cũng được chọn cho xem.”

Bác Chie nghiêm mặt buông một câu, bà cụ gật gật đầu “ừ ừ”, còn bác Michiyo chĩa đũa vào người bác Chie và cười sặc sụa, thiếu điều ngã nhào ra sau.

“Lễ hội Heike là gì ạ?”

Cá yamame bụng căng đầy những trứng, ngon thì ngon thật, nhưng hơi nhiều xương. Nhìn chung, từ xưa Shouto đã không thích cá cho lắm. Miếng cá lớn đã lóc xương thì còn tạm được, chứ nhiều xương quá lại mất công gỡ. Tuy nhiên, ăn món cá yamame kho này, gã nhai luôn xương cho đỡ phiền, thành ra gã chẳng thấy khó chịu lắm.

Gã thắc mắc đặt câu hỏi trong khi miệng vẫn nhồm nhoàm nhai cá, ngay lập tức, mọi người đồng loạt quay ra phía gã rồi lại nhìn nhau. Phừ, bà quay đi và buông tiếng thở dài khe khẽ. Bác Michiyo nhìn gã, miệng lẩm bẩm “Cái thằng này” với nét mặt nửa như trách móc.

“Đến cả chuyện đó bay cũng không được kể à?”

“Bác bảo chuyện đó là sao...”

“Rốt cuộc anh Toyoaki dạy cho bay những gì không biết.”

“Làm cha là phải dạy bảo cho con trẻ. Có như vậy, con cái mới biết thế nào là nơi chôn rau cắt rốn, thế nào là máu mủ ruột rà.”

“Làm cha thì phải nói cho con mình những chuyện như thế. Dù sống ở đâu, ai ai cũng có quê hương, có tổ tiên.”

Như thể bắt trúng mạch, bác Chie và bác Michiyo hăng say tuôn ra một tràng. Shouto chậm rãi nhai đầu cá trong miệng, ngẫm xem trước giờ đã lần nào gã nghe cha mình nhắc tới điều này chưa. Nhưng gã chẳng có ký ức nào về việc từng nghe chuyện họ hàng, tổ tiên.

“Còn phận làm con phải biết đường mà hỏi những điều ấy chứ? Chẳng lẽ bay không hứng thú sao? Hử?”

“Không hẳn là không có...”

Đầu cá nát bấy giữa hai hàm răng. Vừa cảm nhận vị cay ngọt cùng vị xương cá bể vụn trong miệng, Shouto nhìn vô định.

“Nhà cháu... Cha cháu chẳng mấy khi ở nhà. Mà có thì hầu như không chuyện trò gì cả.”

“Sao lại...”

“Cha mẹ cháu ly hôn từ lâu rồi.”

Gã đờ người nhận ra mình lỡ miệng. Hốt hoảng liếc quanh, gã thấy cả hai bác gái cùng bà cụ đều khựng lại và trân trân nhìn gã. Chết thật. Không đánh đã khai chuyện nhà mình là sao, gã vội vội

vàng vàng tìm cách chữa cháy nhưng chưa kịp nói thì bà đã hừ mũi khe khẽ rồi quay mặt đi. Cả bác Michiyo lẫn bác Chie cũng im bật, đưa tay lên chống cằm.

“A... Hóa ra là vậy ư.”

“Trời ạ. Thế à, bác nào có biết đâu.”

Một sự im lặng ngọt ngào lan khắp phòng. Shouto và lấy và để cơm từ tô to, đợi bà lên tiếng. Dù bây giờ bà có nói ra sự thật, gã cũng chẳng thắc mắc. Đây là chuyện nhà thẳng bé này chứ chẳng dính dáng đến Toyoaki nhà bà đâu. Nó không phải con trai của Toyoaki hay máu mủ gì với bà cả. Chỉ đơn thuần đến đây ăn nhờ ở đậu thôi. Nó tự ý nán lại đây, chứ đến tên của nó bà còn chẳng biết thật giả thế nào. Thậm chí, trước giờ nó ở đâu làm gì, bà đều không hay... Dẫu bà phanh phui tất cả mọi chuyện, dẫu gã có bị nói gì, với gã cũng không thành vấn đề. Gã sẵn sàng khăn gói cuốn xéo khỏi căn nhà này bất cứ lúc nào. Rủi tình hình chuyển biến theo hướng xấu, gã còn tính đến nước hành hung hoặc xuống tay với hai, ba bà già chân yếu tay mềm này. Nếu vậy, kẻ cuối cùng phải khóc than cho số phận hẩm hiu của bản thân sẽ chính là bọn họ.

“Lễ hội Heike ấy à...”

Tuy nhiên, bà lão chỉ nhép miệng và vào chuyện bình thản như không.

“Đó là một lễ hội của làng này, được tổ chức vào đầu tháng Mười Một. Vào dịp ấy, người ta tụ tập lại tổ chức nhiều hoạt động, như diễu hành chẳng hạn.”

Gã cảm nhận nguồn năng lượng sắp bùng lên dữ dội trong lòng bỗng dịu lại. Tâm trạng hơn thua ban nãy chợt chùng xuống, Shouto quay sang nhìn bà. Bà cụ cũng từ từ nhìn gã.

“Chắc bay cũng biết về nhà Genji và nhà Heike^[12] chứ hả?”

“Cái đó thì cháu biết. Ngày trước cháu có thi lịch sử Nhật Bản mà.”

“VẬY bay còn nhớ trong trận hải chiến Dan no Ura, nhà Heike đã bị gia tộc Genji đánh bại chứ.”

Lần này đến lượt bác Chie lên tiếng. Vì một hột táo da ngâm, nhân dân no ú ra đầm đánh nhau. Năm 1185, cuộc chiến Dan no Ura^[13]. Không ngờ vào đúng lúc này, gã chợt nhớ lại câu thơ chắp ghép gã gạo đi gạo lại thuộc nằm lòng vào giai đoạn ôn thi. Những câu từ chẳng có chút ý nghĩa nào ngày ấy ùa về trong đầu.

“Tuy nhiên, nhà Heike không bị diệt tận gốc mà vẫn có người thoát thân thành công. Mặc dù nhà Genji lòng sục gắt gao, song tàn dư nhà Heike đã trốn thoát, lui về ẩn cư chốn thâm sơn cùng cốc, đến bóng chim cũng chẳng có, tránh xa tai mắt người đời. Ngày xưa, ngôi làng này chính là nơi võ sĩ nhà Heike đến nấu mình đấy.”

“... Hả?”

Gã nghe mà lòng bùng nổ tai. Những tưởng đang nghe kể giai thoại lịch sử Nhật Bản, bỗng nhoáng cái, câu chuyện đã kịp nối kết với ngôi làng này.

“Đó là lý do làng còn được gọi là bộ tộc Lạc Nhân nhà Heike.”

“Lạc Nhân là gì ạ?”

“Ý chỉ những người tẩu thoát thành công. Viết chữ Lạc trong ‘rơi xuống’ và chữ Nhân trong ‘người’ đấy.”

À, điều này cháu từng nghe rồi, Shouto thì thầm. Các giai đoạn lịch sử xoay vòng vòng trong đầu gã.

“Bay thấy đấy, ngôi làng này nằm tít trong núi sâu. Quân nhà Genji có truy đuổi nhưng tìm không ra, kể từ đó, những Lạc Nhân vứt bỏ đao kiếm giáo mác, chuyển sang làm đồng, sống cuộc đời ẩn dật lặng lẽ.”

Song nhà Genji lại quyết sẵn lòng bằng được Lạc Nhân, cuối cùng một đoàn quân thảo phạt đã đến ngôi làng này. Vị tướng cầm đầu chính là Nasu no Daihachiro, em trai của Nasu no Yoichi, nhân vật lưu danh sử sách với việc bắn hạ chiếc quạt trên thuyền quân địch^[14]. Tuy vậy, khi Daihachiro đưa quân đến đây, ông tận mắt chứng kiến cảnh đời của Lạc Nhân ở Shiiba. Ngày trước, người nhà Heike sống trong vinh hoa phú quý bao nhiêu thì nay nghèo túng, bần cùng và khổ sở bấy nhiêu. Nhìn thấy những kiếp người từ lâu đã vứt bỏ ý chí chiến đấu, lần mò qua ngày đoạn tháng, Daihachiro phán định giờ có đuổi cùng diệt tận cũng vô ích, ông truyền tín giả về cho Mạc Phủ, thông báo đã hoàn thành nhiệm vụ thảo phạt, chẳng những thế, bản thân ông còn nán lại nơi đây, trợ lực cho Lạc Nhân.

“Vào thời điểm đó, ở ngôi làng này có một nàng công chúa mang tên Tsurutomi, vốn thuộc dòng dõi nhà Heike. Nasu no Daihachiro và nàng công chúa ấy đã gặp nhau tại đây.”

Chuyện tình của công chúa nhà Heike và vị tướng trẻ nhà Genji bắt đầu từ đó. Truyền thuyết ấy đã lưu truyền qua bao đời. Kết thúc câu chuyện, Nasu no Daihachiro bị triệu hồi về Mạc Phủ, chàng buộc phải rời khỏi làng, còn công chúa Tsurutomi ở lại, hạ sinh giọt máu của hai người và nuôi con khôn lớn. Nói tóm lại, qua bao đời, người dân làng này đã kế thừa dòng máu tổ tiên là những Lạc Nhân nhà Heike, người nhà Genji, hoặc rất có thể là cả hai thế lực kể trên.

“Đây là một câu chuyện vô cùng hiếm hoi ở đất nước Nhật Bản chúng ta. Bởi bộ tộc Lạc Nhân nhà Heike lưu lạc cả ở những vùng quanh đây, do đó có rất nhiều câu chuyện để lại, song chỉ vùng này là truyền nhau sự tích nhà Genji đưa quân đến mà không hề xảy ra chiến tranh, trái lại mọi người còn sống hòa thuận bên nhau.”

Bác Chie vừa cười vừa giảng giải.

Đó chính là lý do ở ngôi làng này, họ Yasu và họ Shiiba, vốn được con cháu nhà Heike xưa kia cấm dùi nơi đây lấy từ tên của ngọn núi trong vùng, lại phổ biến đến độ áp đảo. Shouto chỉ biết há hốc mồm, lòng trào dâng cảm xúc. Mười một chuỗi hái đem dâng, lập nên Mạc Phủ cả ma cũng rành. Minamoto no Yorimoto thành lập chế độ Mạc Phủ vào năm 1192^[15]. Ngôi làng này không những hiện diện trên đời từ hơn tám trăm năm trước mà còn lưu giữ truyền thuyết giữa gia tộc Heike và gia tộc Genji sao?

“Thật à? Chuyện này quả là bá đạo.”

Gã chỉ có thể thốt ra lời cảm tưởng ấy. Nói cách khác, ba người phụ nữ đang có mặt ở đây chính là hậu duệ của gia tộc Genji hoặc gia tộc Heike? Bề ngoài, họ chỉ là những bà già nhà quê tầm thường, ai ngờ lại có thân thế như vậy.

“Giờ bay biết những chuyện này là vừa đấy, nhỉ?”

“Tức là trong người bay cũng đang chảy dòng máu ấy, hiểu chưa.”

Bác Chie và bác Michiyo liền thoáng với nét mặt nửa như giảng đạo, nửa chứa chan tự hào, khiến Shouto nhất thời bị cuốn theo.

“Vậy có khi cháu cũng là con cháu nhà Genji hay Heike ư?Ồ ồ, tuyệt thật.”

Đâu đó trong đầu gã thừa hiểu đây là điều hoàn toàn không thể. Bởi Shouto không hề có chút máu mủ gì với bà cũng như với ngôi làng này.

“Lễ hội Heike được tổ chức nhằm mục đích tưởng nhớ công chúa Tsurutomi và Nasu no Daihachiro.”

Kéo dài trong vòng ba ngày, lễ hội bắt đầu từ phần nàng công chúa Tsurutomi trong bộ kimono mười hai lớp^[16] tái ngộ chàng võ sĩ Nasu no Daihachiro, lễ diễu hành của binh sĩ và các lễ tuần hành sẽ

diễn ra ở trung tâm làng, nơi tọa lạc dinh thự nàng Tsurutomi cùng khu vực xung quanh.

“Phải gọi là náo nhiệt vô cùng. Thì bởi, bình thường ngôi làng này chỉ vốn vẹn bốn nghìn dân, nhưng dịp ấy, mấy chục nghìn người tụ hợp về trải hội.”

“Mấy chục nghìn người cơ ạ?”

“Hoành tráng nhỉ?”

“Đúng vậy, như thế thì hoành tráng quá.”

Thành thật mà nói, Shouto chưa lần nào được tai nghe mắt thấy một “lễ hội” chính thống. Gã đã nhìn quang cảnh lễ hội lớn trên ti vi và cũng biết tùy từng địa phương lại có những lễ hội khác nhau, như rước kiệu ở khu phố mua sắm chẳng hạn. Tiếc nỗi thành phố ngày trước Shouto sinh sống không có loại hình này. Gã nhớ mang máng hội trẻ con trong khu phố có tổ chức lễ hội mùa hè nhưng quy mô bé tẹo, sơ sài, chẳng ai buồn để mắt. Tóm lại, gã chưa lần nào được đắm mình trong một lễ hội đúng chất.

“Phải tính tới chuyện góp món gì cho hội chị em phụ nữ nữa chứ.”

“Bảo là góp món nhưng cũng chỉ có mỗi nắm hương khô chứ mấy.”

“Bữa mấy bà gợi ý tôi xem xét món gì kỳ công chút nữa. Họ còn bảo tôi bàn thờ với bên nhóm làm mứt bánh của làng.”

Hội bác Chie lại nhảy sang một chủ đề gã chẳng hiểu đầu đuôi. Shouto vẫn chưa hết kinh ngạc khi nghe từ miệng các bà, các bác ngồi đây thốt lên mấy từ như Genji hay Heike, thứ trước giờ gã chỉ học suông trên giấy vở. Đất nước này quả nhiên đã có những thời đại như vậy sao? Cứ nghĩ đến việc đó chẳng phải chuyện kể con nít hay truyền thuyết, mà thật sự có bao thế hệ vẫn tiếp tục sống từ cái thời xa xưa ấy là gã lại cảm thấy thật kỳ khôi.

Lễ hội Heike à.

Taira xấu bản độc cô. Năm 1167, Taira no Kiyomori trở thành Thái Chính Đại Thần^[17]. Kỳ dị làm sao khi cái năm gã học thuộc như cháo để phục vụ cho việc thi cử nhưng vô ích lại ro ro hiện lên trong đầu. Thế mà trước nay gã cứ đinh ninh lịch sử Nhật Bản chỉ là thứ có bao nhiêu chữ nghĩa, sẽ trả lại thầy cô ngay khi kỳ thi kết thúc.

Hay ở lại xem quách nhỉ?

Trong lúc bác Michiyo nói chuyện trên trời dưới đất, Shouto băng quơ quan sát sắc mặt bà lão. Vừa lắng nghe hội bác Chie bàn qua tán lại, bà vừa lẳng lặng ăn cơm và húp canh miso.

7.

Hội hai bác gái rời đi, căn nhà trở về với vẻ tĩnh mịch. Cũng như mọi lần, sau khi ăn đến nứt bụng, gã lại lăn lóc nằm ra, chán thì dán mắt vào ti vi. Dù gì cũng chỉ có dăm ba kênh nên gã cũng đỡ mất công đứng núi này trông núi nọ.

“Bà ơi.”

Vẫn ườn ra sàn, một tay kê đầu, gã hướng về gian bếp gọi vang.

“Nhà này là bên nào hở bà? Genji hay Heike thế?”

Cứ nghĩ đến chuyện dòng họ nhà bà đã có gia phả từ hơn tám trăm năm trước, gã lại nhìn nơi này với đôi mắt khác đi.

“Vậy giờ cháu mở tủ thì có chiến giáp rút ra không bà? Hoặc kiếm, giáo gì đó chẳng hạn?”

Những món đồ như thế mà còn thì sẽ là một kho báu ketch xù. Nếu đưa lên chương trình “Đội Thẩm Định”^[18], không chừng gã sẽ tha hồ hốt bạc. Đúng thật. Không có tiền mặt cũng chẳng sao, tìm được mấy thứ kia cũng tốt chán. Rủi ở đây có một kho báu khổng lồ thì gã biết làm thế nào nhỉ? Bỗng chốc, tâm trạng gã trở nên vô cùng phần chấn.

“Bà đã bao giờ tìm thử chưa? Nếu có thì cho cháu ngó qua tí. Nha, bà ơi?”

Bắt chuyện mãi mà chẳng thấy tiếng trả lời. Nằm ì trên sàn, gã quay đầu nhìn về phía gian bếp. Ngay lập tức, hình ảnh bà cụ đang cuộn tròn người trước bồn rửa đập vào mắt gã.

“Bà ơi?”

Lần này, gã chuyển sang nằm sấp, một lần nữa quan sát bà lão. Gã cứ tưởng bà gập người, song thật ra bà đang oằn mình đè lên chân. Tưởng bà đã nhỏ, nay co rúm lại nhìn còn nhỏ thó hơn. Shouto dựng người dậy.

“Bà đau ở đâu à? Chân hả bà?”

Bình thường bà chẳng bao giờ chịu ngồi tay, nhưng gã biết cứ đến khi đêm về, mỗi khi đi lại trong nhà, thì thoảng bà lại phát ra tiếng nghe như rên rỉ. Đôi lúc rúc vào bàn sưởi, bà lại xoa nắn chân, ở góc bếp hay dưới cầu thang, bà sẽ lấy tay đấm đấm chân rồi thở dài. Và y như rằng, bà sẽ lẩm bẩm trong miệng những lời chẳng rõ là trừ ếms hay niệm Phật.

“Bà!”

Bật dậy đi thẳng về phía nhà bếp, gã thấy bà nhắm nghiền mắt lại, miệng quả nhiên đang lẩm bẩm gì đó.

“Bà ơi, bà sao thế?”

“Bà chẳng sao cả. Bà chỉ bị đập vào đằng kia chút thôi.”

Bàn tay nhăn nheo của bà chỉ về phía chiếc bình để ngay bên cạnh. Giọng bà rên rỉ mãi không thôi.

“Ngay vết thương hở bà? Có sao không ạ?”

“Ôi ôi, đau quá. Ôi, đau quá.”

Nói tới nói lui một hồi, bà khom lưng đi về phòng ăn, đoạn chui vào bàn sưởi. Bà vẫn lẩm rầm trong miệng suốt từ nãy đến giờ.

“Bà luôn miệng nói gì thế?”

“Gì là gì?”

“Thì bà cứ rì rầm suốt đấy thôi.”

“Cái đau bay đi.”

“Cái đau bay đi?”

“Bà cũng không rõ. Chỉ biết từ xưa, khi bị thế thì các cụ hay nói vậy.”

Ái dà, chắc chắc, bà thốt lên và khom lưng sao cho vừa vặn kê cằm lên mặt bàn sưởi. Có tiếng quần áo cọ sột soạt, chắc bà lại đang bóp chân.

“Nhà có từ thời gia tộc Heike hờ bà?”

“Sao bay hỏi thế?”

“Thì nhà này tên Shiiba đấy thôi? Nếu dựa trên câu chuyện lúc này, đây là nhà Heike chứ còn gì nữa?”

Bà thoáng nhìn gã, thì thào “Ra là chuyện đó” với khóe miệng méo xệch một cách kỳ quặc.

“Bà chịu.”

“Tại sao thế?”

“Thời này thì nhà nào mà chẳng được. Heike hay Genji cũng thế cả thôi. Bay cứ làm như hai nhà ấy lại sắp giao tranh không bằng.”

“Ai chả biết vậy... Nhưng tại chuyện đó oách quá chứ bộ. Võ sĩ cơ mà? Chưa kể dòng dõi ấy tiếp nối đến tận bây giờ phải không bà? Như thế ngẫu quá đi chứ lì.”

Vẫn quay sang hướng khác, bà cau mặt khiến nếp nhăn xô lại.

“Oách với chả ngẫu thì giờ cũng chỉ là nông dân chân lấm tay bùn sống trong núi thôi.”

“Có khi là thế thật. Nhưng nhờ may mắn trong học tử lại tìm được gì thì sao.”

Lần này, bà lão lè lưỡi.

“Nhà cũ cỡ nào cũng không có chuyện xây từ xưa vậy đâu.”

“Bà nói có lý.”

“Cổ xưa đến mức ấy mà căn nhà không thành di sản quốc gia mới lạ. Lúc đó làm gì được vô tư chui vào bàn sưởi thế này. Như

dinh thự Tsurutomi đấy.”

Đúng thật. Phải đến khi nghe bà phân tích, gã mới vỡ lẽ. Nói thế tức báu vật chỉ là hảo huyền sao. Trời ạ, rõ chán.

“Bay cũng vậy, nếu cứ truy ngược về trước, thế nào nguồn cội cũng là một vĩ nhân nào đó đấy chứ.”

Đang thất vọng tràn trề, Shouto chỉ vào mình “Cháu á?”, đoạn chăm chăm nhìn đầu ngón tay và nghếch miệng.

“Ngũ như cháu chỉ là hàng vớ vẩn thôi.”

“Thế à?”

“Lừa bà làm gì. Từ đời bố mẹ cháu cũng chẳng tầm cỡ gì.”

“Ai lại nói cha mẹ mình như thế.”

“Thật đấy, thật đấy. Chắc chắn cả đời ông bà, cụ kị cũng vậy, chả nên cơm cháo gì đâu.”

“... Có khi thằng con Toyoaki cũng nghĩ giống bay.”

Bà khe khẽ buông thông một câu. Đoạn bà vươn tay về phía gói thuốc lá nãy giờ để trên mặt bàn sưởi. Shouto nhìn theo bàn tay khô đầy nếp nhăn rút điếu thuốc đưa lên miệng mà không tin nổi vào mắt mình.

“Bà hút thuốc lá hả?”

“Rồi sao?”

“Thì tại...”

“Bà hút thì không được à?”

Tay đỡ điếu thuốc, bà hát hàm “Lửa.” Shouto luống cuống lùi bật lửa ra.

“Thì tại vì...”

“Chà, bay tưởng đấy là đồ cúng bầy trên bàn thờ phông.”

Phù, bà phả ra làn khói trông thật ngon lành rồi đánh mắt về phía gã.

“Một phần ý nghĩa là thế, nhưng chỉ cúng cho người đã khuất thì cũng có được tích sự gì đâu. Con người còn sống mới quý hóa.”

Phù, bà nhả thêm một hơi thuốc, đoạn nhếch mép cười.

“Thằng Toyoaki cũng ly hôn rồi.”

“À à, có phải... Đó là cái người các bác hiểu lầm là cha cháu không. Là con trai của bà.”

“Thằng con út của bà đấy. Lúc có tuổi bà mới sinh chú ấy, bị vỡ kế hoạch.”

“Bao tuổi rồi ạ?”

“Nhiều rồi nhỉ. Chắc sắp sửa năm mươi.”

Gã chưng hửng khi biết con út của bà đã chừng ấy tuổi. Thế thì bà cụ phải bao nhiêu rồi. Gã sức nhớ, ngày đầu tiên đến đây, hội bác Chie kể bà sắp sửa mừng thọ, nhưng chính xác là gì thì gã đã quên bống.

“Chú ấy ly hôn khi nào ạ?”

“Bà chẳng nhớ. Cũng lâu lắm rồi.”

“Thế chú Toyoaki có con cái gì không?”

“Có chứ sao không.”

“... Nhưng bà không gặp à?”

“Ngày chúng nó còn bé, cứ lễ khai giảng hay dịp gì đấy là bà lại được gửi cho mấy tấm hình.”

Shouto cũng với tay lấy một điều thuốc của bà.

“Mấy người ạ?”

“Hai đứa. Chẳng biết giờ chúng nó bao tuổi rồi. Xưa bà còn chịu khó đếm, nhưng giờ thì chịu.”

Khói thuốc của hai người lan khắp gian phòng ăn. Trời đất run rủi thế nào mà con trai của bà cũng đã ly hôn. Bà cụ cũng chưa bao giờ có dịp gặp hai đứa cháu nội. Về điều này thì hoàn cảnh Shouto phần

nào cũng tương tự như vậy. Gã lớn lên chưa một lần cảm nhận sự hiện diện của ông bà. Dĩ nhiên gã thừa biết họ có tồn tại. Ngày bé, chắc chắn gã đã gặp qua mấy lần. Những người lớn vây quanh Shouto lúc gã còn là đứa trẻ. Gã từng nhìn thấy tấm hình chụp cảnh này. Dù thực tế, gã không nhớ chút gì.

Mẹ gã thiếu điều nguyên rửa ông bà nội của gã.

Lũ tặc hại cặn bã. Các người tưởng mình hay hóm à. Rặt một đám bạc bẽo, bủn xỉn, hạ cấp, vô dụng, giáo dưỡng thì chả có nhưng cứ ra vẻ bố đời, mẹ thiên hạ. Bảo sao không để ra ngữ ăn hại như vậy. Rác rưởi. Vô liêm sỉ. Ti tiện, bẩn thỉu. Vậy mà lúc nào cũng ăn trên ngồi trốc. Trời ơi, mới nghĩ thôi đã tức muốn lộn ruột. Cháu mình đi mẫu giáo rồi vào cấp một, thế mà một lời chúc cũng chẳng có.

Đến tận giờ gã vẫn nhớ như in. Lần nào cũng vậy, mẹ gã sẽ vừa đưa tay ra đếm vừa luôn miệng phỉ báng cha mẹ chồng. Mà những khuyết điểm bà thốt ra nhiều đến độ không thể kể xiết. Sau đó, y như rằng, bà sẽ quay sang lườm nguýt Shouto và em trai gã bằng ánh mắt phùng phùng thịnh nộ. Hiểu chưa? Tóm lại, dòng máu của đám người đấy cũng đang chảy trong người hai đứa mày. Liệu mà nhớ cho kỹ. Đó là huyết thống nhà Izumi, thằng cha chúng mày đấy. Cái dòng máu hạ đẳng nhất trần đời này.

Nói mới nhớ, Shouto từng có lần hỏi mẹ. Khi ấy gã còn là cậu nhóc, chắc chừng lớp một, lớp hai. Mẹ ơi, trước giờ mẹ gặp ông bà chưa đến vài ba lần, nhưng sao mẹ có thể nói xấu người ta liên tu bất tận thế?

Lúc đó, máu nóng dồn lên mặt mẹ trông phát khiếp. Phải nói là long trời lở đất. Mày dám mất dạy với tao à, mẹ lao vào đập Shouto túi bụi. Không rõ khác ở đâu, nhưng cái cách mẹ gã nổi cơn tam bành lần ấy là một trời một vực so với những lần trước đó. Shouto co rúm lại vì sợ hãi. Bởi vậy nên gã nhớ rõ từng chi tiết.

“Thôi, làm việc làm việc. Thời giờ đâu mà cà kê dê ngỗng.”

Đột nhiên bà đứng dậy. Dõi theo tấm lưng bà cụ, Shouto lại nằm kênh ra sàn. Hồi sau, có tiếng cửa lạch xạch vang lên, bóng người nhỏ thó của bà di chuyển phía ngoài thềm nhà. Động cơ xe cub nhỏ dần. Sau đó, không gian xung quanh yên tĩnh trở lại. Chỉ còn tiếng đồng hồ quả lắc tích tắc, tích tắc âm vang.

Dòng dõi.

Đúng là gã từng nghe nói, trong đua ngựa, huyết thống của ngựa đua rất được xem trọng, ngay cả chó cũng vậy, có giấy tờ huyết thống đi kèm sẽ bán được giá hơn nhiều. Nếu thế thì con người bị huyết thống chi phối cũng là không thể tránh khỏi, hay nói cho chính xác, ấy là điều đương nhiên. Dường như trong người Shouto đang chảy một dòng máu ăn hại. Phải chăng vì thế nên gã chỉ có thể sống cuộc đời của thằng ăn hại. Còn những người dân làng này, huyết thống nhà Genji, nhà Heike đang chảy trong họ. Vì thế... Vì thế thì họ trở thành gì nhỉ?

Trở thành thân tín của vua quan à?

Gã không hiểu lắm. Dù dân làng thừa hưởng dòng máu hai gia tộc này, hiện tại họ cũng có thù hằn nhau đâu. Thậm chí ngược lại là đẳng khác. Chưa kể, cũng như dòng máu cầu bơ cầu bất của Shouto, bà kể rằng con trai bà cũng đã ly hôn. Và theo như cuộc nói chuyện ban nãy, bà chưa từng gặp mặt cháu nội. Thế thì vợ cũ của con trai bà có nói xấu bà với con giống mẹ gã không nhỉ?

Càng nghĩ, gã càng thấy bà có phần tội nghiệp. Nếu nghe mẹ chửi rửa bà nội bằng những lời như vô dụng, tệ hại, chắc chắn những đứa trẻ kia chưa một lần gặp bà sẽ tin ngay tắp lự. Shouto ngày trước cũng thế. Dù thực ra có khi đó chỉ là hiểu lầm, là chuyện bịa đặt hay những lời dối trá. Chắc con bà giận lắm. Biết cha mẹ mình bị phỉ báng như thế mà không nổi đóa mới lạ.

Thì ra là thế sao.

Phải chăng vậy nên bố của gã suốt ngày mắng chửi mẹ? Ông có đánh đập mẹ không? Họa hoằn lắm bố mới về nhà, nhưng khi nào có mặt ở nhà lại lè nhè say xỉn, cuối cùng bố mẹ gã lại to tiếng với nhau.

Còn cha mẹ cô là cái ngữ gì? Cô được dạy dỗ kiểu gì thế hả?

A a, không được. Tại sao gã chỉ toàn nhớ lại những chuyện thế này cơ chứ. Bấy lâu nay gã đã cố gắng quên đi. Gã đã thẳng tay vứt bỏ mảng ký ức ấy, xem chúng như thứ không còn liên quan đến mình nữa kia mà.

Thân dưới vẫn rúc dưới bàn sưởi, Shouto ôm đầu, cuộn người lại. Tâm trạng bơ vơ và bất lực xâm chiếm gã, như trở về cái thời còn là một đứa bé. Căn nhà của gia đình bốn người dù tìm đồ mất cũng chẳng thấy hiện lên trong tâm trí. Giày dép vứt lung tung ngoài tiền sảnh. Đĩa kiểu đặt trên tủ giày. Thảm chùi chân lúc nào cũng xô lệch. Dép mang trong nhà đã mòn vẹt. Chỉ cần đi học về, đứng ở hành lang của chung cư, Shouto đã cảm thấy không khí trong người như bị rút cạn. Dù chơi đùa bên ngoài vui đến mức nào, mỗi lần về đến trước cửa, bao cảm xúc đều sẽ tan biến. Cơ hồ trong căn nhà ấy luôn lững lờ một bầu không khí đặc quánh khó chịu.

“Bà Suma có nhà không?”

Đột nhiên, cánh cửa ở thềm nhà mở tung. Hốt hoảng dựng người dậy, gã trông thấy một ông lão lạ hoắc đứng đó. Vô số nếp nhăn khắc sâu trên khuôn mặt cháy nắng, đôi mắt sáng lấp lánh bao quanh bởi chi chít vết chân chim, “Ô”, ông cụ khẽ cất tiếng.

“Đánh thức bay dậy à. Ông xin lỗi nhé.”

Shouto gãi đầu bối rối và lúng búng ậm ừ trong miệng.

“Thế bà Suma đâu?”

“À... Cháu nghĩ bà ra đồng rồi ạ.”

Gã trườn ra khỏi bàn sưởi, xoay người về phía thềm nhà. “Hừm”, ông cụ vừa nói vừa đặt mông xuống thềm.

“Chưa chi đã làm việc rồi sao.”

“Dạ?”

“Thế bay canh nhà à?”

“Cũng không hẳn ạ.”

“Pha cho ông tách trà với.”

Shouto không có lý do gì để từ chối. Gã đành lười nhác đứng dậy chuẩn bị ấm tách. Đến đây chưa được bao lâu, gã đã nắm rõ nơi cất những thứ này nên không bối rối. Nhưng khi gã xếp tất cả lên khay mang ra thềm thì lại chẳng thấy bóng dáng ông cụ đâu. Băn khoăn không biết có chuyện gì, gã đảo mắt nhìn quanh vườn thì phát hiện ông lão ấy đang đứng tiểu trong góc.

Cái gì vậy trời.

Đứng trước vườn nhà người khác chiêm ngưỡng cảnh núi non trập trùng, ông cụ ung dung gửi niềm vui xuống đất. Shouto chỉ biết á khẩu nhìn ông. Mặt dày mày dạn đến thế là cùng, chẳng vô ý thức thì là gì. Những suy nghĩ ấy có lướt qua đầu gã. Song bóng lưng ông cụ lại vô cùng tự nhiên, phong thái có vẻ rất thoải mái. Dáng người ấy khiến gã không khỏi ghen tị.

Giải quyết xong nhu cầu, ông lão vừa kéo khóa quần vừa quay lại chỗ ngồi. Kế đó, chẳng buồn rửa tay, ông lại thốt lên “Ô” rồi cứ thế vươn tay ra lấy tách trà. Shouto bất giác nhăn mặt nhìn ông. Sau khi hớp một ngụm và thở hắt ra “Hà”, ông lão quay sang phía gã.

“Sắp tới lễ hội rồi nhỉ.”

Shouto khẽ gật đầu.

“Năm nay thể nào cũng đông như mắc cửi cho xem. Mấy dịp lễ lạt kiểu này khi đã có tiếng là người ta tụ hội về xem dữ lắm.”

“Cháu nghe bảo mấy chục nghìn người sẽ đến ạ?”

“Mấy chục nghìn người cơ à? Ôi trời, tận mấy chục nghìn người sao.”

Ông cụ tròn mắt lấy làm lạ.

“Bay có biết dân số làng này không?”

“Dân số?”

“Thế bình thường, thành phố nơi bay sống có dân số bao nhiêu?”

“Cháu chịu.”

“Chịu cái gì mà chịu. Những chuyện này mà cũng không biết à. Thằng này rõ khác người. Bay ở đâu đấy?”

“Ừm, cháu ở thành phố Saitama của tỉnh Saitama.”

“Saitama? Đô thị lớn lắm nhỉ.”

“Cũng vừa ạ.”

Sột sột, nhấp thêm ngụm trà, đoạn lại phà ra “Hà”, ông cụ nhìn về phía xa.

“Làng này diện tích cũng bao la lắm. Bằng một phần ba Kagawa đấy chứ đùa.”

Lại thêm một cái tên lạ lẫm xuất hiện. Kagawa là ở đâu kia chứ. Gã chẳng có một ý niệm nào về địa danh này. Tuy nhiên, ông lão chẳng buồn quan tâm phản ứng của gã, “Như thế là ghê gớm ra phết” mà chỉ tiếp tục thốt lên câu nói.

“Mỗi ngôi làng mà rộng bằng một phần ba cái tỉnh, bay thấy hoành tráng không.”

Giờ nghe ông cụ nói thế, gã cũng thấy có lý. Thành phố Saitama quả là rất rộng lớn, hợp lại từ các thành phố khác như Urawa, Oomiya và Yonoshi, tuy nhiên gã dám chắc nhìn từ góc độ toàn bộ tỉnh Saitama, diện tích của nó chưa bằng đến một phần ba.

“Mênh mông bát ngát mà có mỗi bốn nghìn nhân khẩu.”

“... Ồ?”

“Rộng như thế, bốn nghìn người sống sao cho hết. À không, có khi còn chẳng đến bốn nghìn ấy chứ.”

Bốn nghìn người.

Gã chợt nhớ lúc nãy bác Chie cũng thốt ra cửa miệng con số này. Nhưng gã chẳng phân biệt được ấy là nhiều hay ít.

Bốn nghìn người.

Khoan đã. Người ta bảo sân vận động Tokyo Dome chứa được nhiều nhất là năm mươi lăm nghìn người thì phải. Ngày trước, gã cũng từng đến nhà hát Nippon Budokan xem thần tượng biểu diễn, nhớ không lầm thì khi ấy nghe nói có khoảng mười bốn, mười lăm nghìn khán giả. Tức là số dân làng này còn không đủ để lấp đầy Nippon Budokan, chứ đừng nói đến Tokyo Dome.

“... Ít quá.”

“Chứ còn gì nữa. Ngày xưa không vậy đâu.”

Như chỉ đợi có thế, ông lão liền hòa theo. Diện tích bằng một phần ba của tỉnh mà chỉ có bốn nghìn người. Bảo sao nhà cửa và đường phố không thừa thớt mới lạ.

“Vậy mà mấy chục nghìn người sẽ đổ dồn về làng.”

“À, vào dịp lễ ấy ạ?”

“Thì thế mới nói. Không chuẩn bị tinh thần kỹ càng, hà, là không được. Phải, hà, tổng động viên dữ lắm đấy.”

Ông lão bắt đầu phì phèo điếu thuốc. Mỗi lúc miệng rời khỏi đầu lọc là y như rằng ông lại “Hà” một tiếng be bé. Sau đó, ông sẽ phà ra khói thuốc đánh “Phù.” Có lẽ ông là người dù uống trà hay hút thuốc đều phải tạo tiếng động mới chịu được.

“Mà bay này.”

Hà, phù. Ông lão nhìn thẳng vào gã.

“Bay đang rảnh phải không?”

“Cháu ấy à? Bảo rảnh thì cũng không hẳn...”

“Cả ngày trời, bay chỉ toàn lượn tới lượn lui còn gì.”

Hà, phù. Ngồi xếp bằng bên cạnh ông cụ, Shouto bất giác bấu môi. Làm gì là gã tự quyết. Chẳng việc gì gã phải nghe một ông già mới gặp mặt khờ khạo nói những lời này.

“Thanh niên thế kia mà ngày qua ngày sống kiểu đấy hử?”

“Ông bảo sống kiểu đấy là sao...”

“Bay chưa tìm được điều mình muốn làm phỏng?”

Hà, phù. Ông cụ nheo nheo đuôi mắt nhìn gã.

“Hay bay qua giúp ông một tay?”

“... Giúp ông ấy ạ? Giúp gì mới được?”

“Vào núi, làm việc này việc kia.”

“Việc này việc kia...”

“Nãy ông cũng bảo bay rồi mà? Làng neo người quá. Toàn ông già bà lão. Bởi vậy ông mới mong bay qua phụ.”

Thường ngày thì thân ai lo việc nấy là được, không có vấn đề gì cả. Tuy nhiên, nếu khách thập phương đổ xô đến làng như dịp lễ hội, phải chuẩn bị thực phẩm lẫn đồ lưu niệm nhiều gấp mấy lần bình thường. Ông lão cho hay nhân lực mẫn này đang thiếu.

“Tóm lại là bảo cháu làm thêm chứ gì.”

Shouto cũng châm thuốc rồi thờ thần nhìn ra vườn. Ông cụ đang yêu cầu cái thằng tên Shouto này làm việc. Một chuyện mới nghe đã thấy buồn cười. Chẳng phải võ ngực xưng tên nhưng xưa nay, gã chưa từng kiếm tiền một cách đàng hoàng. À không, đúng hơn thì không biết bao lần gã đã hạ quyết tâm thử đi làm thêm, và thực tế đã lần xả thực hiện, nhưng chỉ cầm cự được một ngày là bỏ việc. Công việc vừa chán, thời gian lại lê thê, còn mệt nữa chứ. Nghĩ đến

việc phải lao tâm khổ tứ, hùng hực làm cả ngày mà kiếm được chưa đến mười nghìn yên, gã thấy thật lố bịch, chẳng muốn động tay động chân.

“Bao nhiêu một giờ ạ?”

“Tiền một giờ?” Gã hỏi thử cho biết, ai ngờ ông lão tròn mắt hỏi ngược lại.

“Tiền một giờ là cái gì?”

“Trời ạ, ý cháu hỏi một giờ ông trả cháu bao nhiêu?”

Hà, phù.

“Mấy việc này ông không trả tiền.”

Lời đáp thản nhiên như không. Shouto chỉ biết ngó ra nhìn. Cụ khố này định bắt kẻ khác quần quật làm không công sao? Gã thầm nghĩ, rốt cuộc đầu óc cụ chứa thứ gì vậy.

“Ông không trả bay tiền. Nhưng thế này.”

Nếu lên núi và thu hoạch gì thì Shouto cũng sẽ được chia phần tương ứng, ông lão giảng giải. Ông còn gợi ý Shouto đem bán chúng vào dịp Lễ hội Heike. Nói cách khác, gã sẽ không nhận tiền từ ông cụ mà tự bán phần mình gặt hái.

“Tự mình làm à.”

“Quan trọng là ở đấy. Bên tổ chức công đoàn lẫn hội phụ lão đều đề nghị mọi người bán các mặt hàng ấy như đặc sản vùng.”

“Và phần doanh thu sẽ là của cháu à?”

“Nếu bán được phần của mình thì bay cứ hưởng.”

Gã thấy phi vụ này không tồi. Quả thật gã đang cần tiền mặt. Giả sử xe tải sửa xong, phương tiện di chuyển có trong tay chẳng nữa mà không xu dính túi thì ngay khi bỏ lại ngôi làng này sau lưng, gã sẽ lâm vào thế bí.

“Sao. Có chịu giúp ông không?”

“Khi nào bắt đầu hả ông?”

“Từ mai.”

“Đến bao giờ ạ?”

“Đến trước lễ hội, tức là tầm mười ngày.”

“... Không biết làm việc mười ngày thì thu lời được bao nhiêu nhỉ.”

“Điều đó là tùy ở bay chứ. Tiền vốn đã không tốn rồi này, nếu có buôn thì hết bạc.”

Chuyện này xem chừng rất thú vị. Chưa kể, điều gã ưng nhất chính là không phải bỏ đồng vốn nào.

“... Mà ông là ai vậy?”

Hà, phù.

Thả điều thuốc hút đến sát đầu lọc xuống chân, ông cụp giậm phần đế ủng cao su lên mẫu thuốc phát tiếng kin kít.

“Tên ông là Nasu Shigetaba. Vượt dãy núi đằng kia là đến nhà ông. Mọi người quanh đây toàn gọi ông là Shige, Shige thôi.”

“Nasu ạ? Thế là nhà Genji sao.”

“Hai, ba...” Khom lưng cúi nhặt đầu lọc bị đập bẹp dúm, ông lão lên tiếng “Genji?” đoạn “À à” và cười mỉm chi.

“Chắc, đúng là làng hay được ca tụng như thế. Có khi là thật ấy chứ nhẩy.”

Ông cười phư phư, nhổ toẹt nước bọt xuống đất rồi chốt, “Tóm lại, từ sáng mai, bay qua giúp ông một tay.” Ông còn dặn dò tầm tởm mờ sáng, ông cụp sẽ lái xe đến trước nhà rước, gã chỉ cần mang theo cơm trưa rồi đứng đợi ông là được.

8.

Ngay khi âm thanh lạch xạch vừa lọt vào tai, bên ngoài mí mắt của gã bỗng trở nên sáng trưng, gió lạnh thốc vào hốc mũi. Gần như vô thức, gã dợm kéo chăn che kín mặt, chỉ vậy mà vai và hai bắp tay đã nhói lên.

“Bay có dậy không thì bảo.”

Một giọng nói vang xuống từ trên đầu. Theo phản xạ, gã càng dồn lực nhắm nghiền mắt.

“Đừng để ông nói đi nói lại. Này, dậy đi!”

Không chịu. Có chết gã cũng không dậy. Phải làm sao để thể hiện được ý nghĩ này đây? Đầu óc chẳng chịu hoạt động. Nhưng gã biết rõ một điều: còn khuya gã mới chịu dậy.

“Ơ hay!”

Tiếng nói vang lên cũng là lúc chăn của gã bị kéo đi.

“Ồn ào quá!”

Shouto cúi kinh gắt lên, khi nhãn nhó mở mắt, người gã cứng đờ tại chỗ. Ông Shige đang sừng sững đứng đó lăm le khẩu súng.

“Ông... Ông định làm gì?”

“Bay có chịu dậy không đây?”

Ông lão nhếch mép cười. Shouto kinh hãi, thiếu điều muốn sồn ra quần, cuống cuống bật dậy khỏi nệm. Nhưng người gã đau nhừ, không chịu cựa cựa theo ý muốn. Gã biết đây không phải lúc mê ngủ, nhưng có cảm giác mọi bộ phận trên cơ thể đều cứng như khúc gỗ.

“Mới có chừng này mà đã run như cầy sấy à. Ờ hay, ông đang đợi đây này, liệu hồn mà nhanh lên.”

Nói đoạn, ông hạ thứ đang cầm trên tay xuống. Mãi một lúc, gã mới phát hiện thứ trong khoảnh khắc cứ ngỡ khẩu súng hóa ra chỉ là cán chổi. Ngay lập tức, bao sức lực như trôi tuột khỏi lưng gã. Thọc một chân vào quần và kéo tới đầu gối, Shouto nhìn theo bóng ông Shige vừa nhe răng cười vừa bước ra khỏi phòng.

Khốn kiếp.

Thế quái nào gã có thể nhìn nhầm thành cây súng kia chứ. Thật ra cũng không phải không có lý. Bởi lẽ hôm qua, gã được ông Shige kể cho chuyện đi săn. Người ta đi săn khi vào mùa rét. Đa số là săn bắt các loài vật như hươu hay thỏ, thỉnh thoảng có thêm heo rừng. Phương pháp xác định con mồi vào thời điểm đó cùng việc phải siêng năng bảo dưỡng súng không được chây lười giây nào để lại ấn tượng sâu đậm trong gã. Thậm chí đêm đến, khi đã chần ầm nệm êm chuẩn bị đi ngủ, trong chút thời gian ít ỏi, gã vẫn tưởng tượng hình ảnh ông Shige tay lăm lăm khẩu súng.

Nhưng nói gì thì nói, cả người gã ê ẩm. Loay hoay một hồi, cuối cùng Shouto cũng mặc xong quần áo, khi gã loạng choạng bước ra khỏi phòng cũng là lúc bà cụ đang dùng giấy báo bọc hộp cơm cho gã.

“Hôm nay nghe bảo sẽ rét cóng đấy. Bay mặc áo len dày mà đi cho ấm. Bà bỏ ra ngoài rồi.”

Nhìn quanh thì đúng là có chiếc áo len đang để trên mặt bàn sưởi trong phòng khách. Chiếc áo xấu xí và quê kệch phát kinh. Cái áo xấu đến trời cũng phải sợ này ai mà thèm mặc, những muốn thốt lên câu này, nhưng gã lại rất sợ lạnh. Lúc sau, rửa mặt xong, tay gã đang thọc vào áo thì đến lượt ông Shige lộ mặt từ thềm nhà.

“Bay tính để người già đợi tới khi nào. Nhanh tay nhanh chân lên xem.”

Ngậm điều thuốc trên miệng, ông Shige trợn mắt lườm gã từ dưới mũ, khuôn mặt đầy áp lực. Ông cụ quả là nóng tính. Tuy thế, riêng lực tay, lực chân, sức bền cùng tính xông xáo, trong ba ngày vừa qua, Shouto đã thấm thía đến độ ngán tận cổ.

“Kìa, lo đi đi!”

Bà lão chìa nắm cơm to tổ chẳng ra trước mặt Shouto lúc này đang vắt chân lên cổ. Phần cơm bọc rong biển đen thui, trông y như quân cờ vây cỡ đại này mấy hôm nay chính là bữa sáng của gã. Ăn ngon ra phết, mỗi tội nêm hơi quá tay. Shouto im lặng nhận cơm, đoạn vừa ngoạm lấy ngoạm để vừa đi về phía gian sàn đất. “Hai ông cháu đi nhé” giọng nói vang lên sau lưng gã.

Định mang giày thì từ bắp đùi, căng chân đến cơ hông và lưng gã đua nhau thét gào. Mỗi lần như vậy, gã đứng sựng lại “Ui da đau đau đau” sau đó rề rà cử động, thành ra tốn kha khá thời gian. Dù vung tay hay làm gì, người gã đều đau thấu trời. Đó là phần thù lao gã nhận được sau ba ngày lao động vừa qua. Cơ bắp nhừ đến độ không thể nhừ hơn nữa.

Bên ngoài lạnh thấu xương như thể đang giữa đông. Cầm cơm nắm trên tay, Shouto phà ra hơi thở trắng xóa và ngược nhìn bầu trời xanh nhạt, gã bất chợt nhớ về ngày đầu tiên đến ngôi làng này. Chuyện cũng chẳng phải xa xôi gì, cùng lắm chỉ chục ngày đổ lại. Nếu thời tiết lúc đó giá rét như bây giờ, chắc chắn trăm phần trăm gã đã chết vì lạnh.

Nhưng khi ấy quả thật có cho vàng Shouto cũng chẳng tưởng tượng nổi gã đã đến tận Kyushu. Đừng nói tới chuyện đó, ai mà ngờ gã sẽ giang tay cứu giúp bà cụ bị thương bên vệ đường và ăn dầm nằm dề suốt mấy ngày ở hốc núi này. Chưa kể tới việc mới sáng sớm, gã đã bị ông cụ lạ hoắc dựng dậy kéo đi làm việc.

“Hây, chào buổi sáng. Mình đi thôi nhĩ.”

Gã vừa bước lên ghế phụ của chiếc xe bán tải thì ông cụ lập tức nhả thắng tay và nhấn ga. Xe gầm lên to hơn mức cần thiết rồi bắt đầu vượt dốc. Xung quanh dù đã sáng hơn chút đỉnh, song vầng thái dương vẫn chưa chịu lộ mặt khỏi rặng núi. Trong xe vẫn lạnh căm, hơi thở phả ra màu trắng xóa.

“Người bay còn đau không?”

Xe cứ thế leo con dốc ngoằn ngoèo không bóng xe qua như bao lần, đến lúc Shouto ăn hết nắm cơm, ông Shige mới mở miệng khơi chuyện.

“Nhìn tay chân bay rệu rã quá.”

Có lẽ là vậy. Riêng điều này, gã không thể phủ nhận. Nhưng chuyện này cũng khó tránh. Bởi có chẳng, cơ thể gã chỉ vận động cho ra hồn trong những tiết thể dục thời trung học, hoặc lúc vắt chân lên cổ chạy thoát thân sau khi cướp giật.

“Lý do là vậy. Vì bay già rồi.”

“Ông bảo cháu à?”

“Thời trai tráng, khi làm những thứ chưa quen, cơ thể ít nhiều sẽ đau nhức, nhưng sang hôm sau, việc ấy chẳng bằng gãi ngứa. Còn nếu cơ bắp đau nhức mãi hay bị thương mà lâu lành, ấy là bằng chứng cho thấy bay già rồi đấy.”

“Hừm.” Shouto ậm ừ rồi phì phèo điếu thuốc. Lời lẽ khiến gã bực mình, đã vậy nghe từ miệng ông cụ quá tuổi thất thập lại càng tức.

“Ông Shige sung sức quá nhĩ.”

“Ăn nói vớ vẩn. Ông chỉ bình thường thôi.”

Ấy không, ông mà bình thường thì gã đi đầu xuống đất. Câu ấy sai rành rành. Trong ba ngày vừa qua, Shouto đã nếm mùi đủ lắm rồi.

Thành thật mà nói, ban đầu, khi ông Shige đề cập, Shouto chỉ xem chuyện này như một cách giết thời gian hữu hiệu. Đằng nào cũng trùng dịp lễ nên hội bác Chie và bác Michiyo bảo gã ở lại cho vui, còn bà lão có vẻ không phàn nàn gì, bản thân Shouto cũng mạnh nha suy nghĩ rằng nấn ná ở lại đến Lễ hội Heike là ý tưởng không tồi. Hơn nữa, xe chưa sửa xong đồng nghĩa với việc gã không có phương tiện di chuyển. Gì thì gì, gã đã quyết sẽ lấy chiếc xe tải nhỏ thay cho tiền công ra tay cứu bà - mặc kệ bà từ chối hay chấp nhận. Mà đợi xe sửa xong cũng mất dăm ba hôm, tức gần kề dịp lễ. Dẫu bảo phải cuốn gói khỏi đây, song gã chưa biết tiếp theo gã phải đi đâu. Do đó, chẳng có lý do gì phải vội.

Tìm được cách tiêu khiển lý tưởng trong khoảng mười ngày trước lễ, lại còn có đồng ra đồng vào, dễ gì gặp chuyện hời như thế. Gã cứ tưởng cùng một ông già đi bộ trong khu rừng bát ngát cỏ cây, thông dong nhặt quả khô, hái nấm hái cây đến hết giờ như đi dã ngoại sẽ chẳng có gì khó khăn nên mới gật đầu nhận lời.

“Thế là bay được dịp động chân động tay còn gì. Ông bà ta hay bảo tay của tay báu, cấm bỏ không đấy thôi. Đi đi, chẳng thiệt thân đâu.”

“Tay của tay báu là cái gì vậy bà?”

“Ý nói không được biếng nhác chứ gì mà hỏi.”

Chiều xuống, bà đi làm đồng về, gã đem chuyện ra kể thì bà đáp nhẹ bẫng như thế. Do đó lúc ấy Shouto thật sự chẳng nghĩ ngợi gì nhiều. Bà cụ miêu tả ông Shige “Từ ngày xưa, lúc còn bé tí, khuôn mặt đã hiền như bột.” Bà còn bảo thời trẻ, ông vốn hiền lành chất phác, là đàn ông nhưng không bạo lực bao giờ. Bởi vậy Shouto mới tự vẽ nên cảnh mình cùng ông lão nhân hậu này nhàn nhã tản bộ.

Nhưng suy nghĩ ấy quá ngây thơ. Ngày hôm sau, vào giờ hẹn, ông cụ lái chiếc xe bán tải đến đón gã với tâm trạng phờ phợt. Leo con dốc khúc khuỷu chừng ba, bốn phút, ông dừng xe lại, tuyên bố

“Đến nơi rồi, mình đi nào” và đeo thứ trông giống chiếc gùi lên lưng, đồng thời cho Shouto đeo một vật giống vậy, đoạn đột ngột vạch cỏ rẽ lau tiến thẳng vào lòng núi cheo leo gần như dốc đứng.

Nhìn từ xa, núi non cây cối rậm rì mang vẻ thân thuộc của những bức hình hay xuất hiện trong sách tranh, nhưng thực tế, có đi mới biết dốc núi hiểm trở khó lường. Leo theo đường thẳng gần như là chuyện bất khả thi, nội việc đứng ngay ngắn cũng khó thực hiện. Trên đầu, tán cây tua tủa, dây leo lòng thòng. Dưới chân thì đầy lá rụng, tre mọc um tùm, chưa kể rễ cây uốn lượn, đá to phủ rêu phong rơi xuống, trong tình cảnh này bình thường không thể đi bộ. Có chỗ phun trào mạch nước tinh khiết, chỗ khác lại róc rách dòng suối nhỏ. Ông Shige cứ thế phăm phăm bước qua những nơi ấy.

“Đợi cháu với, ông Shige!”

Shouto gọi với theo bóng hình thoắt thoắt tiến lên phía trước của ông cụ chẳng biết bao nhiêu lần. Mới đi một chút mà mồ hôi đã ướt đầm, hơi thở phì phò như kéo bễ. Nếu gã lơ là, ông Shige sẽ mất dạng ngay. Hồi sau, gã chỉ còn nghe thấy tiếng gọi “Nhanh chân lên!” hoặc “Bên này bên này!” vẳng lại từ đằng kia rừng cây.

Khốn thật, thua rồi.

Bỗng gã thấy hơi hận khôn tả. Gã bực mình cái thói bộp chộp của bản thân đến độ chỉ muốn nhảy dựng lên cho bõ tức. Ở đâu cái sự “hiền lành chất phác” kia chứ, gã giận lây cả bà lão. Vô số lần, gã cân nhắc hay cứ thế bỏ về. Song dù mới đi một đoạn ngắn, quay đầu nhìn cũng chẳng thấy đường, đi đến đây như thế nào, gã còn không rõ chứ đừng nói đi ra. Ở nơi rừng thiêng nước độc này mà tự tiện hành động, không khéo lại đâm đầu vào chỗ chết. Bà bảo vùng này không có gấu nhưng ai biết đúng hay sai. Mà nếu không có gấu chẳng nữa, nhỡ đâu lại có sói. Bởi vậy, cách duy nhất là ông Shige đi đâu, gã theo đó. Gã phải cuốc bộ gần ba tiếng đồng hồ, trời trập

mãi, cuối cùng hai ông cháu cũng chạm tới đích. Lúc ấy, gã kiệt quệ, không còn sức để suy nghĩ bất cứ điều gì.

“Bắt tay làm việc thôi. Này. Bay đằng hoàng lên xem nào.”

Ông Shige tiến lại phía Shouto lúc này đang ngồi thụp xuống, thiếu điều muốn phủ phục ra đất. Vừa phì phèo điều thuốc với phong thái quen thuộc, hà, phù, ông vừa cười với khuôn mặt bình thản. Đến lúc này thì thắng bại đã rõ mười mươi. Gã thua đứt đuôi con nòng nọc một ông lão sức sống dồi dào hơn gã bội phần.

Thật ra chỉ có ngày hôm ấy, gã mấp mé câu nói “Cháu bỏ.” Chưa ngày nào gã kiệt sức tàn hơi đến thế. Trên đời này việc gì phải cực nhọc như vậy để kiếm tiền kia chứ, gã nghĩ bụng và tiếp tục ôm tâm trạng ấy đến tận lúc hai ông cháu xuống núi.

“Mới lần đầu mà được vậy, bay giỏi lắm.”

Tuy nhiên, khi trở về nhà bà, lúc phân loại giúp gã nào nắm, hạt dẻ và cả khoai mỡ thu hoạch được, ông Shige buông câu nhận xét. Dòng cảm xúc kỳ lạ chợt trào dâng trong lòng gã.

“Nhìn bay trầy trật như thế, ông tưởng bay sẽ mở miệng la oai oái rồi chứ, ai ngờ vẫn chịu khó đi theo ông đến cùng.”

Không phải gã không la oai oái. Gã đi theo đơn giản là vì đi một mình chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình. Nếu bảo gã không than ngắn thở dài thì trăm phần trăm là do gã quá mệt, thành ra miệng không mấp máy nổi nữa. Thế nhưng, ông Shige lại cười xòa, “Nhất bay đấy” rồi xoa đầu Shouto như với đứa con nít. Bước ra xem thành quả nguyên một ngày của hai ông cháu, cả bà lão cũng nheo nheo mắt trầm trầm lên tiếng.

“Bay đã vào tí trong núi đấy à? Đáng khâm phục lắm.”

Bà ngồi thụp xuống cạnh gùi, vươn tay mân mê từng cây nắm, từng hạt dẻ hai ông cháu lượm lặt được rồi cười thật tươi.

“Bay khá quá. Toàn những món giá trị thôi. Bán sẽ được giá lắm đây.”

Sau đó, cả bà lão cũng quay sang vỗ đầu Shouto bộp bộp. Được hai ông bà khen lấy khen để thế này, Shouto chẳng biết nói gì, lòng xuất hiện một cảm giác chột dạ kỳ quặc. Dù cả người mệt bã, gã vẫn muốn kể tất tần tật những việc mình làm trong ngày. Tối hôm ấy, cơm ngon hơn hẳn từ trước tới nay, lần đầu tiên trong đời, gã còn uống cả rượu shochu theo lời bà gợi ý. Gã say lúc nào chẳng hay, rồi ngủ say như chết từ 8 giờ tối.

Nhưng hôm sau, cùng với cảm giác cơ bắp ê ẩm khi tỉnh dậy, tâm trạng gã tuột dốc không phanh. Bao năm nay đã luôn như vậy. Lúc học ở lò luyện, trường cấp ba hay đi làm thêm đều thế, cả chơi pachinko cũng chẳng ngoại lệ. Mới làm được một ngày, qua hôm sau, hứng thú đã chóng vánh trôi tuột.

Ngay đến gã còn không rõ nguyên nhân. Thật sự, ban đầu gã cũng hào hứng lắm. Lần này nhất định mình sẽ kiên trì, có vẻ bám trụ được đây, từ trong cội lòng, gã nhủ thầm như thế. Vậy mà đến ngày tiếp theo, tâm tình gã đã thay đổi cái rụp. Gã cảm thấy tất thảy đều vớ vẩn, phiền hà, dẫu bỏ công làm cũng chỉ xôi hỏng bỏng không mà thôi. Kết quả là Shouto bất cần, cứ thế đem con bỏ chợ. Mỗi lần như vậy, dẫu bản thân không tránh khỏi chút cảm giác ê chề và cáu giận, nhưng gã đành bó tay trước tiếng lòng “Chán lắm rồi” của mình. Tâm can đã nói vậy thì ngoài việc từ bỏ gã cũng chẳng biết làm thế nào. Mà suy cho cùng, Shouto là loại người như thế. Nên lần này, gã cũng định bỏ ngang.

“Bay tính ngủ đến khi nào! Đến giờ rồi kìa! Dậy mau!”

Tuy nhiên, khi gã đang mơ màng ngủ lại, cô độc phiêu du vào lãnh địa của từ bỏ thì ông Shige đã xông xộc vào phòng mà không hề báo trước dựng gã dậy. Sau đó, chẳng may may nghe gã ừ ừ,

ông hối thúc gã thay đồ rồi kéo ra khỏi nhà. Ông còn không cho gã chút thời gian để căn nhắc.

Hôm qua cũng vậy, Shouto tự nhủ gã đã chạm giới hạn, bụng bảo dạ lần này nhất định sẽ nói “Cháu bỏ cuộc,” nhưng ông cụ chẳng có vẻ gì để tâm lời gã. Và sáng nay, bốn cũ được soạn lại.

Ông già này rõ kỳ quặc, nhà người khác mà thân nhiên đi vào như chốn không người. Cả bà cũng vậy nữa, ai lại để ông ấy tự tiện tới lui thế kia chứ.

Nếu muốn kêu ca, gã có thể tuôn ra miệng bao nhiêu cũng được. Ông hung bạo vừa phải thôi. Ông bóc lột sức lao động kẻ khác quá thế. Sáng đi gì mà sớm thế. Trong xe rét run lên đi được... Nhưng chỉ cần Shouto thốt lên một câu có hơi hướm than phiền, ông Shige sẽ đem nắm đấm nói chuyện với gã. Ngay từ hôm đầu tiên đã như thế. Cứ tưởng sức ông dồn vào chẳng là bao, song khi cái thứ cứng như thép không rõ là nắm tay hay gì vụt tới, trực tiếp đập vào mặt, khiến gã đau đến độ chẳng ho he được gì.

“Sao bay im re vậy.”

Ông Shige lên tiếng trong lúc xe bon bon chạy giữa khu rừng đang loang dần sắc khô cần mỗi dịp đông về. “Có sao đâu ạ.” Mặt quay sang hướng khác, Shouto đáp.

“Mới sáng mà mặt như đưa đám là không tốt đâu nhé.”

“...”

“Thời tiết đẹp, không khí trong lành, cơ thể khỏe như vâm thì ăn cơm mới ngon. Sáng ngày ra, ai lại mặt sừng mày sĩa thế kia cho phí của giời.”

“Thì tại...”

“Hả?”

“Thì tại...”

Lời than vãn đã ở nơi cửa miệng, gã vừa hít một hơi thì nắm đấm vụt tới.

“Trời ơi. Ông bị cái gì vậy!”

“Bay bị cái gì thì có. Thì tại với chả thì vì, làm như đàn bà con gái không bằng. Bay có phải nam nhi không thì bảo.”

“Cháu nói như vậy là vì...”

“Muốn nói gì thì nói mau xem nào.”

“Nói xong ông lại nổi đóa lên thì có.”

“Ông chả nổi đóa gì cả.”

“Ông lừa ai, dẹp đi. Ông không lao vào đánh cháu ngay lập tức mới lạ.”

“Đánh bay? Ông đánh bay hồi nào?”

Vừa nói, ông Shige vừa cười hề hề.

“Bay bớt nói linh tinh đi. Ông chỉ cốp bay một phát thôi mà. Bay không biết thế nào mới gọi là đánh à?”

Đột nhiên, một nắm đấm lao đến trước mắt. Hốt hoảng rút vai né, Shouto nghe thấy ông cười vang.

“Bay khéo lo. Ta chỉ cốp đầu thôi, chẳng đánh một thằng nhóc mềm miệng nhát cáy thế này đâu. Tấn công cũng phải biết cách hô ứng theo đối tượng. Kẻ yếu nhược thì ta đánh nhẹ, kẻ tráng kiện thì ta đánh mạnh. Tùy theo nhu cầu mà gia giảm lực cho phù hợp chứ.”

Tùy theo nhu cầu... Suýt chút nữa trong đầu hiện lên một suy nghĩ không mấy dễ chịu song Shouto đã lật đật nhìn ra ngoài cửa sổ. Đây cũng là con đường hôm trước gã đi sao? Chạy hoài chạy mãi mà chỉ thấy cùng một cảnh. Gã cố gắng nhớ đường chút đỉnh nhưng đành chào thua. Bỗng dưng gã thắc mắc mình đi thế nào để đến ngôi làng này. Không biết dò trên bản đồ sẽ kẻ được một đường như thế nào từ phòng trọ đơn ở Saitama đến con đường gã đi mấy hôm nay.

“Rồi, ông cháu mình đừng ở đây nhĩ.”

Lát sau, ông Shige dừng xe giữa dốc như mọi lần rồi cúi húi chuẩn bị đồ đi núi. Shouto cũng ngoan ngoãn làm theo. Lúc mới thức dậy, gã cáu tiết không thể tả, nhưng đã lỡ đến tận đây, tuy trong lòng vẫn có tư tưởng chống đối, cơ thể lại vận động trơn tru ngoài dự đoán. Ngay cả gã cũng lấy làm lạ.

“Nào, mình đi thôi.”

Ông Shige xuống xe rồi tiến vào rừng. Quan sát tấm lưng ông một lúc, Shouto bình thần quay người lại. Vầng thái dương cuối cùng đã ló dạng khỏi rìa núi, bắt đầu rót nắng lên chiếc xe bán tải của ông. Có vẻ tiết trời sẽ ấm áp. Bỗng dưng gã muốn đi đến một nơi thật xa, tìm gã khắp khởi đập rộn. Mới phút trước, gã còn mặc định trong đầu hôm nay mình sẽ theo chân ông Shige cuộc bộ trong núi. Hoặc ít nhất cơ thể gã đã buông xuôi, chấp nhận đến đâu hay đến đấy. Vậy mà, tâm trạng đã thay đổi một cách chóng vánh.

Lẽ với hội, thế quái nào mà chẳng được.

Hay bây giờ gã đợi cho ông Shige đi khuất rồi lao vào xe luôn nhĩ? Gã biết thừa chìa khóa vẫn tra trong ổ. Gã chắc mẩm nếu vọt lên xe rồi cứ thế chạy đi, dẫu ông Shige có là thần thánh phương nào cũng chẳng thể bắt kịp. Nhỡ may ông lao ra trước đầu xe án ngữ, khi ấy chỉ việc tông thẳng là xong chuyện.

Đột nhiên, tim gã nện thành thạch trong lồng ngực. Đầu xe hướng lên dốc. Nếu tiếp tục leo con dốc này thì đường sẽ dẫn đến đâu? Nhưng dù có đến đâu, một điều chắc chắn là nó sẽ đưa gã rời xa trung tâm làng.

Hay cứ thế mà đi nhĩ.

Suy cho cùng, chôn chân tại vùng quê chết tiệt chẳng rõ ở xó xỉnh nào của Kyushu này cũng không có giá trị gì. Ti vi quanh đi quẩn lại chỉ dăm ba kênh, nhìn đâu cũng bát ngát núi non đất trời,

đêm xuống, ngoài ngủ ra thì tuyệt nhiên chẳng có gì khác để làm, một ngôi làng như thế, gã không giữ sạch khỏi đầu trong nháy mắt mới là chuyện lạ.

“Bay sao thế?”

Giọng ông Shige vẳng lại từ bên kia con đường, phá vỡ tĩnh lặng. Đáng ra lúc này ông phải vào rừng rồi mới phải. Shouto không động đậy, chăm chăm nhìn ông.

“Bay quên đồ à?”

Ông Shige cau có nhìn gã.

“Hay bụng dạ có vấn đề? Muốn đại tiện hả?”

Hàng lông mày rậm rạp màu muối tiêu nhú lại đến độ đứng từ vị trí của Shouto cũng thấy rõ mồn một.

Tính sao giờ. Tính sao giờ.

Lòng bàn tay gã rịn mồ hôi. Trong đầu như có rừng sao trắng chao liệng. Hốc tai vang lên tiếng kin kít.

Phải lao lên xe nhanh hết sức có thể. Xoay chìa. Nhả thắng tay rồi nhấn ga. Nhầm rồi, cần số mới đúng. Gạt cần số...

Gã lấy bằng lái năm mười tám tuổi. Thi trượt đại học, đăng nào cũng ăn không ngồi rồi nên gã đi học lái xe. Trên thực tế, về sau thỉnh thoảng có chạy xe thì gã cũng toàn vi vu trên chiếc xe máy. Nhưng gã vẫn lái tốt xe hơi, chắc chắn là thế. Tuy nhiên... Ôi trời ơi, gã đâm hoảng mất rồi. Lần đầu tiên gã bị thế này, bao lần cướp giật, gã còn chưa từng cảm thấy như vậy.

“Bay! Izumi! Này!”

Tiếng la hét của ông Shige vang lên. Bỗng chốc gã hết ù tai, cảnh vật xung quanh trở nên vô cùng sắc nét.

“Không được chạy. Thế là hèn lắm!”

Ông Shige vung tay. Trời ơi, lại chuẩn bị ăn đấm. Bụng nghĩ vậy nhưng chẳng hiểu sao chân của Shouto vẫn sải bước về phía trước.

“Bay bị sao thế, này!”

Ông Shige băng qua đường, hất hàm về phía gã với khuôn mặt bất mãn. Shouto chẳng nói chẳng rằng, chỉ lắc đầu. Đúng lúc ấy, nắm đấm của ông Shige giáng vào thái dương.

“Ui da!”

“Cái thằng này. Vẫn còn mơ ngủ à, tỉnh táo lại xem. Giữa núi rừng cheo leo, bất cẩn là bị thương như chơi đấy.”

Đôi mắt của ông Shige long lên sòng sọc, chăm chăm chĩa vào Shouto. Tay xoa đầu, gã khẽ gật.

“Vậy mình đi.”

Tấm lưng nhỏ bé nhưng chắc nịch của ông tiến vào núi không nao núng. Nhìn ông rồi cảm cúi bước theo sau, Shouto cảm giác mồ hôi lạnh túa ra khắp người.

Lúc ấy, không chừng mình đã giết chết ông lão này.

Giết chết cái người đang phát quang cây cỏ trước mặt. Giết chết ông cụ lo lắng cả chuyện bụng dạ của Shouto.

Gã chẳng lý giải nổi tại sao gã không chạy trốn mà ở lại, vì đâu gã chống cự được cảm dỗ trong khoảnh khắc ấy. Nhưng một điều chắc chắn là ít ra giờ đây, gã đã có thể thở phào.

Buổi sáng, ông Shige dựng đầu Shouto dậy.

Mắt nhắm mắt mở, gã vệ sinh, cá nhân rời tọng vào miệng nắm cơm trông như quân cờ vây khổng lồ bà đưa cho. Sau đó gã cầm theo hộp cơm gói bằng giấy báo, lao ra khỏi nhà, được bà cụ cùng chú chó Gon ngu ngốc tiễn ra cửa, đoạn leo lên xe ông Shige. Lát sau, gã vừa thở ra khói trắng vừa tiến vào ngọn núi xa lạ.

Cuốc bộ. Tập trung cuốc bộ. Phát quang cây rừng. Tránh vấp đá tảng và rễ cây. Gạt cỏ vạch đường, đào đất. Khom người, khuyu gối. Thỉnh thoảng dùng liềm nhỏ và nông cụ. Mồ hôi ròng ròng. Ánh nắng chói chang. Đôi khi nghe thấy tiếng chim hót. Chẳng mấy chốc đến trưa. Dùng bữa. Cơm có mơ khô kèm thịt nướng. Tsukudani^[19]. Dưa muối. Hôm nào cũng những món ấy. Ăn xong, ông Shige hút thuốc. Hà. Phù. Nếu có hỏa hoạn sẽ trở tay không kịp, thành ra ông dập thuốc cẩn thận và đem cả đầu lọc về. Shouto cũng làm như vậy. Có điều, gã không phát ra tiếng như ông Shige.

Chạng vạng nơi hẻm núi thường đến sớm. Vàng dương sắp sang đông đi ngang đỉnh đầu, thoát cái đã trượt khỏi bầu trời bao la. Thế rồi hoàng hôn thực sự buông xuống, cứ tưởng còn dư dả thời gian đến lúc mặt trời lặn xuống phía Tây, ngờ đâu lúc nó lấp ló sau rìa núi, ánh sáng ngay lập tức biến mất khỏi cảnh vật xung quanh, gió càng lúc càng lạnh. Bởi vậy, hôm nào cũng như hôm nào, nghỉ trưa và tập vài động tác xong, ông sẽ hô vang “Đi thôi” dấu mặt trời vẫn chói lọi trên đầu.

“Còn gì dở tay thì làm nốt rồi mình về.”

Shouto im lặng làm theo lời ông. Hai ông cháu lại mất thêm vài tiếng đồng hồ đi bộ đến chỗ đậu xe để xuống núi. Về đến nhà bà lão, ông Shige sẽ tách riêng phần Shouto được hưởng ngày hôm nay. Lúc này, trời đã nhá nhem tối.

Khi Shouto lên tiếng “Cháu về rồi đây” bà lão sẽ từ trong nhà đi ra, miệng thì thoảng lẩm bầm gì đó, đoạn nhìn qua thành quả ông cháu thu hoạch hôm ấy.

“Hai ông cháu kiếm được món hay quá.”

“Cái này có giá trị lắm đây.”

“Khách thập phương sẽ thích lắm cho xem. Mấy thứ này họa hoằn lắm mới thấy.”

Một điều không chệch đi đâu được là vừa nói, bà sẽ vừa cười thật tươi. Và rồi như người ta hay làm với con nít, bà lấy tay xoa đầu Shouto. Hay nói chính xác hơn là nhấn đầu gã xuống. Bà ấn hoặc vỗ bồm bộp lên đầu gã. Ra vẻ bình thản nhưng nét mặt không giấu được hứng khởi, ông Shige thuật lại ngày vừa qua cho bà một cách vắn tắt. Họ đi nơi nào trong núi, chỗ ấy rậm rạp ra sao, thứ gì năm ngoái tìm thấy năm nay lại không. Trong lời kể của ông lẫn nhiều phương ngữ, chưa kể chất giọng lên xuống khá khác người, nên ngoài những nội dung ấy ra, Shouto nghe mà chẳng hiểu bao nhiêu. Sau khi nói một thôi một hồi, ông Shige chốt “Thôi chào bà” rồi đi về.

Trong lúc bà làm cơm tối, Shouto tranh thủ đi tắm. Lúc mới trèo mình vào làn nước nóng đến mức rất như kim châm, gã để ý chân tay mình đã tê cứng từ lâu vì lạnh, nhưng chỉ một lát, lưng, hông, cơ bắp ở hai tay và vai dần thả lỏng, sau đó, gã sẽ phát hiện những vết trầy xước, vết cắt mới trên người.

A a a.

Hôm qua và hôm kia đều diễn ra như vậy. Gã băng quơ tựa đầu lên thành bồn tắm, ngược nhìn trần nhà mờ ảo hơi nước, đến khi

vốc làn nước dập dềnh lên rửa mặt, Shouto mới nhận thức rõ ngày hôm nay cũng đã khép lại. Mùi lá khô cùng mùi đất vương trong hốc mũi cuối cùng đã bị rửa trôi. Điều này khiến gã có cảm giác như vương phải bùa mê.

Từng ngày trong chuỗi ngày vừa rồi quả thật tựa như ma thuật, đến cả dài ngắn ra sao gã cũng chẳng xác định được. Sáng dậy sớm, cơ thể căng cứng, cả ngày khi nào cũng có người bên cạnh. Ông Shige dặn trong lúc động cơ thể thì không được động mồm. Dẫu đi trong rừng hay làm việc, ông chỉ nói những từ tối cần thiết như “Này” hay “Ở đây.” Nên hai ông cháu chỉ trò chuyện đúng nghĩa khi nghỉ tay làm điều thuốc lúc 10 giờ hay ăn trưa. Dẫu vậy, Shouto hầu như không lần nào chủ động lên tiếng. Gã chẳng có gì để nói, cũng không tìm ra chuyện muốn nói. Đối với gã, nội việc ở cùng người khác lâu như vậy đã là một trải nghiệm xa lạ, thành ra gã không biết cách xoay xở. Rốt cuộc, như một lẽ tự nhiên, phần lớn thời gian đôi bên chẳng hé răng nói câu nào. Cứ thế, mặt trời ngang qua đỉnh đầu rồi chiều tà rủ bóng. Một ngày tưởng lê thê vô cùng tận lại ngắn đến ngây người.

Cũng chỉ còn hai ngày thế này thôi sao.

Giờ để ý mới thấy người gã đã hết đau nhức từ lúc nào. Riêng một điều không thay đổi là mỗi sáng vẫn phải nhờ ông Shige đánh thức, nhưng được cái dần dà, gã không vùng vằng hay khó chịu, thậm chí còn tỉnh dậy nhanh đến mức bất ngờ. Bây giờ gã không oai oái “Cháu không chịu” và bầu chặt lấy nệm nữa. Đâu đó trong gã cất lên giọng nói “Mày có thể tự dậy một mình rồi còn gì nữa.” Gã nhận thấy một chuyển biến đang thành hình nơi bản thân mình.

“Dự báo bảo mai mưa đấy.”

Tắm xong, gã đi về phía bàn ăn nơi hai bà cháu dùng bữa tối thì bà lên tiếng trước.

“Bay đừng đi núi nữa thì hơn.”

Miệng húp canh miso nóng, tay chọc đũa vào món đậu phụ rau khoái khẩu, Shouto tròn mắt nhìn bà “Dạ?”. Vị rượu sochu ấm nóng quen thuộc ngấm vào cái bụng trống rỗng cảm giác thật dễ chịu, vậy mà ngay lúc ấy, một cơn bực dọc cồn cào từ đáy bụng lại xuất hiện.

“VẬY... bà làm gì ạ?”

“Bà cũng chịu.”

“Cũng chịu là sao bà. Vậy còn, còn cháu? Mai cháu biết làm gì?”

“Làm gì à, bà cũng chịu.”

“Cũng chịu là gì chứ.”

Đặt ly rượu gĩa vừa nhấp miệng xuống bàn, Shouto nhú mày, trề môi.

“TÍNH sao đây ta. Làm thế nào bây giờ.”

“BIẾT sao được. Có ai muốn mưa đâu.”

“Nhưng mà... Bởi vậy... Thế nên cháu mới hỏi mưa thì tính sao.”

Gĩa cảm giác đến chính bản thân còn chẳng hiểu mình đang lải nhải gì. Nếu mưa thì nghỉ. Đáng lẽ gĩa nên reo vui “Thích quá, may thế” mới phải. Không lo bị đánh thức từ khi tờ mờ sáng, cũng chẳng phải vòng vòng nơi này nơi kia để trầy xước chân tay, niềm sung sướng ấy dễ gì mà có. Ở góc khuất trong đầu, gĩa hiểu rất rõ điều này.

“Chỉ còn hai ngày nữa chứ mấy. Hai hôm nữa là bắt đầu Lễ hội Heike rồi phải không bà.”

“Chứ gì nữa.”

“Cháu vẫn chưa thu hoạch phần ông Shige bảo. Lúc này sao nghỉ được.”

“BIẾT thế nào. Có ai muốn mưa đâu.”

Một phần trong gĩa lo ngay ngáy. Giờ chỉ cần nghỉ một ngày, biếng nhác nằm nhà một ngày, gĩa sợ mình sẽ trở về làm thẳng

Shouto ngày trước.

Tất nhiên, gã có suy nghĩ như vậy cũng chẳng hề gì. Đẳng nào gã làm việc này chỉ để giết thời gian cho đến Lễ hội Heike. Thức dậy từ khi trời còn nhá nhem tối, quần quật lao động đến vã mồ hôi, tự Shouto cũng thấy lối sống ấy về bản chất đã chẳng hợp với con người gã. Tuy nhiên, gã không khỏi tiếc nuối, bởi vất vả mãi mới tập được thói quen thức dậy buổi sáng, vậy mà mọi sự thành ra thế này.

Mèo lại hoàn mèo.

Bao ký ức như bị kéo ra khỏi đầu, rót tøm vào vực sâu tăm tối. Về những tháng ngày điên cuồng lao vào học thi nhưng chẳng hiểu tại sao mình lại phải làm thế. Về những tháng ngày chỉ quanh quẩn ở tiệm pachinko và trung tâm trò chơi, về những tháng ngày lục lọi trong thùng rác nhà ga tìm tạp chí truyện tranh, về những tháng ngày lúc nào đầu óc cũng mơ màng như ở trên mây, và ngoảnh đi ngoảnh lại chỉ còn cửa tiệm tạp hóa là nơi thường lui tới. Về những tháng ngày gã thôi luôn việc bước chân ra khỏi nhà, gã đã đánh mất một mái ấm để trở về từ lâu, sống đến đâu hay đến đó, ngày qua ngày mở mắt ra chỉ biết cướp giật.

Chẳng lẽ lại quay về một cuộc sống như vậy sao? Số phận của Shouto là phải sống bằng cách đó sao? Tay đã trót nhúng chàm thì đành vô phương, không còn rút ra được ư? Chắc, đã vậy thì đành chịu thôi. Trước mắt, cứ biết cơm đang rất ngon cái đã. Đậu phụ rau cần vào miếng nào ra miếng nấy, cả vị ngọt của đậu nành nữa, món nào cũng ngon. Có lẽ chỉ cần cảm nhận bấy nhiêu đó đã là quá đủ, còn lại gã chẳng màng.

“Mưa thì mặc mưa, việc vẫn có. Nhiều như núi đấy.”

Hôm nay vừa và từng ít cơm nấu đến khi chuyển màu nâu lên miệng, bà vừa tiếp câu chuyện.

“Nếu lơ đễnh sẽ bị rối trí. Ngày mai dù mưa to gió lớn thế nào, ông Shige chắc chắn vẫn đến đón bay.”

“Thật ạ? Tức là cháu vẫn lên núi sao?”

“Đừng đi. Nói mà bay chẳng chịu nghe.”

“Nghe thì vẫn nghe nhưng...”

“Không lên núi thì vẫn có khối việc.”

“Ví dụ như gì ạ?”

“Đóng hàng thu hoạch bữa giờ vào bao chẳng hạn, rồi chuyển đến mấy nhà trong thị trấn, mà nếu lên đó thì cứ xác định tư tưởng sẽ bị nhờ vả thứ này thứ khác. Nhất là một đứa như bay.”

“Cháu thì sao?”

“Vây cũng hỏi. Vì bay đương trẻ tuổi chứ sao.”

“Lại là lý do đó.”

“Ngoài ra còn bện thừng, mài liềm, mài rựa, chẳng thiếu việc đâu. Không thì ủ gạo làm rượu. Thỉnh thoảng trời phải mưa một trận, chứ không mấy việc ấy lại chất đống. Làm được thì vừa đẹp.”

“Mà sao cơm hôm nay có màu nâu vậy bà?”

“Cơm trà^[20] thì nó thế.”

“Cơm trà? Ý bà là cơm có màu trà hả?”

Suýt tí nữa thì bà phun sạch canh miso ra khỏi miệng. “Dơ quá đi” Shouto lùi người ra sau, nhìn bà cười hình hích. Gần đây hình như bà cười nhiều hơn hẳn dạo trước, nhưng lý do tại sao thì gã chẳng rõ.

Hôm ấy, gã chui vào nệm từ sớm, mới đặt lưng đã chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh giấc, gã nghe thấy âm thanh toong toong tựa vật gì đập vào mái hiên. Xa xa lại có tiếng róc rách của nước chảy. Toong toong, toong toong, giai điệu ấy cứ thế ngân lên. Gió thổi ù ù.

Mưa à?

Nhìn lên trần nhà trong bóng tối mịt mù, Shouto để những âm thanh khẽ khàng như thể ôm trọn cơ thể thấm đẫm vào tai.

Âm thanh rào rào thổi lên cửa chớp nghe giống tiếng vòi xịt nước. Gã cảm thấy đến cả tiếng mưa đập vào mái nhà cũng có làn sóng riêng biệt. Cả tiếng mưa nhỏ giọt cũng thế. Toong, toong. Tan, tan. Can, can. Có phải mưa đang đập vào hộp rỗng không nhỉ. Chin, chin. Còn đây là chén thủy tinh hay thứ gì tương tự. Tóc tóc. Giọt mưa rớt xuống. Róc rách, róc rách, dòng chảy nhỏ đã hình thành đầu đó. Ùng ục, ùng ục. Dòng nước chảy xiết hơn cũng đã xuất hiện.

Shouto được bao bọc trong vô vàn tiếng động, lòng cảm thấy thật dị thường. Không hẳn là hồi hộp. Tim cũng không rộn ràng. Mà là ấn tượng sâu đậm. Dáo dác. Nhấp nhੌm không yên. Khốn thật. Nếu biết có ngày này thì gã đã chịu khó trau dồi thêm vốn từ rồi. Dù có nặn óc cũng chẳng thể tìm ra ngôn từ nào phù hợp với tâm trạng gã lúc này.

Thế nhưng...

Nói sao nhỉ, dường như gã thấy vui. Thậm chí có thể nói đó là hạnh phúc. Hoặc bình an. Khổ nỗi gã chưa trải qua những cung bậc này nên không hiểu rõ. Gã không nghĩ bản thân mình được trang bị cảm xúc vui mừng hay hạnh phúc. Nhưng gã thấy thật dễ chịu.

Nghe tiếng mưa mà lòng đã trào dâng cảm xúc thế này, Shouto tự hỏi liệu gã có chập mạch không. Chỉ là mưa rơi thôi, không có dễ chịu hay khó chịu. Vui vẻ với chẳng hạnh phúc, gã đang làm nhảm gì thế kia. Tuy nhiên, có thể nói đây là lần đầu tiên gã say ngủ giữa rừng âm thanh thế này. Từ bé, Shouto chỉ sống trong chung cư hay nhà tập thể. Ngôi nhà này là nơi đầu tiên gã ở mà có cửa chớp. Sống trong những tòa nhà bê tông cốt thép vuông vức, càng lên cao, ngay cả tiếng mưa đập xuống mặt đường cũng không còn nghe thấy.

Có lẽ bởi vậy nên gã mới thấy thích thú. Cứ thế, đầu đang chìm giữa bóng đêm, khung cảnh xung quanh ngôi nhà ướt mưa vẫn hiện lên mồn một. Chuông của Gon có lẽ đã ướt đầm. Ngoài vườn đã có thêm mấy vũng nước, mái hiên tong tong giọt mưa. Nếu trời sáng, rặng núi phía xa sẽ ẩn mờ trong sương khói nên chắc chắn không thấy được. Ngoài đường nhựa ắt đã xuất hiện vài dòng nước róc rách chảy.

Toong, toong.

Tan, tan.

Sâu thẳm cõi lòng Shouto như đang khẽ khàng nhảy múa với mỗi giọt mưa. Gã cảm thấy nhồn nhột, tựa hồ trở về làm thằng nhóc muốn nô đùa với bất cứ ai, như em trai gã chẳng hạn.

Kazuhito.

Bật chợt gã nhớ lại em trai mình ngày bé. Nó hay cười, mặt tròn trĩnh. Mỗi lần gây nhau, nó sẽ sừng cồ, dồn hết sức bình sinh lao về phía Shouto. Những lúc bố mẹ cãi cọ, hai đứa trốn tọt trong phòng, em gã bặm môi không khóc mà cứ “ư ư” trong miệng, mũi thì khụt khà khụt khịt. Nó sẽ ngồi bó gối, áp trán lên đầu gối... Shouto kéo chăn lên tận mũi rồi trở người. Gã tự hỏi tại sao nghe mưa rơi, gã lại nhớ về cậu em thuở nhỏ.

Shouto để ý thấy những vạt sáng yếu ớt len lỏi từ khe hở của cửa chớp. Gã thơ thẩn nhìn khung cửa chớp ở gần gối rồi với tay lấy đồng hồ.

6 giờ 40 phút.

Ngay lúc ấy, gã sực tỉnh. Quái lạ. Mọi hôm, giờ này, gã đã ra khỏi nhà từ lâu. Ông Shige không tới ư. Gã hốt hải lao ra khỏi nệm, mở tung cửa chớp.

Ngoài trời, mưa vẫn lặng lẽ rơi.

Vạn vật xung quanh đã mất đi màu sắc, tựa như phong cảnh trên bức tranh thủy mặc xưa cũ. Chuồng Gon ở góc khu vườn rộng thênh thang trông thật nhỏ bé và xập xệ. Shouto thất vọng tràn trề. Đúng là hôm qua bà đã báo trước, nhưng quả thật vì trời mưa nên ông Shige không đến sao. Nếu vậy hôm nay, gã biết làm gì?

“Nãy ông Shige gọi điện thoại.”

Thay đồ thì quá phiền phức, gã đóng nguyên bộ đồ ngủ đi xuống lầu. Đang ở trong bếp như mọi khi, bà quay ra nói.

“Ông bảo có chỗ phải ghé, xong mới đến đây. Trong lúc đó bay tranh thủ chuẩn bị, lát nữa chỉ việc chạy ra thôi.”

“Bà nói vậy là sao?”

Gã thoáng bực bội.

Ông tưởng có thể đổi xoành xoạch lịch trình người khác như vậy à, gã chợt muốn xổ ra câu ấy.

“Có chỗ phải ghé là thế nào cơ chứ.”

“Bà không biết. Hôm nay ăn cơm như bình thường, có được không thì bảo?”

“Dạ được chứ. Nhưng tầm mấy giờ ông Shige đến?”

“Chịu. Bà chẳng hỏi.”

Chuyện chẳng đâu vào đâu. Thêm nữa, cái cách lệnh cho kẻ khác chuẩn bị sẵn sàng kia là thế nào. Nhưng giận cá chém thớt trút lên bà cũng không được tích sự gì, Shouto bèn bật ti vi và ngồi xem tin tức trên kênh NHK.

“Sáng hôm nay, khu vực Tokyo sẽ đón nhận đợt giá rét nhất mùa thu. Những đợt lá vàng đang tiến dần từ Bắc vào Nam, chẳng mấy chốc hàng cây bạch quả ở công viên Jingu Gaien sẽ nhuộm thắm sắc vàng.”

Sau lưng người phát thanh viên có vẽ tẻ nhạt kia chiếu một hình ảnh quen quen. Hóa ra là cảnh ngay trước viện bảo tàng tranh tại

Jingu. Ở đó có một hàng cây thẳng tắp. Shouto dán mắt nhìn như muốn nuốt trọn cảnh sắc ấy. Có người đang dắt chó đi dạo, lại có người mặc quần áo thể thao đang chạy bộ. Một khung cảnh trang nhã và đậm chất thành thị. Chủ yếu là vì ở đó bằng phẳng. Không còn sống ở đồng bằng một thời gian, riêng yếu tố đó đã khiến gã cảm giác cảnh vật kia kỳ diệu và tinh tế hơn, một suy nghĩ thật kỳ quặc. Dù thực tế, đi thử thì thấy con đường ấy rất bình thường, chẳng có gì đặc sắc.

Shouto cũng hay dạo con đường ấy. Đầu hạ, gã vừa bước, chân tay vừa bị muỗi làm thịt. Giữa đông, gã đi giữa hàng cây trơ trụi, lá rụng hết, tay thọc túi áo khoác, cổ rút lại.

“Về tình hình thời tiết, do ảnh hưởng của khối khí lạnh, hôm nay mưa sẽ tiếp tục lan rộng từ phía Tây Nhật Bản.”

Gã cảm thấy một thứ khế cuộn xoáy trong đầu. Thời gian. Thời gian đang trôi đi. Tuy vô hình, không thể nhận thấy nhưng gã biết rất rõ thời gian đang trôi qua.

Thời gian.

Từ một đứa trẻ, Shouto thành thẳng học sinh cấp ba chán trường chán lớp, sau đó thi lại đại học nhưng suốt ngày bê tha, rồi biếng nhác làm sinh viên cái trường hạng bét. Thời gian trôi qua, gia đình bốn người chỉ được mỗi lớp vỏ bề ngoài cho kẻ khác nhìn vào, đã biến mất không còn tăm tích.

Và giờ thì mình ở đây.

Tại Miyazaki của Kyushu. Trong ngôi làng tíh sâu hốc núi do Lạc Nhân nhà Heike dựng nên nhưng chẳng người nào biết điều này. Ngược lại, Shouto cũng không biết tin tức ai. Mẹ gã giờ ở đâu, làm gì? Cha gã hiện sống nơi nào, nghề gì? Kazuhito, đứa em trai thua gã bốn tuổi, còn đi học hay đã phải bươn chải?

“Ăn cơm thôi.”

Bà cụ đột ngột bê khay lên. Đang xếp chén cơm cùng chén canh miso nghi ngút khói ra bàn, Shouto bỗng nghẹn lời. Lúc này, ngay tại đây, dùng cơm với một bà lão không máu mủ, gã chợt cảm thấy bản thân mình sao quá bơ vơ, tựa như bong bóng cứ trôi vô định giữa không trung.

Cơm nước xong từ lâu nhưng mãi ông Shige chưa đến. Bà bảo hôm nay phải lên viện nên để Shouto lại một mình rồi ra ngoài. Mưa vẫn không ngớt. Tiếng mưa khác hẳn đêm qua, nó vang vọng từ bốn phương tám hướng trong ngôi nhà im ắng nhờ nhờ tối.

Đành chịu. Chán thật.

Gã xem ti vi mà chẳng thấy hay. Cũng biết vào một ngày thu lạnh cóng thế này, chui tọt vào bàn sưởi nằm dài cả ngày chắc hẳn nhàn hạ hơn, nhưng không hiểu sao cứ ngồi một chỗ là gã lại cuồng tay cuồng chân.

“A a, chán như con gián!”

Gã ngẩng đầu lên trần nhà hét toáng cũng chẳng có gì thay đổi. Tích tắc. Tích tắc. Shouto nhấp nhồm nhìn đồng hồ quả lắc đứng đưa không ngừng nghỉ một hồi lâu, đến khi đồng hồ kêu lên tám tiếng boong boong, gã nóng ruột ra khỏi bàn sưởi.

“Trễ quá đi.”

Thật là hết nói nổi. Ông đang làm cái quái gì thế không biết. Đến nước này, gã sẽ thử sẵn câu cần nhần “Ông định để cháu đợi đến bao giờ vậy?” để tung ra lúc ông đến. Muốn thế, gã phải chuẩn bị sẵn sàng để có thể lên đường ngay như lời bà nói.

Gã quay lại phòng ở tầng hai, vội vàng xếp chăn nệm rồi thay quần áo. Khung cảnh bên ngoài cửa sổ vẫn thế, mưa trắng trời và có vẻ lạnh lẽo.

“Dẫu biết có nhiều việc ngay cả những ngày đẹp trời cũng không làm được, nhưng báo trước một câu thì mất gì. Đấy nhé, ông tưởng mình già cả mà có quyền xem nhẹ người khác sao. Cháu bảo này, đem đám trẻ ra làm trò đùa là một việc không hay ho gì đâu.”

Gã tuôn ra một tràng nhưng tất nhiên chẳng thấy câu trả lời nào vang lên. Chỉ có hơi thở gã phả ra làm mờ cửa kính. Khi gã quay người lại, tỉnh mịch lần đến sát sau lưng.

Bất chợt, hiện thực ủa đến: gã đang ở nhà một người không quen không biết.

Bà sống một mình từ khi nào nhỉ?

Lần đầu tiên Shouto ý thức nhìn thật kỹ căn phòng, điều trước giờ gã chưa từng quan tâm. Ngoài phòng hiện gã đang sử dụng, tầng hai ngôi nhà còn ba gian. Hồi đầu, tranh thủ lúc bà không để ý, có lần gã đã lục lọi tìm tiền bạc ở phòng ngủ và gian thờ dưới tầng một, còn các phòng khác chưa đụng tới. Tất nhiên, gã hay bước vào để đóng cửa chớp, khổ nỗi căn phòng ấy toàn bàn và kệ sách cũ, bầu không khí trông như chủ nhân sắp sửa xuất hiện đến nơi, nên thật lòng mà nói, gã chỉ thấy rợn da gà. Do đó, gã chẳng còn tâm trí nào để lục lọi.

Nhân tiện hôm nay không tìm ra việc gì để làm, thám hiểm căn phòng ấy biết đâu lại thú vị. Gã còn có thể tiêu khiển cho bớt chán. Shouto một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi chắc chắn không có bóng xe nào chạy qua, gã hướng về căn phòng ở góc trong cùng, cách xa phòng gã nhất.

“Xin phép vào phòng.”

Gã khẽ kéo mở cánh cửa làm bằng ván ép phủ véc ni. Căn phòng sáu chiếu tràn đầy ánh sáng xám nhạt. Gần cửa sổ có bàn gỗ và ghế sắt, cạnh tường lại là kệ sách gỗ. Tủ quần áo làm từ vải vinyl và kệ đựng đồ màu đỏ. Ngoài ra còn có một tủ ngăn kéo. Trên

tường dán poster một ông Tây râu ria xồm xoàm, đầu đội mũ cao bồi, mắt nhắm lại, trông tràn đầy sức sống. Nhìn quen quen nhưng Shouto không biết là ai, có lẽ là một diễn viên thời xưa.

Nếu gã nhớ không lầm thì bà có ba người con. Một người tên Toyoaki, các bác hàng xóm nhầm tưởng người này là cha Shouto. Ngoài ra bà còn một con trai hiện đang ở Osaka và một con gái ở Sapporo. Không biết căn phòng này của ai trong ba người họ. Chỉ nhìn qua thì không xác định được giới tính chủ nhân. Con trai có dán tấm poster thể kia cũng chẳng quái gở. Màu đỏ của kệ đựng đồ lại nhìn sắc sỡ một cách kỳ lạ. Những thứ đồ khác lại khá nhạt nhòa, khó mà nói hình ảnh chủ nhân nơi đây vẫn còn lưu lại.

“Hay là họ thay nhau dùng nhỉ? Nghe cũng có lý. Anh chị em cách xa tuổi, anh lớn dùng xong để lại cho em chẳng hạn.”

Mình đang lăm nhăm với ai vậy kìa, gã thầm nghĩ. Đây rõ ràng là độc thoại. Shouto không định nói chuyện một mình. Tuy nhiên, khi ý thức được kẻ lạc loài như mình đang bước vào một nơi với bầu không khí đặc quánh còn sót lại hơi người này, không cất tiếng nói gã không chịu được. Cảm giác như thể gã đang biện hộ với một người vô hình.

“Cũng khó trách. Vứt được hết đồ đạc này mới lạ. Bởi đây là nơi con cái mình lớn lên mà.”

Shouto lăm bắm rồi bất giác dừng mắt ở tủ âm tường. Gã lặng lẽ đi về phía cánh cửa tủ cũ xỉn ngả màu nâu cánh gián và sắp long ra đến nơi. Chiếu tatami dưới chân hơi lún xuống. Gã lấy tinh thần rồi đưa tay lên cửa, bỗng dừng, gã như nghe thấy ai đó khẽ thở dài. Một cơn ớn lạnh chạy dọc từ cổ tay lên hai cánh tay. Do gã lạnh mà thôi. Một phần vì thời tiết nên bảo sao gã cứ rét run.

Trong tủ âm tường chồng chất cả đồ đạc thùng các tông. Nhiều thùng gói ghém cẩn thận, nhiều thùng nhét đầy tạp chí và vật dụng y như trong nhà kho. Shouto bàng quan nhìn một lượt.

Thùng trước mặt gã đựng đĩa hát. Ngày xưa bố của gã cũng có nên gã biết. Gã nhớ loại đĩa này được gọi là đĩa than hay gì đó. Chúng có kích thước to hơn CD, bảo quản trong bọc giấy mỏng nhìn như bì thư. *Trắng là màu của người thương, Bí mật đêm nay, Blue Chateau*, toàn những ca khúc lạ hoắc. Ấy khoan, có cả *Thiếu nữ tóc hoe vàng*. Gã biết tên bài hát này, còn lại chưa từng nghe qua. Dựa trên đồng đĩa này cũng không thể đoán ra chủ nhân căn phòng là nam hay nữ.

Sau một hồi nhìn ngó chỗ này chỗ kia, gã tìm thấy vài cuốn truyện tranh. Trong số đó có *Kẻ lông bông thiên tài*, “Tuyệt quá!” Shouto bất giác thốt lên.

“Gì thế này. Đùa à. Là truyện kẻ lông bông đó sao? Ồ, ghê thật.”

Gã thấy thật khó tin. Không ngờ ở một góc căn phòng gã cứ tưởng chỉ toàn những đồ xưa cũ lại có một bộ truyện tranh gã cũng biết. Shouto lật lướt qua những trang truyện *Kẻ lông bông thiên tài* cũ kỹ. Không chệch vào đâu được nữa, đây quả thật là *Kẻ lông bông thiên tài* mà gã biết. Tuy nhiên, gã thấy tranh vẽ hơi khác. Chà, phiên bản gã biết tới là bản hoạt hình nên đương nhiên có chút khác biệt so với nguyên tác.

Hóa ra bộ truyện tranh này xưa đến thế.

Gã cảm nhận cơn cuộn xoáy giống lúc nãy lại xoay vần trong đầu.

Dòng thời gian chảy trôi không ngừng. Những người từng ở đây, sống trong phòng này, giờ có lẽ đã chuyển đến một thành phố nào đó, làm lụng, kết hôn, không chừng đã ly hôn, con tầm tuổi Shouto. Họ tiếp tục sống mà quên đi mình từng đọc *Kẻ lông bông thiên tài* và nghe *Thiếu nữ tóc hoe vàng* khi còn ở ngôi làng bốn bề núi non này.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, họ đã trưởng thành và đang sống tốt. Hoặc có khi chẳng được như vậy, họ đã trở thành ông chú hay

bà cô tệ hại chẳng nên thân. Rồi họ bỏ mặc bà.

Một ngày nào đó, mình cũng sẽ như thế.

Gã chưa bao giờ nghĩ về chuyện ấy. Song bỗng dưng hiện thực ập đến trước mặt. Đã sống trên đời thì dù ghét đến đâu, mỗi năm, ta lại thêm một tuổi. Năm sau gã sẽ hai mươi tư, năm sau nữa là hai mươi lăm. Ngoảnh qua ngoảnh lại, gã sẽ ba mươi, rồi bốn mươi. Gã chẳng thể mừng tượng bản thân mình ở tuổi bốn mươi, nhưng còn sống, ai rồi cũng sẽ đến cái ngưỡng ấy, không có ngoại lệ. Và rồi một ngày, gã sẽ như ông Shige, hoặc như bà cụ của ngôi nhà này.

Gã tự hỏi lúc ấy mình sẽ sống thế nào, ở đâu. Khi đó liệu gã còn lưu giữ trong đầu những chuyện xưa thật là xưa, cái thời thanh niên khi gã mới hai mươi ba tuổi, ở ngôi làng tí trong núi sâu vùng Kyushu, bị một bà cụ xa lạ sai vặt, nếu trời không mưa, hôm nào cũng vào trong núi. Liệu gã còn nhớ chuyện mình cứu bà cụ bị thương bên vệ đường rồi ăn đêm nằm đề ở nhà bà không. Khi nhớ lại những chuyện ngày hôm nay, gã sẽ đang ở đâu và làm gì?

Có nghĩ cũng vô ích. Nếu biết trước tương lai, con người sẽ chẳng cần khổ sở.

Nhưng mà.

Nếu được, gã mong mình sẽ sống bình thường. Gã chẳng muốn ngồi bó gối nhớ lại chuyện xưa ở nhà giam hay trong trại chút nào. Bao quanh bởi những kẻ xấu, nghe người ta chỉ trích tội của mình. Gã không muốn một cuộc đời như thế.

Nhưng gã biết rõ một tương lai như vậy thừa sức xảy ra. Nói cho chính xác, khả năng nó không xảy ra còn thấp hơn bội phần. Bởi dù gì thì Shouto đã trộm cắp rất nhiều vụ và hơn hết còn phạm tội giết người. Trong độ tuổi vị thành niên may ra được giảm nhẹ án, đằng này, thậm chí gã đã quá hai mươi, chẳng còn cách cứu vãn. Rủi bị

bắt thì chỉ có nước chuẩn bị tinh thần lãnh án nặng mà thôi. Nếu xui xẻo, liệu gã có phải chịu tù chung thân hay tử hình?

Tử hình ư? Mình á?

Đột nhiên một cơn run chạy khắp người gã. Cảm giác này chính là ớn lạnh thực sự.

Nghe đâu tử hình ở Nhật sử dụng hình thức treo cổ. Gã từng nghe ai đó nói việc này giống như ép buộc một kẻ phải treo cổ tự sát trước mặt người khác. Tử tù sẽ bước lên ba mươi bậc thang thì phải. Không rõ tại sao lại là ba mươi bậc, nhưng có ý kiến cho rằng con số này dùng cho những thứ mang điềm gở. Trên đoạn đầu đài lủng lẳng một sợi dây bện thành hình vòng tròn. Tội phạm tròng vào cổ. Thế rồi buông thõng!

Shouto run lấy bầy. Gã cố gắng quýt đóng *Kẻ lông bông thiên tài* lại rồi nhét vào thùng các tông. Bỗng dưng gã buồn tiếu.

Gã muốn dẹp những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, gã chẳng muốn nghĩ nữa.

Lao xuống cầu thang, gã chạy bổ vào nhà vệ sinh. Đúng lúc ấy, cửa chính lạch xạch mở ra, một người đàn ông trong bộ đồ đen từ đầu đến chân xuất hiện. Chưa kịp định thần, Shouto khẽ rít lên “Hí í” và giật lùi hai, ba bước.

“Cái gì mà hí hí vậy.”

“Trời... trời ạ, hóa ra là ông Shige.”

“Ông đến trễ. Bay đợi lâu chưa.”

Áo mưa mặc trên người, ông Shige đội thêm chiếc mũ dưới mũ áo mưa, nước mưa nhỏ giọt từ vành mũ, ông thở hắt ra.

“Cháu thèm vào mà đợi. Ông đi đâu thế?”

“Đi chỗ này chút.”

“Chỗ này chút là cái gì.”

“Bạn ông vừa mất.”

“Hả...”

“Mới sáng nay thôi.”

Từ vành mũ của ông Shige, nước tong tống rơi. Những giọt nước ấy dưới mắt Shouto trông như lệ tuôn từ khóe mi ông.

“Nói chung là ông ghé qua chào bạn lần cuối.”

“Bạn ông mất vì lý do gì ạ?”

“Cuối đời, ông ấy bị viêm phổi rồi cái gì mà không hoàn toàn ấy. Ung thư di căn khắp người từ mấy năm trước rồi, chắc, nói chung cầm cự cũng được lâu.”

Ông Shige kể trong khi cởi áo mưa và ủng rồi bước vào nhà. Đến viếng đám tang một người bạn, không chừng ông cũng đang hứng chịu một cú sốc. Với tình hình này, có lẽ ông không định xuất phát ngay.

Rốt cuộc ngày hôm ấy, hai ông cháu xuống thị trấn phụ giúp công tác chuẩn bị lễ hội. Thế theo ý nguyện của gia quyến, đám tang bạn ông sẽ được tổ chức sau khi Lễ hội Heike kết thúc và chỉ làm nhỏ chứ không rình rang.

“Ây dà, từ ngày xưa ông ấy đã thích gây náo loạn rồi. Đúng vào lúc tình hình rối như mớ bòng bong, người người phải lo chuẩn bị lễ hội mà lại vẽ thêm việc, quả là cái nết đánh chết không chữa.”

Tay cầm lái chiếc xe bán tải quen thuộc, ông Shige nói một mình. Shouto có cảm giác ông hoạt ngôn hơn bình thường.

“Không sớm giải quyết thì sẽ lớn chuyện đây.”

“Chuyện gì ạ?”

“Cái làng này.”

“Là sao ông?”

Cho xe chạy ầm ầm trên con đường ướt mưa, ông Shige liếc nhìn gã.

“Ông cứ tưởng có bốn nghìn người. Nhưng từ mấy năm trước, số dân đã không đạt đến mức ấy.”

“À à, ra ý ông nói số dân trong làng.”

“Chắc chỉ tầm ba nghìn bảy trăm thôi. Hôm nay lại giảm thêm một người.”

Sức chứa của Tokyo Dome là năm mươi lăm nghìn người, trong khi đó, ba nghìn bảy trăm tức là chưa bằng một phần mười con số ấy. Có lẽ chỉ ở mức một phần mười lăm. Tưởng tượng cảnh chỉ một phần mười lăm lượng khách bước vào sân vận động ấy, Shouto bất giác thở dài. Gã cũng thấy như vậy là quá ít ỏi. Nếu vậy, toàn bộ số dân ngôi làng này không thể thuê đứt Tokyo Dome được. Vậy mà ở thành phố, đêm nào nơi ấy cũng có thể chật kín người.

“Sắp đến Lễ hội Heike rồi, nói những điều này xem chừng hơi lạc quẻ.”

“Sao dân số lại giảm đến mức đó nhỉ?”

Chiếc xe bán tải lạch lè chạy xuống con đường quanh co. Những hạt mưa li ti tới tấp đập vào kính trước, thanh gạt phát ra tiếng kin kít, chậm chạp di chuyển hết sang trái lại sang phải để lau đi nước mưa.

“Phải rồi.”

Tay trái của ông Shige mò mẫm tìm thuốc lá. Đúng lúc ấy, phía bên kia cửa kính nhòe nước mưa đột nhiên hiện ra cái bóng đen thui của một chiếc xe đi ngược chiều. Pim pim, ông bấm còi inh ỏi, thốt lên “Hết hồn” rồi nhanh chóng bẻ bánh lái.

“Thời tiết kiểu này khó chịu quá ông nhỉ.”

“Đúng thật.”

“Mà ông cụ nhà ở khúc quanh không qua khỏi à?”

“Ờ, sáng nay ông mới đến nhìn mặt lần cuối.”

Lúc chạy lướt qua nhau, hai xe dừng lại, hạ cửa kính ở ghế lái rồi bắt đầu trò chuyện. Đầu óc treo ngược cành cây, Shouto vu vơ nhìn người đàn ông cầm lái ở chiếc xe bên cạnh. Thấy thế, ông chú ánh chừng hơn năm mươi thoáng liếc mắt về phía gã rồi thắc mắc “Khách hả ông?” Phì phèo điều thuốc và phát ra âm thanh hà, phù, “Không phải” ông Shige lắc đầu.

“Người nhà bà Suma đấy.”

“À à, hóa ra là cậu này. Ồ, thanh niên sức dài vai rộng quá chứ ị.”

Thanh niên sức dài vai rộng.

Gã còn tưởng bác ấy nói về ai khác. Một thằng như gã, người ta nhìn vào sẽ thấy như thế sao? Shouto bất giác nhe răng cười và khẽ gật đầu chào.

“Úi chà, cười nhìn giống y như đúc. Ồ, đúng thật.”

“Nó phụ ông việc trên núi đến hôm qua, nhưng chú xem, thời tiết thế này. Nên giờ hai ông cháu chuyển qua chuẩn bị cho lễ hội.”

“Thế à, thế à. Đằng nào cũng được hết ông ạ. Vậy nhờ hai ông cháu nhé.”

Đó là một người đàn ông sở hữu khuôn mặt chữ điền to bè và cháy nắng. Đáp lại nụ cười thân thiện của ông, Shouto gật đầu chào thêm lần nữa. Tính ra tuổi tác ông chú này phải gấp đôi gã là ít, song điều đó không ngăn gã thôi cảm giác đã lâu lắm rồi mới có dịp nói chuyện với một “người trẻ tuổi.”

Đến gần trưa, ông dẫn Shouto đến một ngôi nhà lạ hoắc, vây xung quanh bởi những người già tướng tá hao hao ông Shige, già phụ mọi người đóng mặng khô trông như vỏ cây vào bao. Các cụ ông cụ bà thao tác chậm rãi nhưng không hề ngơi nghỉ, vừa làm vừa trao đổi dăm ba câu chuyện phiếm. Trong số đó, vài cụ có khuôn mặt như chìm trong nếp nhăn, Shouto chẳng hiểu nổi những lời họ nói.

“Nhân lực thiếu quá, thành ra làm phiền mọi người rồi.”

Quay qua quay lại thì đã đến bữa trưa, lúc già đang ngồn ngộn trong miệng vừa mì soba vừa cơm trộn mới được dọn ra, đĩa đang vươn ra gấp nào cá kho, đậu phụ rau, đồ chua bày trên những chiếc đĩa to tổ chẳng, thì một phụ nữ trung niên mập mạp xuất hiện ngoài hiên nhà và lên tiếng nhưng không nói với ai cụ thể. Bác ta mang tạp dề họa tiết hoa, một bên răng cửa to được bọc kim loại. Gì đâu, đừng khách sáo, mọi người ào ào đáp lại, sau đó bác gái ấy góp mặt vào cuộc trò chuyện của ông cụ trông có vẻ là chủ nhân căn nhà này cùng các ông bà cụ xung quanh.

“Đáng lẽ hàng phải giao đến đây từ hôm kia, ai ngờ cả chậu cây lẫn đất đều giao trễ. Chưa kể kích thước bị sai nữa chứ. Nhưng giờ phàn nàn cũng không kịp đổi lại, thành ra cháu đành chịu chứ chẳng biết sao.”

Lời bà nói gần với ngôn ngữ phổ thông.

“Nội trong hôm nay và ngày mai phải dọn dẹp xong. Chưa kể còn phải nhét thêm đất vào kẽ hở của phần chậu bị sai kích thước nhìn

mới tươm tất được, khổ nỗi mất thời gian quá.”

Đúng lúc ấy, ông Shige quay ngoắt về phía gã.

“Này, đi cho ông.”

Nếu từ nãy đến giờ, sự hiện diện của Shouto mờ nhạt và hoàn toàn bị tảng lờ, thì lúc này, ánh mắt các cụ ông cụ bà nhất loạt đổ dồn vào gã. Đang sùm súp húp nước mì soba, Shouto chỉ kịp ngắc ngư “Hả” rồi tắc tị.

“Bay giúp bác việc ấy được à? Ồi chà, thế thì may quá.”

Bác gái rằng bọc kim loại chấp hai tay trước bộ ngực đầy đà và nở nụ cười thật tươi. Sau đó, như sực nhớ, bà quay sang ông Shige và hỏi “Câu này là ai thế?”

“Thằng nhóc này hả. Nó ở Waraya trên Yatate đấy.”

“À à, ra là nhà bà Suma!”

Bác ta gật gật đầu ra chiều đang lắng nghe.

“Vậy thì vừa đẹp. Có thanh niên phụ giúp thì còn gì bằng. Tốt quá! Đỡ được một tay rồi!”

Trong lúc bác gái mãi nói, Shouto húp sạch phần nước mì còn lại rồi thở phào. Dường như chỉ chờ có thế, “Này!” bà nhào người tới trước.

“Mà bà Suma thế nào? Bác nghe nói bà bị thương phải không?”

“Dạ... Bà sắp lành hẳn. Vẫn phải đi bệnh viện nhưng tình hình ổn rồi ạ.”

“Thế cũng mừng. Từ thị trấn đến nhà bà khá xa. Có công chuyện này kia cũng không dễ xuống tận đây, nhờ may té ngã chỗ khuất, có khi chẳng ai tìm ra chứ đùa.”

“Vậy mới nói có linh tính mách bảo. Đúng lúc cần kíp nhất thì thằng cháu trở về còn gì.”

Một cụ già theo như gã nhớ suốt mấy tiếng đồng hồ qua chưa nói với gã lời nào, vừa gật gù vừa lẩm bẩm. Ngay lập tức, những ông bà cụ xung quanh đồng loạt rầm rì ừm, ừm trong miệng.

“Máu mủ ruột rà nó thế.”

Ở làng, dù chưa gặp mặt lần nào nhưng có vẻ không ai là không biết chuyện về gã. Họ mặc định gã là “cháu của bà Suma.” Riêng điều này gã dám chắc. Shouto chỉ im như thóc chồm tới trước.

“Mà việc cháu phải làm là gì ạ?”

Gã ngược nhìn mọi người rồi tiến về phía bác gái kia. “Này này,” giọng ông Shige từ đằng sau gọi giật gã lại.

“Bay phụ giúp người ta cho đảng hoàng, biết chưa. Lúc về ông ghé qua chở.”

Shouto quay sang ông Shige và khẽ gật đầu. Tựa như đã chuẩn bị sẵn từ nãy, bác gái nở một nụ cười rộng đến mang tai và nhìn gã.

“Công việc đơn giản lắm. Như thế này, bay chia hoa thành từng bông hộ bác.”

“Hoa ấy ạ?”

“Hoa dùng trang trí chỗ này chỗ kia trong lễ hội. Phải chuẩn bị tận mấy trăm bông. Bay là sinh viên phải không?”

“Dạ phải, thì sao ạ?”

“Thì được quá chứ sao. Các cụ làm rất cẩn thận, đâu ra đấy, khổ nổi thao tác chậm quá.”

Trong lúc Shouto loay hoay mang giày, bác gái đứng giảng giải bên cạnh. Khi gã đứng dậy, bà lại mỉm cười vui vẻ.

Gã lắc lư trên chiếc xe ô tô cỡ nhỏ do chính bác gái cầm lái. Ngay bên vệ đường có dòng suối nhỏ, ngày đầu tiên lạc đến làng, gã đã đi qua con đường này để đưa bà Suma tới bệnh viện, nên dù ít dù nhiều vẫn có một cảm giác thân quen. So với khu vực bà sống,

nơi đây đậm chất thành thị hơn, những lá cờ con con in dòng chữ “Lễ Hội Heike” được đính lên trang trí dọc theo dãy đèn đường.

“Nói gì thì nói, lễ hội này cả năm mới có một lần. Khách thập phương không quản đường xá xa xôi đến đây, ta phải chào đón họ thật nhiệt tình, đúng chứ.”

“Ồ.”

“Đại Hội Tiết Hietsuki hay chương trình đua xe Hietsuki chưa là gì đâu, dịp lễ này còn tấp nập hơn nhiều, người đông như mắc cửi.”

“Hietsuki là gì ạ?”

Tay vẫn nắm chặt tay lái, “Không biết à?” bác gái quay sang nhìn gã.

“Chứ cha mẹ không kể bay nghe về tiết Hietsuki sao?”

“Hình như chưa ạ.” Shouto khẽ nghiêng đầu. Bỗng một giọng ca cất lên ngay bên cạnh, réo rắt trong tai.

*Bóng sơn tiêu trong vườn
Chàng đứng rung lục lạc
Lục lạc kêu leng keng
Mong người thương ngỏ bước.*

Đôi tai Shouto cảm thấy vô cùng lạ lẫm trước chất giọng hào sảng ấy, gã chỉ biết ngây người nhìn sang bên. Bác gái cười, khuôn mặt chừng như đắc ý lắm.

“Bay không biết Tiết Hietsuki à. Nhìn vậy thôi chứ năm nào bác cũng tham gia đại hội đấy.”

“Giọng bác khỏe thật. Mà bài hát cứ như không phải bằng tiếng Nhật.”

Bác cười khúc khích và bảo ấy là thứ tiếng Nhật tuyệt mỹ.

“Bay nghe thấy thế nào? Đạo gần đây, trong đám thanh niên cũng xuất hiện nhiều đứa cổ họng nghe tốt lắm. Vùng này được xem là quê cha đất tổ của các làn điệu dân ca. Lâu lâu bay mới có dịp về thăm bà như bây giờ, thôi thì tranh thủ hát được một bài rồi hăng quay lên thành phố.”

Bác gái chưa dứt lời thì xe đã dừng xích trước một ngôi nhà. Nhìn qua thì đây không phải nhà dân mà có lẽ là cơ sở vật chất hay kho xưởng. Khi gã bước xuống xe, mưa gần như đã ngừng hẳn nhưng không khí ẩm ướt đến mức rét run vẫn bao trùm. Hơi thở gã trắng xóa. Cơn mưa khiến gã có cảm tưởng tiết trời mới chớm vãn thu đã chuyển hẳn sang đông.

“Michi ới!”

Bác vòng từ cửa ghế lái ra chỗ gã rồi sang sảnh cất giọng xáo động cả không gian. Ngay khi ấy, từ ngôi nhà trông như cái miệng đang há to xuất hiện bóng dáng của một cô gái trẻ mặc quần jean.

“Bác đem tới cậu này được lắm! Có gì cháu cứ nhờ cậu ấy phụ một tay nhé!”

Biểu cảm phảng phất nghi ngại, cô quay sang nhìn gã. Khoảnh khắc trông thấy khuôn mặt cô, theo nghĩa đen, Shouto gần như ngừng thở. Có cảm giác quả tim gã hóa thành hình trái tim và bật tung ra trước chừng mười, hai mươi xen ti mét, giống những bộ phim hoạt hình Mỹ thời xưa. Có nằm mơ cũng chẳng tưởng nổi cơ thể lại phản ứng kiểu này, Shouto chỉ biết ngẩn tò te.

“Nhà ông của Kanae nằm trên đường đến con đập, đúng không? Lúc này bác ghé qua thì thấy các cụ tụ họp lại chuẩn bị cho lễ hội.”

“Vậy người này là...”

Cô gái nhìn gã, khẽ nghiêng đầu. Vẫn không thở nổi, Shouto đứng ngây ra. Mái tóc dài cột thành một túm, chân tóc đen đã ra gần mười xen ti mét, nhưng phần đuôi tóc vẫn còn ánh sắc nâu. Hàng

tóc mái ngắn ngắn lơ thơ trên khuôn mặt nhỏ gọn. Nước da trắng trẻo, mặt tròn hơi dài, sống mũi thẳng tắp, cô sở hữu vẻ đẹp và nét thanh tao như sứ.

Hay là vì lâu lắm rồi mình mới thấy một cô gái trẻ nhỉ?

Gã liền viện tới suy nghĩ ấy để áp chế những xao động trong lòng. Nhưng lý do gì cũng vậy mà thôi. Chúng không thay đổi sự thật rằng tim gã vẫn đập rộn trong lồng ngực. Quanh tai gã nóng bừng. Gã tự hỏi nên rời ánh nhìn khỏi cô gái ấy hay cứ dán mắt vào đối phương. Có cảm giác toàn thân gã đông cứng dưới đôi mắt hút hồn người đối diện kia.

“Cậu ấy là gì với nhà Kanae ạ? Theo cháu nhớ, nhà bạn ấy...”

“Nhầm rồi, nhầm rồi. Chuyện là thế này...”

Bác gái trung niên to mập lặp lại màn giải thích quen thuộc. Đến cả lúc ấy, Shouto vẫn chăm chăm vào cô gái trước mặt. Đôi mắt của cô mới xinh đẹp làm sao. Chúng vừa sâu, vừa cương trực và dường như ẩn chứa một thông điệp nào đó.

“Vậy nên ông bảo sẽ giúp bác cháu mình. Khi nào công việc bên kia hoàn thành, ông qua đón. Nhỉ?”

Cảm nhận được ánh mắt từ bên cạnh, Shouto mới hoàn hồn.

“Cháu cứ gọi con bé là Michi. Michi về làng sau đợt lễ Vu Lan năm nay đúng không? Từ ngày tốt nghiệp cấp hai, tức là...”

Cô gái được giới thiệu là Michi khẽ nhếch má và đáp “Vừa đúng mười năm.” Gọi là một nụ cười mỉm thì quá miễn cưỡng, bởi nhìn cô như đang nổi giận, nhưng trong mắt Shouto, bầu không khí xung quanh đã bỗng bình chuyển hóa.

“Không biết cậu trai này bao nhiêu tuổi nhưng chắc cũng trạc tuổi Michi, hai đứa nói chuyện có khi lại hợp. Nếu trời lạnh thì bật lò sưởi hơ cho ấm người rồi gắng làm việc nhé. Mà những người còn lại đâu hết rồi?”

“Mọi người về hết rồi ạ. Chị Eri đi đón con, còn người thì phải nấu cơm cho bà, người thì phải đóng nắm rơm vào túi.”

“Cái gì. Còn mỗi Michi ở lại thôi à? May mà có cậu trai đây đến phụ một tay thế này. Nhỉ?”

Chẳng biết từ khi nào gã đã trở thành “cậu trai”. Bác gái tán chuyện được vài phút thì liếc mắt xuống đồng hồ đeo tay, đoạn hốt hoảng thốt lên “Giờ này rồi à, bác phải đi đây” rồi vội quay lại xe. Trong làn khói trắng mịt mù, hình ảnh cuối cùng chiếc xe tải đỏ cỡ nhỏ để lại trước khi khuất dạng là ánh đèn chiếu hậu màu vàng lấp loáng.

“Nói trên trời dưới biển xong lại bỏ đi mất.”

Những tưởng xung quanh sẽ chìm vào yên tĩnh thì cô gái tên Michi làm bầm. Áo len chui đầu màu xám trơn mặc bên trong, áo có mũ bằng vải nỉ khoác ngoài cùng tạp dề xanh dương đậm đơn giản, cô vừa phà ra hơi thở trắng xóa vừa đưa mắt nhìn ra xa.

Làm thế nào lại có một thiếu nữ vừa trẻ trung vừa xinh đẹp như vậy ở ngôi làng này nhỉ, gã nghĩ thầm, bần thần ngấm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô, bỗng đối phương quay sang. Shouto căng thẳng đến độ giật nảy mình.

“Tôi tên là Kuroki. Kuroki Michi.”

“Ừa, Kuroki?”

“Đúng rồi. Có gì lạ à?”

“Tôi cứ tưởng làng này có họ Nasu và Shiiba thôi chứ.”

Trong một khắc, Michi khẽ nghiêng đầu thắc mắc “Hả?” sau đó, lần đầu tiên cô nhoẻn miệng thành nụ cười.

“Làng mình không chỉ có hai họ ấy đâu. Còn rất nhiều người mang họ khác sống ở đây đấy.”

“À... Ờ, ra thế. Chà, đúng thật. Bình thường là vậy nhỉ.”

“Đúng rồi. Bình thường mà.”

Cô cười khúc khích, Shouto càng lúc càng cảm thấy tim mình rộn ràng trong lồng ngực. Bầu không khí mới nhẹ nhàng và tuyệt vời làm sao. Đến độ như có hương hoa thoang thoảng đâu đây. Cô gái quay gót và trở lại kho hàng, chân bước theo sau, miệng Shouto nhắc đi nhắc lại cái tên “Kuroki Michi.”

“Nói vậy cậu là cái người trong lời đồn sao?”

Hai người nâng cửa cuốn lên một nửa, vừa bước vào kho hàng tranh tối tranh sáng thì mùi đất ẩm xộc lên, giọng Michi vang vang.

“Lời đồn gì?”

“Dân làng nói đúng lúc bà Suma ở Yatate bị thương thì cháu trai trở về. Ừm... Cậu cho tôi biết tên có được không?”

“... Tôi là Izumi.”

Trong một khắc, gã lưỡng lự. Hai tuần tuy không dài nhưng gã đã trót quen miệng. Đằng nào cũng không hẳn là lời nói dối. Đơn giản là mọi người tự hiểu lầm tên và họ mà thôi. Gã cũng đã quen với việc viện lý do lý trấu trong đầu mình.

“Vậy anh là Shiiba Izumi nhỉ. Tên anh viết như thế nào?”

Lần này, gã chết trân. Đến tận bây giờ, chưa ai hỏi gã câu này. Shouto gần như cứng họng, dùng ngón tay ra vẽ đang viết chữ lên lòng bàn tay còn lại rồi lúng búng “Izumi là chữ này.” Khi nào viết họ của mình, gã đều viết chữ Y Đậu trong bán đảo Izu và chữ Kiến trong “tham quan”^[21]. Từ bé, gã đã giải thích tên mình bằng cách đó.

“Viết chữ *Tuyền* thôi hả? Mang nghĩa dòng nước phun trào à?”^[22]

Michi nhìn Shouto gật đầu lia lịa, “Phải phải” với nét mặt không mấy hứng thú rồi ngay lập tức rời mắt khỏi gã.

“Vậy giờ tôi sẽ nói việc muốn nhờ cậu làm.”

Giữa kho hàng rộng thênh thang, những bông hoa li ti trồng trong chậu nhựa vinyl màu đen trải khắp một khoảng không gian tựa như

đại dương. Vô vàn đóa hoa bé nhỏ đủ sắc, nào đỏ, vàng, xanh trông như bao vì sao giăng đầy nhà kho nhờ nhờ tối, nhưng đồng thời nhìn cũng thật lạnh lẽo. Gã ước tính phải tầm một, hai nghìn bông chứ không ít.

“Nói vậy cho dễ hiểu, mình chỉ cần chuyển toàn bộ hoa ở đây qua những chậu cảnh hoặc khay đằng kia là xong.”

Quả thật, bên cạnh là hàng hàng lớp lớp chậu cảnh trắng bằng nhựa cùng khay cây cảnh thôn dài chất cao như núi, còn có rất nhiều túi đất xếp thành đống.

“Thật ra nếu đặt những chậu cảnh cùng kích cỡ với chậu vinyl thì chỉ cần cho từng chậu một vào là xong. Nhưng giờ để ra thêm một đống việc. Bác ấy bảo đã đặt hàng rất kỹ càng nhưng chắc chắn là nói dối. Tôi nghĩ ngay từ đầu đã đặt nhảm.”

“Vậy à?”

“Người đặt hàng là bác gái vừa nãy. Cậu nhìn cũng thấy còn gì? Miệng than trời than đất nhưng thật ra bác ấy có bức mình đến mức đó đâu. Từ nhỏ tôi thừa biết nếu không phải lỗi của mình, bác ấy đã nổi sùng mà thét ra lửa rồi.”

Nét mặt và ngữ điệu của Michi không lạnh nhạt cũng chẳng có vẻ bức bối. Đơn thuần là không chút cảm xúc. Gã thấy vậy chẳng dễ thương chút nào. Vẫn giọng điệu ấy, cô lẩm bẩm “Đúng là non sông dễ đổi, bản tính khó dời.” Trên khóe miệng đang mím chặt phảng phất nét hối tiếc. Dường như trong quá khứ, cô đã phải chối từ hay bỏ ngang một điều gì đó.

Hay cô ấy không muốn trở về?

Suy nghĩ ấy chợt vụt qua đầu gã.

Nếu gã nhớ không lầm, lúc nãy cô nói cô rời làng vừa tròn mười năm kể từ sau khi học xong cấp hai. Tức là cô hai mươi lăm hoặc hai mươi sáu tuổi. Nhưng mới nhìn khuôn mặt gần như không son

phần của cô lúc này sẽ có cảm tưởng cô tầm tuổi Shouto, thậm chí dù bảo ít tuổi hơn cũng chẳng ai nghi ngờ. Gã không khỏi thắc mắc tại sao một cô gái nhan sắc mặn mà và trẻ trung như vậy bỗng dừng lại quay về ngôi làng nơi thâm sâu cùng cốc này làm gì. Chẳng lẽ để kết hôn sao? Liệu đây có phải lý do? Không thấy chiếc nhẫn nào lấp lánh trên ngón áp út ở tay trái. Song không thể chỉ vì vậy mà khẳng định chắc chắn.

“Tóm lại, tíu tận trong núi nên có muốn đổi cũng tốn thời gian, thành ra sẽ không kịp, đúng không? Thế nên mình phải chữa cháy sao cho dễ nhìn một chút.”

Lững thững đi theo sau Michi khi cô giải thích việc cần làm, Shouto quần quanh trong đầu biết bao suy nghĩ, gã cũng mừng thầm bởi công việc khá đơn giản. Không lo gã sẽ thất bại rồi bị cười vào mũi.

“Cậu cứ tùy nghi sử dụng găng tay và xẻng ở đằng kia, lấy mấy cái mới mà dùng. Nào, mình bắt tay vào làm thôi.”

Dứt câu, Michi khẽ hít một hơi thật sâu rồi bước đi trong kho hàng tối mờ. Nhìn cô thoăn thoắt sải chân không chút nao núng, Shouto cũng lật đật đi theo.

“Ban đầu tôi thấy đã không đủ người thì chớ, lại còn thừa giấy vẽ vôi, nhưng lúc sau nghe mọi người bảo cuối lễ hội có thể sẽ phát hoa cho quan khách. Vậy nên không thể làm ăn cầu thả được.”

Đầu tiên phải lót một lớp sỏi chừng vài xen ti mét dưới đáy chậu cảnh màu trắng rồi cho chút đất vào. Sau đó ta sẽ chuyển hoa từ chậu đen sang. Nếu có khe hở giữa hai chậu thì lại bổ thêm đất. Khi hoàn thành một lượng chậu nhất định, ta sẽ tưới nước đều bề mặt.

“Sáng nay trời mưa, phải chi lúc ấy mang ra xếp bên ngoài thì tốt quá. Giờ tạnh mưa rồi nên đành chịu, tuy công việc được cái suôn sẻ hơn nhưng lại tăng thêm nhiệm vụ nhỉ.”

Nhìn chung, một loạt các việc phải làm, dưới tay những người phụ giúp trong buổi sáng, đã được sắp xếp thành quy trình tuần tự. Đầu tiên phải bày các chậu cảnh màu trắng ra khoảng rộng. Kế đến, Shouto sẽ lo nhiệm vụ cho sỏi đựng trong bao nilon vào chậu.

Sau khi tốt nghiệp cấp hai.

Điều đó có nghĩa Michi không học lên cấp ba sao? Mà không vào cấp ba tức là cô ấy đi làm ngay? Gã thắc mắc không rõ cô đã làm nghề gì và ở đâu.

Tay làm mà đầu óc Shouto chỉ quẩn quanh những suy nghĩ ấy. Trong nhà kho rộng thênh thang và mờ tối, từ lúc này Michi đã đứng cách gã một khoảng. Bốn bề yên tĩnh, lại chẳng còn ai khác nên nếu gã bắt chuyện, lẽ dĩ nhiên giọng sẽ vẳng đến tai cô, nhưng vấn đề là bầu không khí hiện tại không phù hợp để làm thế cho lắm.

Nhưng chí ít, gã cũng muốn biết cô đã về làm dâu nhà ai hay chưa. À không, dẫu chưa kết hôn thì vẫn còn khả năng hoa đã có chủ kia mà. Với khuôn mặt và nét tính cách thế kia chưa có người yêu mới lạ.

Ấy khoan. Làm gì có ai đang quen bạn trai lại bỏ thành phố quay về vùng nông thôn này.

Hoặc lẽ nào người cô yêu đang sống ở đây? Bạn nói khổ chẳng hạn.

Gã có cảm giác bao nhiêu chất xám trong đầu suốt mấy ngày nay, không, có khi mấy tháng hoặc thậm chí mấy năm nay, vốn chẳng hề rục rịch, bây giờ được dịp điên cuồng nghĩ cho ra vấn đề ấy. Tuy vậy, giống như một người rất lâu không vận động tay chân đột ngột đi thi chạy, cơ thể sẽ cứng đờ, không chịu hoạt động theo ý muốn. Thậm chí gã còn chẳng biết rốt cuộc thì mình muốn nghĩ gì.

Mà có liên quan gì tới mình đâu.

Đúng. Như bình thường, chắc chắn Shouto sẽ kết luận như thế. Bấy lâu nay gã luôn làm vậy. Khi nhìn một thứ và sắp sửa cảm nhận gì đó, gã sẽ chặn trước “Chẳng dính dáng gì đến mình” cho xong chuyện. Thực tế, mọi điều trong thế giới này đều không liên quan đến gã. Giả sử người ngay bên cạnh có bị sét đánh chết thì cuộc đời gã cũng không có gì đổi thay. Cả chuyện bố mẹ ly hôn rồi đều đi bước nữa, đồng thời chỉ muốn ở chung với em trai gã, tất cả đều chẳng can hệ gì đến Shouto. Thậm chí chuyện bà lão bị gã giật túi hay cô gái bị gã đâm chết, không thể chối cãi đó là những việc chính tay gã gây ra, nhưng cuộc đời bọn họ hoàn toàn không liên quan đến Shouto.

Song chỉ riêng lần này, gã lại muốn hỏi đến tận cùng. Gặp mặt chưa được ba mươi phút, không biết gì ngoài một cái tên, nhưng tại sao những thắc mắc về cô cứ lần lượt hiện lên trong đầu thế này? Cũng chẳng phải gã thiết tha gì việc có bạn gái. Yêu đương với chả phải lòng, xưa giờ gã luôn nghĩ mình không hề có duyên với những cảm xúc ấy.

Tóm lại là do ngộ nhận. Chứ thực ra chẳng dính dáng gì tới mình.

Khi gã vẫn mãi thuyết phục bản thân, ở một góc tầm nhìn, Michi vươn vai đứng dậy và trút ra tiếng thở dài. Cô lấy tay dấm lưng và đảo mắt quan sát biển chầu cảnh trắng toát như suy tính gì đó.

Không can hệ gì. Gã tự nhủ. Nhưng vừa mới nghĩ thế thì gã lại muốn biết ý nghĩa ẩn đằng sau tiếng thở dài kia. Bởi chỉ làm những công việc vô cùng đơn giản như chuyển hoa từ chậu này sang chậu khác, việc gì phải thở dài náo nề vậy cơ chứ?

Từ vị trí Shouto hiện giờ chỉ trông thấy mái tóc đuôi gà màu nâu cùng một phần rất nhỏ khuôn mặt trắng trẻo cứ chăm chăm cúi gằm của cô gái ấy. Song bóng lưng Michi nhìn thật nhỏ bé, yếu đuối và

hơn cả là cô đơn đến cùng cực. Bất chợt, Shouto chợt dạ, có khi nào cô sẽ òa khóc ở đây không, thành ra gã đâm hoảng.

“Này...”

Kịp nhận thức thì lời nói đã thốt ra. Trong bóng tối mờ mờ, Michi quay đầu lại.

“Gì thế?”

“À không. Tôi thắc mắc chút thôi.”

Lúc này Michi đã xoay hẳn người về phía gã.

“Thắc mắc gì?”

Giọng nói vang trong yên lặng không hề to, ngược lại nghe khẽ khọt tựa thì thầm. Shouto nhận thấy tim mình đang đập thành thịch một cách kỳ khôi.

“Thì tại... Tôi thấy cô thở dài.”

Chút tĩnh mịch sao có thể khủng khiếp đến thế. Gã chưa bao giờ nghĩ rằng chờ đợi lời đáp của đối phương lại đáng sợ như vậy.

“Không có gì cả.”

Một hồi sau, giọng nói khe khẽ như đang thì thào của Michi văng đến tai. Đoạn cô lại xoay người về phía chậu cây và ngồi thụp xuống. Shouto chẳng biết nói thêm gì. Từ mái nhà nằm ở vị trí khá cao dội xuống âm thanh rào rào.

“Ghét quá, lại mưa nữa rồi.”

Chồm hồm ngồi trên sàn, Michi ngẩng đầu nhìn lên trần. Chẳng mấy chốc, kho hàng rộng mênh mông như bị chôn vùi trong tiếng mưa trút xuống mái nhà khiến gã cảm thấy mình cùng Michi như đang bị giữ chân tại nơi này. Shouto tiếp tục công việc của mình.

Làng Shiiba không có trường cấp ba, điều này mãi đến tối hôm ấy gã mới biết. Bà nói cho gã trong lúc hai bà cháu cùng dùng bữa như thường lệ.

“Ngay cả trường cấp hai cũng chỉ có hai cái chứ mấy.”

“Hai trường ạ? Ở đâu vậy?”

“Một cái cạnh đập, cái còn lại nằm trên đường đi Morotsuka^[23].”

“Thế ngôi trường chỗ cái đập gần hơn bà nhỉ? Nhưng tính ra vẫn xa hơn tòa thị chính.”

“Đúng rồi.”

“Từ đây đến chỗ tòa thị chính cũng tốn thời gian ra phết. Phải đi hết đường mới tới. Ngôi làng mang tiếng bằng một phần ba cái tỉnh mà vốn vẹn chỉ có hai trường học là thế nào.”

“Biết sao được, ít trẻ con quá. Vậy nên đưa nào đưa nấy đều vào ký túc ở cả.”

“Ký túc? Trường cấp hai sao?”

“Cạnh trường có khu ký túc. Chúng nó ở trong đấy từ thứ Hai đến thứ Sáu.”

Hóa ra là thế. Vừa nhồm nhoàm nhai thịt heo rừng, Shouto vừa tưởng tượng linh tinh, sống trong ký túc xá ngay từ những năm cấp hai. Gã cũng có chút khâm phục nhưng suy đi tính lại, vẫn thấy tội nghiệp. Như vậy nghĩa là chỉ được ở chung với cha mẹ đến hết năm lớp sáu tiểu học^[24]. Tức là chúng phải chia xa gia đình còn sớm hơn cả Shouto.

“Thế thì buồn thối ruột.”

“Đành chịu thôi.”

“Nhưng...”

“Phận làng này nó thế. Ai sinh ra ở làng đều phải kinh qua cái số như vậy.”

Bà đã nói đến mức ấy thì Shouto cũng chẳng biết dùng lời nào đáp trả. Trong đầu gã hiện lên hình ảnh của Kuroki Michi. Phải chăng ngày xưa, cô ấy cũng có những suy nghĩ này?

“Thế học xong cấp hai thì sao hả bà? Mọi người đi làm hết ư?”

Bà cụ trệu trạo nhai trong miệng và tỉnh rụi lắc đầu. Hiện giờ, những đứa trẻ chỉ học hết cấp hai đã đi làm cực kỳ hiếm hoi.

“Đám chúng nó đều rời làng học cấp ba ở nơi khác. Học xong cũng có đứa học tiếp lên đại học, ông bố bà mẹ nào chẳng mong muốn con cái mình lớn lên thành tài, lo chuyện quốc gia đại sự các thứ.”

“... Phải rời làng ư?”

“Làng thế này nên phải vậy.”

Sinh ra và lớn lên ở ngôi làng nằm sâu trong hốc núi, từ năm lớp bảy đã sống xa nhà, rồi khi vào cấp ba, những đứa trẻ ấy sẽ chuyển đến nơi khác. Shouto thờ thần nghĩ về cuộc đời không còn sự lựa chọn nào khác của chúng. Có lẽ nhiều người sẽ đi theo lộ trình ấy như một lẽ dĩ nhiên. Song gã tin chắc vẫn có vài đứa trẻ nặn óc suy nghĩ “Tại sao, vì sao lại thế?” và làm ướt gối hằng đêm. Gã cho rằng mình hiểu cảm giác chúng phải trải qua. Bởi ngày xưa, gã từng như thế.

“Mấy đứa sinh ra trên thành phố chắc chẳng hiểu những cảm giác này.” Bà khẽ liếc về phía gã rồi lên tiếng.

“Không có chuyện đó đâu.” Shouto nhìn bà và đáp.

“Có lẽ không như trẻ con vùng này, lên cấp hai buộc phải vào ở trong ký túc mà chẳng còn cách nào khác. Nhưng ở đâu cũng vậy, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.”

“Là thế nào?”

“Tóm lại thế này, trên đời chẳng có đứa trẻ nào có thể sống đúng như ý mình muốn, dù nó ở bất cứ đâu. Nhiều đứa trẻ thành phố vì cha mẹ chuyển công tác nên phải chuyển trường hay ra nước ngoài, hoặc cha mẹ bị biên chế, nửa đêm phải khăn gói trốn chạy, nợ như chúa Chổm, rồi cha mẹ ly hôn cũng có.”

Bà khượng đôi đứa giữa không trung và thừ ra nhìn gã. Shouto kể thêm chuyện về một vài đứa trẻ chịu cảnh bị xoay như chong chóng do đời sống của người lớn. Có đứa chung khu phố hay chung cư với gã thuở mầm non, có đứa chung trường, đứa khác gã chỉ nghe qua lời đồn.

“Ngày xưa có đứa mẹ bỏ theo trai, cha ở nhà bê tha rượu chè. Hôm nào nó cũng bị đánh đập đến thảm thương, người đầy vết bầm tím từ năm này qua năm nọ. Đầu đuôi ra sao cháu không rõ, nhưng có đứa suýt bị cha mẹ kéo vào tự tử chung. Đứa khác nhà có ba anh chị em đều cùng mẹ khác cha. Năm trước với năm nay, người đến thăm nó vào ngày hội phụ huynh mỗi lần mỗi khác. Rồi lại có trường hợp đi dã ngoại với trường chỉ mang mì ăn liền làm thức ăn, khi trở về nhà, toàn bộ thành viên trong gia đình đã đi đâu mất.”

Nói vậy không có nghĩa xung quanh Shouto toàn lũ trẻ như thế. Tuy nhiên, đây không phải những trường hợp vô cùng hiếm hoi. Ngay từ lúc bé, một năm gã nghe kể những chuyện như trên tầm đôi ba lần. So ra Shouto thấy gia đình gã còn tốt chán, ít nhất bố mẹ gã không kéo nhau đi tự sát, đúng là mẹ hay ném võ đồ đạc trong nhà nhưng chưa bao giờ đâm Shouto và em trai gã.

“Thật không. Cha mẹ bây giờ xuống cấp như vậy rồi sao?”

“Cháu nghĩ không thể vợ đưa cả năm được. Bà biết đám con gái ở khu Shinjuku không? Cái loại trét phấn cho mặt tối sẫm vào ấy.”

“Shinjuku là gì?”

“... Khu này nằm ở Tokyo. Bọn con gái lảng vảng ở đó chẳng bao giờ về nhà, tắm rửa cũng không, gặp đàn ông trên đường thì bập vào cùng nhau lang thang hang cùng ngõ hẻm. Thế loại này nhan nhản bà ạ.”

Khuôn mặt bà như muốn nói thật không thể tưởng nổi. “Thỉnh thoảng ti vi cũng quay đấy.” Shouto để thêm một câu.

“Đáng sợ hơn nữa, nhiều đứa mới là học sinh cấp một thôi. Chúng nó làm với đàn ông để kiếm tiền tiêu vặt, và vật sống qua ngày.”

“Làm với đàn ông?”

“Là lên giường.”

“Lên giường là sao?”

Bà cụ nhìn gã không chớp mắt, nhưng gã không biết giải thích thế nào cho phải. Shouto khoanh tay nghĩ ngợi một lát.

“Nói sao nhỉ, chuyện đàn ông với đàn bà thực hiện để đẻ con đấy.”

Tấm lưng còng dường như vươn ra chút đỉnh. “Trời đất ơi.” Bà nhăn mặt lầm bầm.

“Chúng nó mới tiểu học thôi mà.”

“Nhìn bề ngoài thì không như vậy. Đám ấy trang điểm đậm lắm. Do không biết đối phương là học sinh tiểu học nên nhiều đàn ông vẫn muốn qua lại với chúng. Chỉ cần trả tầm hai mươi nghìn yên là được.”

“... Thật kinh khủng. Tokyo đã tha hóa đến thế ư.”

“Có khi là vì Tokyo nên mới vậy, cháu cũng chịu. Nhưng tóm lại, chúng ra nông nổi này đều do cha mẹ bỏ bê, chỉ biết nghĩ cho bản thân mình. Nên nghĩ theo cách khác thì có khi trẻ thành phố lại tự lập sớm hơn trẻ làng này đấy bà ạ.”

Hừm, ồ, bà gật gù, lát sau, như thể bỗng dưng mệt mỏi trong người, lưng bà khòm xuống, khuôn mặt phẳng phất nét khó chịu, hừm, bà lại hừ mũi.

“Người ta cắt cử biết bao binh lính từ nơi thâm sơn cùng cốc này với lý do chấn hưng đất nước, đem lại hòa bình. Nhưng giờ bà không hiểu rốt cuộc họ vì điều gì mà ngã xuống nữa rồi.”

Cuộc chiến bà nhắc tới là Thế chiến thứ hai sao. Lại một câu chuyện xưa như Trái đất. Tâm trạng ngao ngán, Shouto giương mắt nhìn bà.

“Sinh con ra từ hòn máu đỏ, cực khổ nuôi khôn lớn, không cha mẹ nào mong có ngày như vậy.”

“Nếu cực khổ nuôi nấng thì con cái đã chẳng ra thế.”

“Vậy bay bảo ai sai?”

“Cha mẹ chứ còn ai nữa.”

“Vậy tại sao những bậc cha mẹ ấy lại hành động như vậy?”

“Không phải vì họ xấu ngay từ đầu sao?”

“... Là lỗi của chúng ta à.”

Trong một khắc, Shouto ngắc ngư. Gã lăm lét nhìn nét mặt bà.

“Có lẽ là vậy. Bởi bay cũng tầm tuổi thằng cháu của bà.”

Nếu khuôn mặt chi chút nếp nhăn của bà không biểu lộ rõ cảm xúc, khó mà biết bà vui hay buồn. Bà hay cúi đầu và lăm bằm trong miệng, nhưng chừng ấy không đủ để xác định bà đang giận dữ hay buồn bã.

“... Chắc, có khi nó cũng nghĩ vậy không biết chừng.”

“... Biết đâu nó sẽ nghĩ trên khắp nước Nhật này, chẳng hề có những ông bố bà mẹ từng cố gắng sống sót qua thời chiến để nuôi con khôn lớn.”

“... Không phải bậc cha mẹ nào cũng được vậy.”

Bà liếc nhìn gã và lại hừ mũi.

“Bay có nằm mơ cũng chẳng tưởng nổi đâu. Nhật Bản ngày ấy, nếu không cố gắng thì đừng hòng giữ được mạng. Để bảo vệ quốc gia, để duy trì sự sống cho bản thân, ai cũng phải cố sống cố chết chạy ăn từng bữa, bất kể là người thành phố hay thôn quê.”

Chuyện thời chiến.

Trước đây, gã đã từng đọc trong sách giáo khoa. Cũng từng xem chương trình trên ti vi. Gã biết Nhật Bản là đất nước duy nhất gánh chịu bom nguyên tử. Tuy nhiên, ngoài những điều đó ra, gã đều mù tịt. Trước giờ chưa ai kể gã nghe. Tâm trạng trở nên trầm mặc đến lạ, gã chăm chú nhìn bà. Bà cụ này đã kinh qua những năm tháng đạn bom ấy. Nghĩ đến đây, gã lại thấy bà có cái gì đó thật vĩ đại.

“Cứ thế, dầu bản thân chịu đói cũng phải nuôi con cho bằng được. Bởi họ tin sau này chính chúng sẽ đưa đất nước đi lên. Bởi họ tin chúng sẽ gây dựng nên một Nhật Bản giàu đẹp.”

Tấm lưng nhỏ bé còng lại, mắt ngược nhìn trần nhà, “Vậy mà,” bà cất giọng khàn khàn.

“Ai ngờ chúng lại trở thành những kẻ đang tâm vứt bỏ con cái như vứt chó mèo. Đến mấy đứa con trai bà cũng chẳng một lần về thăm quê. Cháu nội bây giờ thế nào, ra sao, bà không hề hay biết.”

“... Cháu đã bảo không phải ai cũng vậy rồi mà. Bình thường vẫn có bao người đang hoàng đấy chứ.”

Bà chỉ bậm chặt môi.

“Cha mẹ chẳng muốn để con cái ra khỏi làng đâu.”

Mãi lúc sau, bà thì thầm buông từng chữ.

“Nhưng nói những lời ấy chỉ càng gây thêm khó xử, thành ra hai bên chỉ im lặng chia tách đôi ngả.”

Bà nói “Hây dô” rồi đứng dậy, im lặng dọn chén đĩa ra bồn rửa. Nhìn theo bóng dáng nhỏ thó từ tốn vòng tới vòng lui giữa phòng khách và nhà bếp, Shouto hồi hận tự hỏi tại sao cuộc nói chuyện lại thành ra thế này. Thật ra ý định ban đầu của gã là hỏi về Kuroki Michi kia. Vậy nên gã mới nhắc tới trường cấp hai. Gã không ngờ đa phần trẻ em làng này khi vào cấp hai sẽ phải rời xa cha mẹ, chưa kể tốt nghiệp cấp hai cũng là lúc bỏ lại ngôi làng sau lưng.

Nói cách khác...

Nói cách khác, làng này không có ai nằm trong khoảng từ mười lăm đến tầm hai mươi tuổi, lúc này gã chợt nhận ra điều đó. Ất hẳn họa hoằn lắm mới có người chỉ học hết cấp hai và ở lại làng.

Bởi vậy, không có gì lạ khi ngôi làng bị thiếu nhân lực. Shouto nổi bần bật và được trọng dụng như thế âu cũng là lẽ đương nhiên. Chắc chắn không ít thanh niên bước chân ra xã hội ngoài kia, quá quen với sự hào nhoáng và hiện đại, nhịp sống tất bật cùng lạc thú, rồi sẽ không muốn về lại nơi này. Họ tưởng chỉ cần ở chốn phồn hoa đô thị kia, mong cầu thứ gì cũng sẽ có trong tay, muốn thực hiện ước mơ gì cũng sẽ toại nguyện. Dẫu tất cả chỉ là ảo tưởng, không hơn.

“Mai bay tính làm gì?”

Rửa xong chén đĩa, bà rút chân vào bàn sưởi rồi bóc quýt ra ăn.

“Mọi người bảo cháu phụ chuẩn bị lễ hội. Nên thôi không đi núi nữa.”

“Thế hử. Tiếc quá nhỉ.”

Không hề có chuyện đó. Quả thật, vào trong núi không đáng ghét như gã nghĩ, và đến tận trưa nay, gã vẫn thăm nhủ lên núi thích hơn. Nhưng thời thế đã thay đổi. Gì thì gì, vào thị trấn đồng nghĩa

với việc được gặp Kuroki Michi. Quần quật suốt buổi chiều, Shouto đã làm hết khả năng nhưng vẫn chưa chuyển toàn bộ hoa qua chậu cảnh. Do đó ngày mai gã sẽ làm tiếp.

“Bà ơi, bà có biết con nhà ai tên Kuroki Michi không?”

“Kuroki? Kuroki nào?”

Gã chịu. Vừa nhai quýt đầy miệng, Shouto vừa nghiêng đầu thắc mắc. Điều duy nhất gã biết về cô chỉ là mặt mũi và tên họ mà thôi.

“Cháu nghe nói mười năm rồi cô ấy mới quay về đây thì phải.”

“Mười năm à. Tầm bao nhiêu tuổi?”

“Chắc hơn cháu một chút.”

Bà nhóp nhép miệng, mãi lúc lâu mới thốt lên “Bà không biết.” Vậy sao, gã thầm nghĩ. Dù gì gã cũng chẳng trông đợi nhiều.

“Da vừa trắng, mặt mũi cũng xinh xắn.”

“Thế hử.”

“Cô ấy khá ít nói, lúc nào cũng điềm tĩnh.”

“À thế cơ đấy.”

“Chắc học xong cấp hai, cô ấy cũng chuyển đi nơi khác. Mà bà ơi, trường cấp ba ở chỗ nào vậy?”

“Nhìn chung thì ở Nobeoka hoặc Hyuga.”

Nobeoka. Địa danh này nghe quen quen. Ngẫm nghĩ một hồi, Shouto nhớ ra lần cuối cùng gã xin đi quá giang là ở Nobeoka. Tay tài xế xe tải lúc ấy đổi lộ trình ở Hyuga nên gã mới lưu lạc đến đây. Cảnh vật lúc ngoặt sang phải ở cột đèn giao thông có đèn cảnh sát trời dậy một cách sống động. Khi đó, Shouto đã dùng dao để uy hiếp tay lái xe. Gã không hề nghĩ nơi này là Kyushu cũng chẳng biết người ta đưa mình đi đâu. Vài giờ sau, gã bị vứt bỏ vào giữa bóng tối bịt bùng. Và rồi mọi chuyện bắt đầu từ đây.

“Bay.”

“À... Dạ?”

“Bay thích con bé đấy à?”

Đột ngột bị chất vấn, Shouto ấp a ấp úng. Có lẽ một phần vì gã không quen bị hỏi quá thẳng thừng thế này.

“... Không phải vậy. Thích thiếc gì... Cháu mới gặp người ta một lần hôm nay chứ mấy. Thích hay ghét chẳng phải vấn đề. Nói sao nhỉ, chỉ là cháu hơi bất ngờ thôi...”

“Thế con bé nói những gì với bay?”

“... Về ông Shige và mọi người. Nói về bà nữa... Thì mọi người tưởng nhầm cháu là cháu ruột bà mà.”

Cho từng múi quýt vào miệng, bà liếc nhìn gã. Shouto chột cảm thấy nặng nề.

“Chẳng nơi nào chấp nhận dối trá đâu.”

“... Cháu biết.”

“Người không liên quan tới mình thì sao cũng được, nhưng người nào mình quý trọng thì tuyệt đối không được lừa dối.”

“Cháu biết. Nhưng...”

Ngước mắt lên, gã trông thấy bà vẫn trệu trạo nhép miệng. Trên dưới môi bà tụ lại những nếp nhăn mảnh thẳng đứng.

“Có phải cháu bịa chuyện đâu.”

“Ờ, cũng phải.”

“Nếu ngay từ đầu bà giải thích ngọn ngành thì đâu đến nỗi.”

Miệng bà khựng lại. Tiếng đồng hồ treo tường nãy giờ gã không để tâm đột nhiên vang ngân tích tắc, tích tắc, đoạn một âm thanh gì gì khẽ vang lên, rồi đồng hồ đánh boong.

“Có lẽ là thế. Thành ra lỗi của đôi bên nhỉ.”

Ngẩng đầu nhìn giờ, bà khẽ thở dài, buông lại câu “Bà ăn no rồi” và đứng dậy.

Tối đó, dù đã chui vào nệm nhưng gã cứ trần trọc mãi. Có lẽ bởi hôm nay gã không tiêu hao thể lực nhiều như khi đi núi. Chưa kể mỗi lần trở người, những lời bà nói lại ùa về. Shouto thần thờ nhìn vào bóng đêm.

... Tuyệt đối không được lừa dối.

Gã biết chứ.

Tuy nhiên, ít nhất trong thời điểm hiện tại, Shouto không gây phiền hà cho bất cứ ai ở làng. Cũng chẳng phạm tội gì, chưa có bất cứ hành động nào khả dĩ gây điều tiếng. Ngoài việc che giấu thân thế ra, gã chẳng làm gì khác. Từ ngày tới ngôi làng này, gã chỉ mong cầu tạm thời có thể ở đến Lễ hội Heike, sau đó biến đi nơi khác. Ất hẳn dân làng sẽ nghĩ cháu trai của bà cụ đã về lại thành phố. Rồi cả bà cũng sẽ quên chuyện về Shouto.

Chắc chắn gã sẽ quên cô gái mang tên Kuroki Michi ấy ngay thôi. Từ trước đến nay, Shouto chưa bao giờ yêu đương nghiêm túc. Thời trung học gã không có cái gan ấy, đến lúc vào lò luyện thi, gã kết thân với hai cô bạn nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, sau cũng chẳng gặp nhau nữa. Dù vậy, gã chẳng có ý định đến khu đền đỏ hay vùng tiền mua gái. Gã cũng không quá cuồng phim khiêu dâm. Cả thần tượng, nhân vật hoạt hình hay mô hình các nàng xinh xắn, gã cũng chẳng mấy hứng thú. Ngay từ đầu, gã vốn mang một nỗi sợ hãi đối với sinh vật mang tên “phụ nữ”. Bởi suy cho cùng, họ là sinh vật giống với mẹ gã. Nhìn thì dễ thương thật đấy, nhưng chắc chắn một ngày kia, họ sẽ giơ nanh vuốt ra như mẹ, đâu đó trong lòng gã thầm nghĩ. Trước giờ chưa khi nào gã thấy mình cần phụ nữ, đến độ gã không khỏi nghi hoặc liệu mình có đồng tính hay không.

Làm gì có chuyện chỉ cô ấy là đặc biệt kia chứ.

Shouto trở mình, kéo chăn lên sát mũi và tự nhủ. Bóng lưng với suối tóc buông dài của Michi đã in hằn trong tâm trí, song mặc kệ

hình ảnh ấy không ngừng hiện lên, gã cứ thế nhắc đi nhắc lại lời nói kia.

Ngày hôm sau bận tối mặt.

Lời đồn là thứ lan truyền như thế nào, ở đâu và trong bao lâu? Bởi mới vồn vện một ngày mà Shouto đã có cảm giác quanh khu vực trung tâm làng, không ai không biết gã.

“Cậu trai giúp chút nhé.”

“À à, cậu trai nhà cụ Suma có ai nhờ vả chưa?”

“Nếu rảnh tay thì qua phụ bác nhé.”

Những tưởng giống ngày hôm qua, gã sẽ hai mình một cõi cùng Michi dời hoa vào chậu cảnh, nhưng sau khi rung lắc trên chiếc xe của ông Shige xuống thị trấn, chờ đợi gã là tiếng gọi í ới “Cậu trai ời” một cách thân thiết thái quá từ đám người mặt mũi lạ hoắc. Rốt cuộc, Shouto tranh thủ gói ghém trong buổi sáng việc bên chỗ Michi, sau đó ai nhờ gì gã làm nấy mà xoay như chong chóng.

“May có bay, thêm một người cũng quý rồi.”

“Đúng là thanh niên, làm gì cũng nhanh nhẹn.”

Dù đi đến đâu, làm những việc đơn giản đến mức nào, gã đều được chào đón bởi khuôn mặt tươi cười của những người không quen. Tất nhiên, thành viên các đoàn thể như tòa thị chính, hội thanh niên, hội tiểu thương đều phải tập trung về thực hiện công cuộc chuẩn bị lễ hội như dựng sân khấu, lều trại, đặt bảng chỉ dẫn, nhưng có nhiều việc người cao tuổi khó mà làm được, tiêu biểu là khi cần đến sức lực hoặc leo trèo lên cao.

“Bọn ông giải quyết được. Bình thường ông vẫn đi rừng, trèo cây đại thụ, nhặt củi phăm phăm. Chẳng có gì phải lo cả.”

Trong số đó có một ông cụ tỏ vẻ tiếc nuối ra mặt và thốt ra câu nói như thể cay cú vì thua cuộc, song ông vẫn không quên kèm lời cảm ơn vào cuối câu.

“Có người trẻ tuổi ở đây thế này, chưa gì bác đã thấy vui như tết rồi.”

Bác gái ngày hôm qua đột ngột xuất hiện và lái xe đưa gã đến chỗ Michi, lúc này chợt tiến lại phía gã, vừa gật gù “ừm, ừm” về mãn nguyện vừa tấm tắc nói.

“Riết cũng quen nhưng vẫn buồn lắm bay ạ. Thậm chí nhiều khi còn thấy cô đơn. Nhưng chỉ cần sự hiện diện của thanh niên đã đủ khiến tâm trạng mọi người phơi phới rồi.”

Mỗi khi Shouto phụ việc là thế nào các cụ ông cụ bà cũng bảo “Bay đợi đó”, “Chút tấm lòng thôi” rồi dúm vào tay gã bao nhiêu quà, nào thuốc lá, rượu shochu hay kẹo bánh. Lại có cả thứ đồ trang trí gấp bằng giấy và con chồn tanuki từ đồng năm yên. Ngoài ra còn có búp bê Kewpie mặc quần áo, móc chìa khóa đính kèm mảnh giấy ghi “Công chúa Tsurutomi”, miếng lót nôi làm từ bưu thiếp cũ. Càng lúc trên tay Shouto càng cầm nhiều thứ không biết dùng vào đâu.

“Muốn cảm ơn bay nhưng bà chẳng có gì ngoài tấm lòng.”

Chìa ra cho gã túi nylon đựng đầy ắp bạch quả màu trắng tròn trĩnh, bà cụ bọc bạch rồi bễn lên cười.

“Mọi người ở đây ai cũng tốt bụng quá.”

Lòng vòng một hồi, cuối cùng Shouto cũng quay lại chỗ kho hàng nơi Michi đang làm việc. Giờ gã mới có cơ hội buông chiếc túi xách to tổ chẳng xuống đất. Gã xé bao thuốc lá mới được tặng, lâu ngày thưởng thức mùi vị khác hẳn so với loại thuốc bà hay dùng, Michi lúc này đang bắt tay vào dọn dẹp bước đến chỗ gã. “Cho tôi một

điều nhé?” nói đoạn, cô đứng cạnh và rút bật lửa nhựa từ túi tạp dề đang đeo.

“Đó là vì cậu tốt bụng giúp mọi người đấy.”

Phù, miệng nhả khói, đôi mắt nhìn về xa xăm, Michi khe khẽ nói.

“Dân quê chân chất vậy đấy. Họ chẳng ngờ vực ai, được người khác giúp đỡ thì muốn đáp trả lại phần tương đương.”

Nghe những lời Michi thốt ra mà Shouto cảm thấy tâm trạng bỗng chùng xuống. Thật ra, kể mọi người yêu quý tặng biết bao món quà chỉ là một thằng cướp giết đã làm bị thương rất nhiều ông cụ bà cụ ở ngoài kia. Khủng khiếp hơn, hắn còn là tên sát nhân đâm chết một cô gái. Chính vì không biết những điều này nên mọi người mới tưởng lầm Shouto là một chàng trai tốt tính.

“Cậu ở lại đây đến khi nào?”

“Tôi chưa quyết định cụ thể... Chà, chắc đến khi lễ hội kết thúc.”

“Sau đó, cậu sẽ về hả?”

“À không...”

Gã làm gì có nơi để trở về. Sau khi rời khỏi đây, gã sẽ lại lang thang nay đây mai đó ở những nơi lạ lẫm. Túng tiền thì lại giở trò trộm cắp. Gã sẽ tấn công và giết túi của người ta từ sau lưng? Cứ nghĩ đến đây là gã lại thấy chua xót. Tại sao gã không có một chốn dung thân kia chứ. Chẳng người nào chờ đợi gã sao? Tâm trạng càng lúc càng nặng nề, bỗng lúc ấy gã nghe thấy tiếng thì thầm.

“Vậy thì thích nhỉ. Cảm giác thật tự do.”

Đôi mắt vẫn nhìn về vô định, khuôn mặt nghiêng nghiêng của Michi lạnh lùng và đanh lại, đến độ khi không, khó mà bắt chuyện. Thoáng căng thẳng, Shouto lục lợi ngôn từ trong đầu. Một hồi sau, gã mới thu hết dũng khí mở miệng “Này” để bắt chuyện.

“Thế cậu không tự do à?”

Nét mặt tựa hồ bấy giờ mới nhận ra sự hiện diện của Shouto bên cạnh, Michi nhếch mép cười.

“Làm gì có chuyện đó.”

“Nhưng... Vậy...”

“Tôi không bị trói buộc. Nhưng cũng không tự do.”

Gã chẳng hiểu lắm. Tuy nhiên, trông cô không có vẻ đang tăng bốc tự do. Hôm qua gã cũng lẩn cấn mãi, chẳng thể rũ bỏ cảm giác cô gái ấy đang chịu đựng một điều gì đó và chỉ chực trốn chạy.

“Từ mai sẽ đông và tấp nập lắm.”

“Vậy à?”

“Thế nào mai cũng bị sai tới sai lui. Hôm nay mọi người đã biết mình được việc nên chắc chắn sẽ được nước nhờ cậy nữa cho xem.”

Ngắm nhìn điều thuốc đang tàn từng chút một, Shouto khẽ cười. Ai mà tưởng tượng nổi một kẻ như gã có ngày lại được người khác nhờ cậy kia chứ.

“Mà này. Cậu có điện thoại không?”

“Có thì có. Nhưng lâu lắm rồi tôi không sạc.”

“Số chưa bị cắt chứ?”

“Tôi chịu. Chắc hên xui.”

“Vậy sạc pin rồi kiểm tra xem. Cho tôi số điện thoại đi.”

Tim gã như nghẹt lại. “Số tôi hả?” Shouto vừa đáp ứng vừa nhìn vào mắt Michi như muốn dò ẩn ý của cô.

“Trong dịp lễ lễ có việc cần nhờ thì còn biết đường. Muốn liên lạc thì điện thoại là tiện nhất mà.”

Suýt nữa gã đã thốt lên “Chỉ vậy thôi à?” may sao kìm lại được. Định đọc số điện thoại của mình nhưng gã không tài nào nhớ ra. Ngẫm lại mới để ý trước nay gã chưa cho ai số bao giờ, cũng chưa

người nào hỏi xin. Đối với Shouto, điện thoại di động cùng lắm chỉ là công cụ để nhắn tin và lướt web nhằm biết thông tin bên ngoài.

“... Chết thật. Tôi quên mất rồi.”

Michi kinh ngạc nhìn gã hồi lâu, đoạn chìa tay ra nói “Cậu có cầm theo không?” Shouto yếu ớt lắc đầu. Từ khi đến ngôi làng này, chiếc điện thoại cạn pin của gã vẫn yên vị trong túi áo khoác.

“Thế thì bó tay. Vậy để tôi cho cậu số, thế có được không? Hôm nay, ngay khi về nhà bà, cậu sạc pin rồi liên lạc với tôi nhé.”

“À... Nhưng số của tôi bị ngắt rồi.”

“Trời ạ, cậu *sai tà* vừa phải chứ.”

Đó là lần đầu tiên biểu cảm của Michi thay đổi nhiều đến thế, trông cô như thể kinh ngạc từ tận đáy lòng. Nét mặt tràn đầy sức sống khiến Shouto thật sự có cảm giác trái tim gã vừa vọt ra ngoài chừng mười xen ti mét. Dễ thương quá sức chịu đựng. Mà cô ấy có biết nguồn gốc của từ “*sai tà*” vốn xuất phát từ “*Sai tà như Saitama*” không nhỉ^[25]? Khi biết điều này, với tư cách một kẻ quê ở Saitama, Shouto kinh ngạc không để đâu cho hết.

“Tôi nghĩ ra rồi. Nếu đêm nay không có cuộc gọi thì mai cứ hẹn nhau lúc 9 giờ trước tòa thị chính. Cậu thấy sao?”

Lúc Shouto còn mãi nghĩ những chuyện đầu đầu, Michi đã nhanh chóng xé tờ giấy bạc trong gói thuốc gã bóc dở rồi lấy bút bi viết ra số điện thoại với đầu 090. Shouto chẳng kịp đáp lời, chỉ im lặng nhìn.

Rốt cuộc điện thoại của gã chưa bị cắt. Chiều tối, sau khi được ông Shige chở về, gã chạy sấp chạy ngựa vào nhà, không buồn thốt lên “Cháu về rồi đây” đã lao lên tầng hai cắm sạc điện thoại. Mới chỉ sạc một chút nhưng gã gọi ngay đến số vừa được cho.

“Có vẻ vẫn dùng được. Không sao hết.”

Gã cố gắng liên lạc lại trong khoảng thời gian ngắn nhất có thể, song lời đáp gã nhận được chỉ vồn vện một câu “Tôi biết rồi” lạnh tanh. Dù hơi tiu nghỉu, nhưng tối đó, Shouto đã chìm vào giấc ngủ với chiếc điện thoại lâu ngày mới bật đặt bên cạnh gối.

Lễ hội Heike bắt đầu.

Ngày thứ nhất chỉ mang tính chất trước lễ, ngoài triển lãm và chương trình diễn thuyết, bầu không khí đậm chất lễ hội thật sự chỉ bùng lên khi “Hội hát ngợi ca công chúa Tsurutomi” được tổ chức từ lúc hoàng hôn. Trước giờ Shouto không biết ở làng có một thần xã mang tên Itsukushima, nghe bảo tương tự với thần xã Itsukushima tại Hiroshima^[26] xưa vốn được gia tộc Heike hết lòng thờ phụng. Khi được kể chuyện này, Shouto càng thấm thía ngôi làng đúng là làng của nhà Heike.

Bởi hôm sau mới chính thức vào lễ nên gã lại bị sai chạy việc túi bụi. Những thứ thu nhặt được trong núi với ông Shige sẽ được bày bán ở Góc Hàng Thổ Sản nên cần có sự chuẩn bị. Để dựng gian hàng còn phải lo liệu bàn nướng thép và bếp ga. Chưa kể nào bố trí chỗ đậu xe cho các nhà buôn ngoài làng, nào bố trí thùng rác, hết việc này đến việc khác cứ dồn dập kéo đến.

“Chưa đến dịp lễ đã bã cả ra.”

Được cái có điện thoại để liên lạc nên dù ngoài miệng thì thở vắn than dài song Shouto như trên chín tầng mây. Cứ vài tiếng một lần, Michi lại gọi tới. “Cậu giờ ở đâu? Đang làm gì thế?” Sau khi cho biết vị trí, cô sẽ mang cơm nắm và nước uống đến cho gã. Nhiều khi cô nghỉ giải lao nên chỉ đến hút điếu thuốc.

“Nhưng công nhận lễ hội vui thật nhỉ. Ngày mai còn nhộn nhịp hơn nhiều. Đường xá trong làng còn bị ùn tắc nữa kìa.”

“Tắc đường cơ à! Trời, khó tin quá!”

Hai người vừa nhồm nhoàm bánh dango mới nướng thử trong miệng vừa nói chuyện tầm phào. Michi ở lại lâu lắm cũng chỉ tầm mười phút rồi chào “Thôi nhé” rồi đi ngay. Dõi mắt theo bóng lưng cô, lần đầu tiên trong đời, gã biết thế nào là cảm giác không nói nên lời.

Tâm trạng này là gì nhỉ?

Quả thật Michi rất xinh đẹp, lại đáng yêu. Gã nghĩ có nhìn cô mãi cũng không chán. Tuy nhiên thứ lẩn khuất trong Shouto hoàn toàn khác biệt, nó không thuộc phạm trù ấy. Chỉ cần thấy mặt cô đã đủ khiến gã an lòng và vui sướng. Gã muốn làm cô cười.

Cô ở bên cạnh gã đến tận lúc này, vậy mà cô mới khuất dạng, gã đã nôn nao ngóng trông cú điện thoại tiếp theo. Gã ghét đứng ngồi không yên chờ chực nên dồn hết tâm sức vào những công việc được giao.

Lẽ nào.

Mình đã phải lòng cô ấy?

Chết thật.

Như thế thì phiền lắm.

Ai cho phép mày quên bản thân mình là hạng người gì hả.

Không.

Chỉ là lo hão. Gã không phải loại sẽ cố gắng hết sức vì một người con gái. Cả đời gã chỉ như bong bóng xà phòng, lảng đãng trôi dạt mà sống. Rồi một ngày, bụp, gã sẽ vỡ tan và biến mất. Sự tồn tại của gã dừng ở mức ấy. Bẩm sinh, gã đã không phải một kẻ vọng cầu lối sống với tình yêu sét đánh hay mong muốn bên cạnh người thương.

Gã đang mãi chìm trong suy nghĩ thì điện thoại lại reo. “Cậu đang ở đâu?”, giọng nói cất lên. Chỉ có thế mà đầu Shouto đã trở nên trống rỗng.

“Này, mai bán được thì tốt nhỉ.”

Quá trưa, đầu giờ chiều, Michi xuất hiện với bịch bánh bông lan bi trên tay.

“Cậu tự thu nhặt chừng này đúng không? Cậu thạo việc trên núi lắm à?”

“Thạo mới lạ. Toàn những việc tôi làm lần đầu thôi.”

“VẬY MÀ LÀM GIỎI GHÊ TA.”

“Biết sao giờ, do ông Shige đấy. Sáng ra, ông sẽ lao thẳng lên phòng chỗ tôi ngủ và giật tung chăn nệm.”

Gã chỉ đang thuật lại câu chuyện có thật một cách bình thường, vậy mà Michi bật cười khúc khích. Trước cảnh vai cô khẽ rung lên, đầu cúi xuống, miệng nở nụ cười, Shouto cảm thấy thật ấm áp chẳng biết nói gì. Tốt quá. Cô ấy cười rồi. Gã đã có thể khiến cô vui vẻ. Suy nghĩ này đủ khiến lòng gã ngập tràn hạnh phúc.

“Mấy ngày đầu tiên, cả người đau như hoạn.”

“VẬY À. THẾ TIỀN CÔNG THÌ SAO?”

“Tôi bán phần mình thu nhặt được, lời bao nhiêu thì giữ bấy nhiêu.”

Ồ, Michi tròn mắt và lại khúc khích cười. “Gì mà cười?” Dù hỏi vậy nhưng Shouto vui như trúng số.

Ăn xong bánh, Michi quay về làm việc. Một bác gái già quen mặt từ mấy tiếng trước bỗng đến bắt chuyện.

“May quá, Michi vui vẻ trở lại rồi.”

Mọi người gọi bác là “bác Kuma”, không rõ ấy là họ, tên hay biệt danh.

“Con bé đã phải chịu nhiều khổ sở lắm.”

“Là sao hả bác?”

Bất an gợn lên trong lòng Shouto. Gã linh cảm mình sẽ phải đón nhận một câu chuyện không được phép nghe. “Bác Kuma” vừa thở dài vừa nhìn gã qua khoeo mắt, thoáng lưỡng lự chẳng biết nên kể hay làm gì.

“Con bé xinh xắn như vậy kia mà.”

“... Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

“Chẳng biết là xui xẻo hay do cái số nó thế nữa.”

Bực cả mình. Gã chúa ghét cách nói vòng vo tam quốc như thế này. Shouto bất giác trề môi nhìn “bác Kuma.” “Là thế này,” bác bèn hạ giọng.

“Con bé từng gặp cướp đấy.”

Khoảnh khắc ấy, quả tim đang nện thình thịch của gã đông cứng lại.

“Ngày trước Michi làm ở Osaka. Mùa hè năm nay, trên đường đi làm về thì nó bị cướp. Hắn ta dùng dao tấn công từ đằng sau rồi còn giật giỏ con bé nữa.”

Gã có cảm giác đất dưới chân đột nhiên nứt toác thành một cái hố khổng lồ. Trong đầu Shouto hiện lên hình ảnh thùng lọng treo trên đoạn đầu đài và cảnh gã bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục. Hai bắp chân gã run lẩy bẩy như thể bị hút vào màn đêm.

“Nghe bảo vết thương không nặng lắm, nhưng con bé chịu một cú sốc tinh thần rất lớn. Thế rồi nó sợ sống ở thành phố, sợ cả đàn ông, vứt bỏ tất cả mà trở về đây.”

Giọng của “bác Kuma” nghe thật xa xôi. Cảm giác khi con dao xẻ rách áo và phập vào thịt ủa về trên tay trái. Lúc ấy, găng tay gã mang đã nhuộm đỏ...

“Hình như lúc đó nó đang quen ai thì phải. Nhưng người yêu lại là dân thành phố, cậu ta bảo không rời Osaka được. Tình thế ấy

cũng chẳng còn cách nào. Lúc mới quay về đây, con bé cứ im bất, mặt mày thì xanh xám. Thật, nhìn mà đau lòng.”

Hơi thở gã nghẹn lại. Hai tay đang nắm lấy nhau lại càng bấu chặt thêm, gã thiếu điều muốn hét lớn.

Không phải tôi. Tôi không phải thủ phạm.

Lần đó không phải ở Osaka mà là một thị trấn nằm về phía Tây, nhỏ như lỗ mũi và lạ lẫm. Đi một chút sẽ gặp con sông, địa phận tỉnh chỉ đến đấy. Bốn bề tối như hũ nút. Không thể nào là Osaka được.

Song dầu có bao biện thế nào cũng vô ích. Bởi bọn chúng và gã đều cùng một giuộc. Không sai, việc này chẳng hề khác với việc Shouto gây ra.

“Con bé thu mình và sợ hãi tất cả, nhưng từ dạo nói chuyện với cậu, lần đầu tiên nó tươi cười như vậy. Ôi ôi, tốt quá đi thôi. Đúng là chỉ có thanh niên mới chia sẻ được với nhau nhỉ. Khổ nỗi làng này đào đâu ra người trẻ tuổi, nhưng vào những lúc thế này, ngược lại mình cũng có cơ hội hiểu thêm về bản thân ngày xưa...”

Phần còn lại, Shouto nghe tai này lọt tai kia cả. Gã bủn rủn đứng dậy, chẳng ý thức được bản thân mình đang làm gì, tay cứ thế cử động một cách máy móc.

Chiều xuống, lúc tình cờ gặp người hàng xóm sống gần nhà bà, Shouto quên bằng lời hứa đi xem “Hội hát ngợi ca công chúa Tsurutomi” với Michi mà nhờ bác cho quá giang về nhà. Biểu cảm có chút không bằng lòng nhưng bác vẫn cho gã lên chiếc xe tải nhỏ của mình và hỏi han “Sắc mặt bay nhìn xấu thế.”

Về đến nhà, đầu óc còn mụ mị thì Michi gọi tới.

“Có chuyện gì thế, tôi đợi cậu mãi.”

“... Xin lỗi. Tự nhiên bụng tôi đau quá.”

“Thật hả? Chết rồi. Hay tại tôi cho cậu ăn đồ linh tinh? Có sao không? Đang ở đâu thế?”

“... Tôi về đến nhà bà rồi. Xin lỗi... Nhưng hôm nay tôi không đi được.”

“Được rồi.” Sau vài giây im lặng, đầu bên kia vang lên giọng nói khe khẽ.

“Thế cậu giữ sức khỏe. Mai ráng khỏi bệnh nhé.”

“Chắc mai là hết.”

Chưa bao giờ Shouto nghĩ nói chuyện với một người lại khó khăn đến vậy. Hôm ấy, gã chẳng còn tâm trạng nào ăn cơm tối nên rúc về phòng từ sớm.

“Bay sao thế? Có cần thuốc men gì không?”

Từ ngoài phòng vắng lại giọng nói của bà. “Không cần ạ.” Chỉ trả lời như vậy mà gã muốn kiệt sức.

Mình đã gây thương tổn cho người khác. Thương tổn cả đời.

Chưa bao giờ gã nghĩ đến việc sẽ có những người chịu vết thương ấy mà đóng sập cuộc đời mình lại. Trùm chần kín đầu, tối ấy, Shouto rưng rức khóc. Dận lòng không được rơi lệ, nhưng tận sâu trong ngực, một nỗi niềm đau đớn và nóng ran cứ thế chảy ra. Gã đã bỏ quên rất lâu cảm giác khi nước mắt lã dài trên má.

Gã thiếp đi tự lúc nào. Mở mắt, xung quanh phẳng phắc không một tiếng động. Nằm yên trong nệm, gã gắng nắm bắt không gian quanh mình và cảm nhận được trời sắp sáng.

Không khí luồn qua đầu mũi lạnh buốt. Mùi của mùa đông. Shouto nếm trải cảm giác bông bênh trôi dạt giữa bóng tối suốt hồi lâu. Lúc sau, những suy tư cuộn trào bên trong cơ thể gã dần tượng hình thành một mối.

Hết cách rồi.

Rốt cuộc, gã chỉ nghĩ được chừng đó. Bởi dù có muốn cũng chẳng thể vẫn hồi.

Nước mắt đã khô từ lâu. Ngực vẫn nặng như chèn đá tảng, khuôn mặt của Kuroki Michi hiện lên rõ mồn một. Tuy nhiên, trong đầu Shouto lại tĩnh lặng lạ thường như thể vừa tỉnh dậy sau giấc mộng dài. Sâu thẳm trong tim, lần đầu tiên gã thấm thía bản thân vốn không phải một kẻ được phép chần ăm nệm êm mà say giấc nồng như thế này.

Thực tế, mới đây thôi, hôm nào gã cũng phải trầy trật kiếm chỗ ngủ lưng, nặn óc nghĩ cách chống chọi lạnh giá và sương gió, vừa phải để ý tai mắt người khác vừa liên tục lục tìm những thứ có giá trị. Bụng đói thì kiếm thức ăn, cần thì cướp của, để rồi lâm bước đường cùng, đâm chết một cô gái không tội tình gì, đào tẩu đến những thị trấn heo hút, và cuối cùng dừng chân ở vùng quê này.

Thằng Izumi Shouto thật sự là một kẻ đã chẳng còn nhà để về, cũng không còn gia đình để nương tựa. Nghề ngỗng không. Học

hành không. Danh phận không. Chẳng có lấy móng bạn bè hay họ hàng thân thích, hoặc thậm chí người quen nào sẽ tự hào kể về gã “Nó được lắm.”. Sự tồn tại của gã chẳng hơn bong bóng xà phòng, sống cuộc đời lơ lửng dạt trôi. Sự tồn tại ấy có lẽ sẽ vỡ tan tành và mất dạng nếu tiếp đất hay chạm vào bất cứ ai. Một kẻ sớm muộn sẽ biến mất với tiếng “póc” thì làm nên cơm cháo gì kia chứ?

Hơn thế nữa, Kuroki Michi có bị cướp cũng chẳng can hệ tới Shouto. Gã chẳng cần phải nháo nhào cả lên, quỳnh quáng như đĩa phải vôi, rồi còn nước mắt ngăn nước mắt dài làm gì.

Gã đoán không chừng thủ phạm tấn công Michi nhắm vào cô chẳng vì lý do gì đặc biệt. Chỉ là tình cờ thế nào Michi xuất hiện đúng chỗ ấy. Phút giây nhìn thấy bóng lưng cô, thứ hấn ta cảm nhận có lẽ gần giống công tắc bật đánh tách. Tất nhiên nếu hấn trông thấy khuôn mặt Michi thì biết đâu mọi chuyện đã khác. Hấn ta có lẽ sẽ đổi ý, rằng khiến một cô gái như thế này bị thương thì thật quá đáng. Ngược lại, cũng có khả năng hấn nảy sinh ý đồ đòi bại với cô.

Biết đâu...

Michi thực sự đã bị hãm hiếp? Lúc trưa, bác gái chỉ nói qua loa rằng cô bị thương, song cô quay về quê nhà, chia tay cả người yêu thì ắt hấn đã hứng chịu đả kích rất lớn. Không có gì lạ nếu cô phải trải qua những chuyện khủng khiếp hơn thương tích.

Gã chẳng nói nên lời. Giữa màn đêm mịt mù này, dầu buong bao nhiêu tiếng thở dài, tâm trạng cũng chẳng khá khẩm hơn, đến độ gã chỉ muốn nhắm mắt nhủ mày, cơn bực dọc âm ỉ trong người một lần nữa lan rộng.

Tất nhiên, việc ấy chẳng phải do Shouto gây ra hay can hệ đến gã, dầu có tức giận cũng không được tích sự gì. Một mặt, gã thừa hiểu đối với Michi - người bị hại, đây chỉ là một tai họa ngoài ý muốn, mặt khác, gã lại muốn bật ra câu hỏi “Cái gì vậy? Thật hết nói

nổi.” Có cảm giác gã bực mình với Michi còn nhiều hơn với thủ phạm.

Thôi xong, đành chịu chứ biết sao. Cậu bị hãm hiếp rồi à? Sao lại ngu ngốc thế?

Những lời lẽ không thể thốt ra liên tục hiện lên trong đầu gã. Gã hiểu rõ hoàn toàn không có lý do gì để trách cứ Michi, vậy tại sao gã lại tức giận thế này?

Do cậu bắt cần chứ gì?

Cậu đi đứng hờ hênh phải không?

Cậu có chống cự đàn ông hoàng không vậy?

Không biết đường hét toáng lên hay giãy đạp à?

Mà hơn hết, cậu lang thang ở đâu, tầm lúc nào để ra nông nổi ấy?

Hình ảnh cô gái chính tay Shouto đâm lại hiện về. Cảm giác khi con dao cắm sâu vào thịt. Cả tâm trạng lúc gã xé gió lao đi trên chiếc xe máy ăn trộm. Rồi việc gã vứt túi xách và ví tiền cướp được xuống dòng sông đêm đen đặc...

Thật ra, gã hiểu rất rõ.

Dù là Michi hay cô gái ấy, những người bị hại không đáng phải nghe những lời như vậy, một chút cũng không. Mặc kệ đối phương có cần thận hay không, gã vẫn sẽ tấn công chớp nhoáng chẳng cho họ kịp trở tay. Thời gian hay địa điểm không liên quan ở đây. Miễn không ai để ý, khi công tắc bật mở, trong mắt gã, kẻ đứng trước mặt là thứ ngu ngốc. Chấm hết.

Nói tóm lại, đó là chuyện chẳng tránh được. Chỉ còn nước trách số phận không mỉm cười mà thôi. Bất cứ lúc nào ở đâu, chắc chắn sẽ có những kẻ phải giơ đầu chịu trện.

Bản thân Shouto tính ra cũng thuộc hàng xui xẻo. Sinh ra là con của ngữ cha mẹ ấy. Lớn lên trong môi trường ấy. Đầu óc chỉ ở mức

ấy. Tính đến thời điểm này, cuộc đời gã đã có bất cứ việc gì xảy ra đúng theo ý muốn, bằng chính sức của gã chưa? Ngay cả chuyện thi cử cũng chẳng thuận buồm xuôi gió, nói chi những thứ khác.

Nhưng gã đành bất lực.

Đến tận phút cuối cùng, đời gã chỉ vậy mà thôi. Cho đến lúc vỡ tan và biến mất, gã sẽ bồng bềnh trôi dạt, ngoài ra chẳng còn cách khác. Đẳng nào thời gian cũng có là bao. Làm gì có bong bóng xà phòng nào liên tục lửng lơ suốt mấy phút đồng hồ kia chứ.

Thôi, thế nào cũng được, gã nghĩ.

Sáng sớm tinh mơ góc đầu dậy như một thằng ngốc, phải cuốc bộ suốt mấy tiếng đồng hồ, vào núi nhật nhanh lắm, dứt ra lại bị các cụ ông cụ bà lạ hoắc vây quanh í ới “Cậu trai ời” và làm chân chạy vặt. Những ngày tháng như vậy thật ngớ ngẩn và vô nghĩa. Không một ai trong số họ biết về con người thật của Shouto. Ngay cả bà lão ở ngôi nhà này cũng không ngoại lệ, đến tên gã bà còn chưa biết.

Quanh quẩn ở đây làm những việc thế này chẳng được lợi lộc gì.

Đầu óc tĩnh lặng đến lạ kỳ, gã giương mắt nhìn vào màn đêm. Tóm lại, gã nhận thấy mình nán lại đây quá lâu rồi. Gã suýt quên bản thân là bong bóng xà phòng. Cuộc sống cùng bà cụ, bữa cơm hằng ngày, nước nóng đầy bồn tắm, tất cả mọi điều thật kỳ diệu, nên tự lúc nào, gã cảm thấy lòng mình quá đổi bình yên.

Nhưng thế giới ấy không liên quan đến gã. Thời gian còn lại cũng chẳng nhiều nhận gì.

Đến nước này rồi, đợi trời sáng, gã sẽ ra đi. Hôm nay. Buổi sáng này.

Còn Lễ hội Heike thì mà tính sao?

Mày đã hứa với Michi kia mà?

Khi những suy nghĩ ấy lướt qua đầu, gã liền phủ nhận “Lễ hội Heike là cái thá gì.” Bản chất của gã cũng chẳng phải loại người ham thích lễ hội này kia. Thêm nữa, kẻ giết người như gã còn mặt mũi nào đối diện với Michi đây, khi rất có thể cô chính là nạn nhân một vụ cưỡng hiếp?

Phải đi thôi. Ngay khi trời hửng sáng.

Trong bóng đêm, gã thở dài náo nề. Không rõ gã đang tức giận hay căng thẳng. Thăm sâu trong lồng ngực gã nhận nhạo.

Chợt gã thấy đói bụng. Do lúc tối gã chẳng buồn ăn cơm mà đi ngủ ngay nên chẳng trách. Định đợi trời sáng thêm một chút, song gã nhận thấy mình không ngủ lại được nữa. Shouto ngồi dậy trên nệm, quơ quàng kéo sợi dây buông xuống từ bóng đèn huỳnh quang. Ánh sáng xanh trắng rọi vào mí mắt.

Tầm 4 giờ sáng. Trời lạnh thấu xương chẳng khác nào giữa đông.

Giờ gã mới để ý mình chưa thay quần áo đã chui tọt vào nệm. Bộ đồ ngủ bấy lâu nay gã tự tiện dùng như của riêng, song ắt hẳn vốn được bà chuẩn bị cho ai đó, vẫn cuộn tròn đặt cạnh nệm.

Gã chậm rãi hút một điếu thuốc các cụ trong thị trấn cho. Khói thuốc tan vào không khí lạnh lẽo. Gần về cuối tháng Mười, thời tiết khi nào cũng lạnh căm như vậy ư? Giờ này năm ngoái gã đang ở đâu, làm gì nhỉ? Gã đang lẫn xả trong cơn giá lạnh thế nào?

Ngẫm nghĩ hồi lâu nhưng chẳng nặn óc ra được điều gì. Thậm chí gã còn không nhớ trời có lạnh hay không.

Mọi chuyện chỉ đến thế.

Shouto hờ hững đuổi theo làn khói. Ắt hẳn tầm thời điểm này năm sau, gã cũng sẽ có mặt ở một nơi hoàn toàn khác, vẫn mơ nghĩ ngợi “Giờ này năm ngoái mình đang làm gì ở đâu? Lúc ấy có lạnh không?”

Hút hết điều thuốc, gã bước ra hành lang. Vừa đóng cửa thì xung quanh lại chìm vào bóng tối như hũ nút. Shouto khẽ khàng bước đi giữa màn đêm không một tiếng động. Sau một thời gian sống ở đây, cơ thể gã phần nào đã ghi nhớ cấu trúc của ngôi nhà. Gã lấy tay lần theo tường, đoạn lần mò bước xuống cầu thang khi đầu ngón tay chạm đến tay vịn.

Xuống tầng dưới, gã đi về phía bếp trong bóng tối. Dù bà hay dậy sớm nhưng ắt hẳn giờ vẫn đang yên giấc. Một cách tự nhiên, gã rón rén.

Trong gian bếp tối thui leo lét ánh sáng màu cam nhỏ xíu. Cần trọng mò mẫm tiến tới, gã nhận ra ấy là đèn báo chế độ giữ nóng của nồi cơm điện. Chạm vào thấy vẫn ấm. Tức là cơm đang có sẵn. Kế đến, gã bước về phía tủ lạnh giữa bóng tối, tay quơ quàng tìm mở cửa tủ. Tiếng u u vang lên khe khẽ cùng làn ánh sáng yếu ớt tỏa ra.

Ngăn mát chật kín những chiếc hộp đầy nắp, chén bọc màng bọc thực phẩm đến gia vị và trứng. Nhắc mới nhớ, đây gần như là lần đầu tiên gã ngó vào tủ lạnh của ngôi nhà này. Shouto đảo mắt một lượt nhằm kiểm đồ có thể bỏ bụng ngay lập tức. Song gã lại lười nhìn vào bên trong hộp đầy nắp, nên rốt cuộc chỉ tìm được một thứ trông giống món nộm.

Không có gì sao ta. Thịt thà cũng chẳng có à.

Để ngỏ cửa ngăn mát, kể đến gã nhìn vào ngăn rau quả và ngăn đông lạnh phía dưới. Mở ngăn kéo, gã thấy ngăn rau quả nhét đầy củ quả và rau xanh bọc giấy báo, chẳng hiểu sao đến konnyaku cũng chất vào đây. Ngược lại, ngăn đông lạnh trống huơ trống hoác, chỉ có cá khô, đậu phụ chiên sẵn, rong biển nướng và vài thứ thực phẩm khác phủ băng trắng xóa. Gã không mong đợi sẽ tìm thấy pizza hay pilaf^[27] đông lạnh trong căn nhà này, song vẫn cố đấm ăn xôi dựa vào ánh sáng ngăn mát phía trên nhòm vào đông thực phẩm

đông lạnh cứng ngắt. Gã dùng mắt ở một thứ dán trên thành tủ góc trong cùng. Đó là bọc nylon mỏng hình chữ nhật được cố định chắc chắn bằng băng keo.

Nếu là sổ hướng dẫn sử dụng tủ lạnh thì quá kỳ quặc. Chẳng nghĩ gì nhiều, Shouto vươn tay về phía bọc nylon rồi gỡ băng keo ra. Đưa lên chỗ có ánh sáng của ngăn mát rồi tới, nhìn qua lớp nylon phả khói trắng, gã trông thấy cột ghi mã bưu chính. Trong bọc có vẻ là bì thư bưu điện.

Ở một nơi thế này.

Dưới ánh đèn ngăn mát, gã lôi bì thư ra khỏi bọc nylon. “Không lẽ nào?” Một ý nghĩ lóe lên.

Đúng phóc.

Gã chậm rãi rút phong bì ra như để nén niềm phấn khích trong lòng. Bên trong đựng một cọc tiền mệnh giá mười nghìn yên. Sờ vào cũng có độ dày nhất định, nhưng gã dám chắc chỉ chừng mười, hai mươi tờ là cùng. Tủ lạnh bắt đầu kêu píp píp báo hiệu cửa đang mở toang. Song tiếng động không to lắm. Với cả không thể để gian phòng tối thui trở lại được. Đầu Shouto đang bận quay cuồng với cọc tiền cầm trong tay.

Bảo sao lục tới lục lui bàn thờ và ngăn kéo cũng chẳng tìm thấy. Hóa ra bà giấu tiền ở một nơi thế này. Cho những tờ tiền vào đông lạnh, bà quả thật cao tay. Shouto ngồi tại chỗ đếm cọc tiền lạnh buốt.

Một tờ. Hai tờ. Ba tờ.

“Làm cái gì đấy!”

Đột nhiên một tiếng nói rất to vang lên. Cùng lúc đó, thứ ánh sáng chói lòa chiếu thẳng vào mặt. Kinh ngạc đến độ lông toàn thân dựng ngược, gã chết trân tại trận.

“Ăn trộm!”

Tiếng nói phát ra từ bên kia ánh sáng. Không nghi ngờ gì nữa, là giọng của bà cụ.

“Bà, bà nhầm rồi!”

“Ăn trộm! Mày lén vào đằng nào!”

“Cháu! Là cháu đây! Bà ơi!”

Chẳng hiểu thế nào nữa. Shouto dợm đứng dậy, vai đập mạnh vào cánh cửa tủ lạnh vẫn mở toang đau điếng. Âm thanh píp píp đã im bất tự lúc nào. Gã vội vàng dịch người, lần này khuỷu tay lại va vào một thứ gì đó. Rầm, loảng xoảng, tiếng động ầm ỹ vang lên.

“Ui da!”

Ngón chân út đập phải vật cứng. Shouto bất thần khụy xuống.

“Đêm hôm khuya khoắt bay lén lút cái gì!”

Lời mắng xối xả trút xuống đầu gã. Ngay sau đó, đèn trần được bật. Trong căn phòng sáng choang ánh đèn trắng, gã ngược lên thì trông thấy bà đứng đó, một tay cầm đèn pin, tay kia khua khoắng cây gậy, khuôn mặt đanh lại với nét biểu cảm gã chưa từng thấy lần nào.

“Bay... Không lẽ bay là trộm sao!”

Có lẽ do đang chồm hồm dưới đất nên gã thấy bà to lớn lạ thường. Vừa đau vừa chói, mặt Shouto nhăn nhó, “Không phải” gã nhìn bà và nói.

“Cháu đã bảo không phải rồi mà.”

“Vậy thứ bay cầm trên tay là gì?”

Phải đến khi nghe bà nói, gã mới liếc nhìn xuống tay. Xấp tiền mệnh giá mười nghìn yên hiện lên rõ hơn hẳn so với lúc gã đếm trong bóng tối mờ mịt ban nãy.

“Bay tính làm gì với nó hả?”

“Làm gì là làm gì... Cháu đói nên định kiếm thứ gì bỏ bụng chứ bộ.”

“Cái đấy nhìn giống thức ăn lắm à?”

“Khổ quá, cháu đã bảo bà hiểu lầm rồi mà...”

Cuối cùng Shouto đứng dậy. Lúc ấy, người án ngữ lối vào gian bếp chỉ là bà cụ tướng người nhỏ thó mọi khi. Tuy nhiên, nét mặt bà khác hẳn. Những nếp nhăn hằn sâu xô lại giữa hai hàng lông mày, môi bặm chặt, mái tóc bạc phơ buông xõa, bà không mỉm cười mà thay vào đó là gườm gườm nhìn gã.

“Cháu chỉ...”

Shouto thốt lên, trong lòng gã có thứ gì rớt tõm. Khe nứt xuất hiện, trống hoác như một cái hố. Hiểu rồi, Shouto nghĩ thầm.

Bà ném cho gã ánh mắt như đang nhìn lỗ sâu bọ.

Bà không tin gã.

Đôi mắt kia nói lên điều đó. Cái ngữ như mày, còn lâu bà mới tin.

Một thứ đen đặc sôi lên ùng ục từ khe hở cứ tưởng rằng không tận đáy lòng gã. Nửa muốn phá ra cười, nửa chực run lên bần bật, cảm xúc khó gọi tên xáo động dâng trào.

“... Bà nghĩ về cháu như vậy à?”

Tiếng thì thầm của gã rung lên trong họng và khàn đặc. Định bụng sẽ khinh khỉnh hừ mũi, song vừa thốt ra câu nói, cơn giận sôi gan bùng lên.

“Hóa ra bà xem cháu là hạng như thế sao!”

Biểu cảm trên mặt bà không hề nhúc nhích. Chẳng những thế, nếp nhăn như sâu hơn, bộ dáng không e sợ, bà đăm đăm nhìn gã.

“Bà nghĩ cháu, bà nghĩ cháu...!”

“Trước khi khua môi múa mép, bay đưa trả bà thứ cầm trên tay đi.”

Shouto bất thần chuyển ánh nhìn xuống tay, định dúm cọc tiền đang giữ rịt về phía bà. Song tay gã không động đây. Trong đầu gã là một suy nghĩ hoàn toàn khác, hay nói chính xác hơn, tâm trạng “Trúng mánh rồi” bùng lên vào khoảnh khắc tìm ra cọc tiền càng lúc càng đeo đẳng.

Ngày hôm nay mình sẽ cuốn gói khỏi đây.

Gã còn định đem bán những thứ thu hoạch cùng ông Shige trên núi trong dịp lễ hội nhưng không thể được nữa rồi. Có nghĩa là chỉ trông cậy được vào số tiền này mà thôi. Đừng nói một, chứ hai bà cụ nhỏ thó này gã dư sức đối phó. Dù bà làm ầm lên hay giở trò gì cũng chẳng thành vấn đề.

“Này, bay.”

Bà cụ lừ lừ tiến một bước về phía gã. Mắt Shouto láo liên nhìn quanh rồi dừng lại ở cây gậy bà nắm trên tay. Muốn giật cây gậy ấy cũng dễ như ăn cháo. Gã chỉ cần khua gậy dọa nạt chút đỉnh, đường cùng thì đạp bà vài phát là có thể chạy trốn khỏi chỗ này.

“Này.”

Bà càng tiến lại gần. Shouto bất giác cảm thấy thoái chí, cứ dán mắt vào bà cụ nhỏ bé. Ngẫm lại mới để ý, trước giờ chưa khi nào gã tấn công một người ngay chính diện thế này. Mọi lần gã đều chớp nhoáng lao tới từ phía sau. Có lẽ bởi vậy nên lúc phát sinh chuyện thì lại lúng túng như gà mắc tóc.

“Kìa. Bay đang nghĩ gì thế hả.”

Nét mặt in hằn nếp nhăn của bà càng lúc càng đanh lại. Tuy nhiên, đôi mắt ngược nhìn gã chăm chăm lại bình thản đến kinh ngạc, trong cặp mắt ấy ẩn chứa nét gì đó khiến gã bất an lạ lùng.

“Cháu... cháu...”

Tận đáy lòng lại trào dâng một cảm giác chẳng rõ là tức giận hay tổn thương. Đằng nào gã đã giết một mạng người, giờ có thành hai

mạng thì cũng thế cả thôi.

“Cứ đưa trả bà rồi tính.”

Bà cụ tiến tới. Theo phản xạ, gã dợm vươn tay về phía bà. Đúng lúc ấy, bên ngoài vang lên tiếng xe, âm thanh càng lúc càng to báo hiệu xe đã vào vườn nhà. Shouto biến sắc, căng tai lắng nghe. Lẽ nào là ông Shige? Nhưng âm thanh này khác với xe tải của ông. Rõ ràng đây là tiếng động cơ xe ô tô thông thường.

“Bà, bà gọi ai hả?”

“Vớ vẩn.”

“... Nhưng có người tới kìa.”

Nét mặt bán tín bán nghi, bà ngoái ra sau lưng. Quả thật qua lớp kính đục lắp trên cửa kéo ngoài tiền sảnh có thể trông thấy ánh đèn xe hơi.

“Bà chẳng gọi ai cả. Kêu người tới giờ này làm gì.”

Bà liếc nhìn Shouto, đoạn nghiêng đầu thắc mắc “Ai nhỉ?” và xoay hẳn người lại. Cùng với tiếng bước chân chậm rãi, đèn hành lang và đèn tiền sảnh bật sáng, kế đến, tiếng cửa kéo lạch xạch vang lên. “Mày ư?” Shouto nghe thấy giọng nói khe khẽ vang lên bên tai.

Câm điều thuốc chẳng rõ thứ bao nhiêu, Shouto bồn chồn nhả khói.

Trên nệm vẫn còn vương hơi ấm của gã. Lăn tới lăn lui chán chê, gã lại ngồi dậy, từ nãy đến giờ đã giết thời gian được hơn ba mươi phút. Là bởi bà cụ yêu cầu gã lên tầng hai. Ngay khi bước ra ngoài tiền sảnh và xác định danh tính người khách, bà quay vào nhà với bước chân xiêu vẹo, nét mặt thẳng thốt như biến thành một người khác hẳn. Đoạn bà đi về phía Shouto lúc ấy đang đứng như trời trồng trong gian bếp và xua tay tựa đuổi ruồi.

“Nhanh đi, lên tầng hai mau. Khi nào bà gọi mới được xuống nghe chữa.”

“Tự, tự đừng bà làm sao thế. Ai đến nhà vậy? Không phải ông Shige à?”

“Rồi rồi, mau đi!”

Lúc đó tay Shouto vẫn cầm nguyên bì thư đựng tiền, vậy mà đến cả việc ấy bà còn quên bẵng. Bởi vậy trước mặt gã hiện tại là xấp tiền những tờ mười nghìn yên. Sau khi lên tầng hai, đếm lại thì gã thấy tổng cộng có ba mươi sáu tờ. Không hẳn là một số tiền quá lớn song cũng chẳng phải ít. Bản thân Shouto trước giờ chưa lần nào được cầm trong tay nhiều tiền như vậy.

Ba mươi sáu vạn yên.

Có lẽ bà cụ vẫn hưởng trợ cấp nhưng hằng ngày chỉ ra đồng làm việc thì thu nhập cũng chẳng đáng là bao, do đó với bà, ắt đây là món tiền lớn. Để chặt bóp chừng này tiền hẳn tốn không ít thời gian.

Với số tiền ấy, nếu không tiêu xài phung phí, ngay cả Shouto cũng cầm cự được ít lâu. Dù gã đi đâu chẳng nữa.

Nhưng biết đi đâu kia chứ.

Nơi này là Kyushu. Dù gì đã tốn công đến tận đây, hay là xuống Okinawa cho biết nhỉ? Gã nghe bảo khí hậu ở đó rất ấm áp. Mùa lạnh sắp sửa gần kề, biết đâu chừng đến đảo quốc phía Nam tránh rét lại là thượng sách cũng nên. Có lẽ ở Okinawa mà phải chịu cảnh màn trời chiếu đất cũng chẳng lo chết rét, quần áo phong phanh một chút chắc không thành vấn đề. Như vậy sẽ không phát sinh thêm chi phí. Hình ảnh biển xanh, cát trắng có lần xem trên ti vi hay đâu đó hiện lên trong đầu khiến Shouto bất giác trở nên mê mẩn. Vừa được ngắm nhìn khung cảnh ấy vừa lăn lóc trên giường từ sáng đến tối thì còn gì bằng.

Ba mươi sáu vạn yên kia mà. Chắc chắn gã có thể vô âu vô lo sống qua ngày trong khoảng thời gian tương đối. Được thì đón Tết ở đó luôn thể, để da cháy nắng thật giòn.

Trí tưởng tượng đang bay xa thì gã chợt giật mình quay lại với thực tại. Để sống như thế, gã sẽ phải cuỐm số tiền này và đánh bài chuồn khỏi đây. Nếu vậy phải suy tính đường đi nước bước.

Đầu tiên là phương tiện đi lại. Tiếc là chiếc xe tải nhỏ của nhà bà lại chưa sửa xong. Hay trưng dụng xe cub của bà nhỉ? Ấy, khoan đã khoan đã. Lấy xe cub chạy hay xin quá giang không phải vấn đề. Trong lúc gã trên đường đi vào thị trấn mà bà báo cảnh sát thì coi như xong chuyện. Mấy ngày vừa qua, gã đã bị rất nhiều người nhớ mặt. Điều này đồng nghĩa với việc gã buộc phải tìm cách qua làng bên mà không băng qua trung tâm làng này. Hiềm nỗi gã không thông thạo đường xá. Đến cả khoảng cách gã còn chẳng biết chứ đừng nói.

Đợi đã.

Hôm nay là Lễ hội Heike. Ngày thường, đi trong làng chẳng bao giờ gặp ai, song vào dịp này, người ra kẻ vào tấp nập đến độ giao thông tắc nghẽn. Nếu vậy, không biết chừng gã có thể trà trộn vào đám đông. Sau đó đi nhờ xe vào thị trấn là được.

Nói tóm lại, nếu bà cụ không làm ầm lên, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Chỉ cần bà chịu để gã vào đến tòa thị chính một cách êm thấm. Muốn vậy...

Hay là giết bà?

Có lẽ đó là cách duy nhất. Chưa kể tới đôi mắt bà lúc nãy. Có nằm mơ gã cũng không nghĩ sẽ bị bà nhìn như thế. Cặp mắt ấy rõ ràng đang nghi ngờ Shouto. Đó là ánh mắt ném về phía kẻ mới gặp mặt lần đầu, không, còn tệ hơn thế, là ánh mắt nhìn một thứ dơ bẩn. Khoảnh khắc ấy, Shouto ghét bà tận xương tủy. Gã cảm giác ra tay với một hay hai bà cụ này chẳng phải chuyện to tát.

Cuộc đời là thế đấy. Dù bề ngoài nhìn tốt bụng đến mức nào, chỉ cần hành động khả nghi đôi chút đã bị quy chụp ngay là kẻ xấu. Một người cứ ngỡ có thể đặt lòng tin, ai dè đụng đến tiền mới lộ bộ mặt thật. Vào thời điểm ấy, Shouto không hề có ý định ăn cắp số tiền này. Đơn giản là tò mò nên gã mới xem bên trong phong bì.

Chỉ thế thôi.

Vậy mà.

Nhưng nếu chuyện vỡ lở, gã sẽ lãnh án tử hình.

Riêng điều này không có gì bàn cãi.

Cướp giật nhiều lần, giết một mạng người, cuối cùng xuống tay với một bà cụ neo đơn để trộm tiền, đến kẻ không có mống kiến thức pháp luật như Shouto còn đoán được chỉ có thể khép vào tội tử hình. Xét khách quan, loại người như thế đem ra xử bắn là lẽ đương nhiên.

Và loại người ấy là mình sao.

Thật ngớ ngẩn. Vậy thì chỉ còn nước cao chạy xa bay đến cùng trời cuối bể mà thôi. Gã sẽ làm cho bằng hết những chuyện muốn làm, đoạn nổ tung và biến mất như bong bóng xà phòng.

Hơi thở của gã thoáng run. Gã không rõ còn mấy phút hay mấy tiếng nữa. Nhưng tóm lại, bà cụ sẽ chết. Đó cũng là lúc Shouto trở thành tên sát nhân thực sự. Có trách thì trách bà đã nhìn gã bằng ánh mắt ấy, đã nghe động mà tỉnh dậy. Không, ngu ngốc nhất chính là cho một kẻ không rõ lai lịch như Shouto tá túc trong nhà.

Vấn đề ở chỗ vị khách kia khi nào mới cáo từ.

Châm thêm điều thuốc, Shouto ngẩng đầu nhìn vào vô định. Cứ nghĩ đến việc lần này gã sẽ chính thức trở thành kẻ giết người, gã lại có một tâm trạng kỳ lạ.

Chẳng còn cách nào.

Đã là người thì sớm muộn, ai mà chẳng xuống mồ. Dầu khác nhau ở thời gian, địa điểm, hình thái lúc chết nhưng riêng bản thân việc chết là không đổi. Hai mươi ba năm cuộc đời của Shouto chỉ toàn thất bại. Tuy không rõ mình sai cái gì, sai ở đâu, nhưng gã dám chắc như thế. Sự đã vậy thì nhanh chóng đầu thai luôn cho rồi, kiếp này đến đây thôi.

Sắp 5 giờ. Bình thường, tầm giờ này bà sẽ thức dậy thì phải. Nhưng trời mà sáng trưng thì hỏng bét. Ở làng này, khi chỉ mới hửng sáng, người dân đã lục tục kéo ra ngoài bắt đầu ngày mới. Nhắc mới nhớ, nếu không lầm thì hôm nọ các bác gái sống gần đây đã nhao lên rủ nhau làm sushi vào dịp lễ hội. Thậm chí họ còn bảo sẽ đến nhờ bà chỉ cho vài món. Nếu vậy, giờ không phải lúc để gã bình chân như vại.

Bên dưới đang làm gì không biết.

Bứt rứt không yên, Shouto len lén kéo cửa, thò mặt ra ngoài hành lang thăm dò động tĩnh tầng dưới. Từ nãy gã đã nghe thấy

tiếng nói trầm trầm léo nhéo trò chuyện. Dựa vào chất giọng và bầu không khí, gã đoán vị khách là nam giới. Tuy nhiên gã không biết nội dung trao đổi. Trời còn tối đã mờ đến đây, rốt cuộc người này là ai và đang nói chuyện gì?

Không khí bên ngoài hành lang lạnh lẽo hơn hẳn. Đang định nhào tới trước thêm nữa, bỗng gã nghe thấy một âm thanh gần như tiếng hét “Này!” vang lên. Bất ngờ đến độ giật nảy mình, theo phản xạ, Shouto rút đầu vào trong. Gã đoán hai bên đang mắng chửi nhau. Tiếng động tiếp theo nghe thấy từ tầng dưới là đồ vật loảng xoảng và chân nện rầm rầm.

“Tao bảo mày thôi đi!”

“Im ngay!”

Rõ ràng bà cụ và vị khách đang cãi cọ. Những tiếng rầm, choang ầm ỉ. “Này này!” Shouto nghe thấy bà ré lên. Cảm nhận tim đập càng lúc càng nhanh, gã cứng người, căng tai ra nghe.

Có ẩu đả. Không lẽ vị khách kia làm càn? Vậy nên bà mới hét ầm lên. Đây là lần đầu tiên gã nghe thấy giọng bà như thế.

“Hết rồi, chẳng còn gì đâu!”

“Làm gì có chuyện không có!”

“Tao bảo không là không!”

“Bà tưởng bà lòe được ai!”

“Ngũ con cái như mày...”

“Đã bảo lần này tôi chỉ xin tầm năm chục, trăm nghìn chứ bao nhiêu.”

Nghe thấy tiếng cãi nhau ỏm tỏi mà tự nhiên sống lưng gã lạnh toát. Cảm giác rợn da gà chạy từ cổ lên hai má khiến Shouto bất giác rùng mình. Bà vừa mới nói “ngũ con cái như mày.” Nghĩa là người đang lớn tiếng chính là con trai bà cụ sao? Con bà đột nhiên đến đây khi trời còn tối thui rồi mắng chửi mẹ mình xối xả như thế?

“Không có, tao không có!”

“Bà đừng dối trá!”

“Mày nghĩ tao nói dối thì cứ việc lục tung cái nhà này lên mà tìm! Hồi hè, lúc đến đây mày đã đem đi bằng hết rồi còn gì. Những hai triệu rưỡi của tao!”

Con trai bà. Không chừng đây chính là người mà dân làng tưởng lầm là cha của Shouto cũng nên. Có vẻ ông chú này về để xin tiền. Không nghi ngờ gì nữa. Shouto quay phắt lại, dán mắt vào cọc tiền vẫn để cạnh nệm. Ba mươi sáu vạn yên. Bà đã giấu số tiền ấy vào ngăn đông lạnh sau khi bỏ vào bì thư và bọc nylon cẩn thận.

... Tất cả là vì không muốn bị con trai mình lấy trộm.

Rầm, tiếng động ầm ỹ phát ra. Gã nghe thấy âm thanh như tiếng hét. Ngoài ra không còn tiếng nói nào nữa. Chỉ có tiếng thở hồng hộc vang lên rõ mồn một. Xảy ra chuyện gì rồi. Bà bị thương sao? Không kịp nghĩ ngợi, Shouto chạy ra hành lang.

Xuống hết cầu thang, gã lao ngay vào phòng ăn thì thấy bóng đèn tròn buông xuống từ trần nhà đang đung đưa, phía dưới là một người đàn ông mặc bộ đồ đen đứng chống nạnh. Bàn sưởi bị lật nhào. Chỗ để ti vi cũng xiên xẹo. Rúm ró nép bên cạnh tủ chạn, bà ngồi thụp xuống như miếng giẻ rách, hai tay ôm đầu. Giữa kẽ tay có thứ gì đen đục. Là máu.

“Bà ơi!”

Shouto thất thần á khẩu. Gian phòng ăn hai bà cháu trước nay vẫn dùng cơm trở nên tan hoang hơn bao giờ hết. Hàng búp bê xếp trên nóc tủ cùng đồ trang trí ghép bằng đồng năm yên tung tóe, tách trà lật úp trên chiếu tatami. Chưa kể, gian đặt bàn thờ nằm trong góc phòng ăn cùng phòng ngủ của bà phía đối diện đều bật đèn sáng trưng đang trong tình trạng vô cùng lộn xộn.

“Bay...”

Bà cụ yếu ớt gọi Shouto. Người đàn ông liền quay ngoắt về phía gã. Dúm tóc trên mái đầu lưa thưa bết vào khuôn mặt xấu xí nhìn thật nhớp nhúa. Đôi mắt lồi chất chứa thù hận.

“Mày là thằng nào.”

Hắn trèo trẹo đôi môi méo mó và xỉn màu của mình. Thật tình mà nói, có lẽ từ phần mắt đến mũi của hắn có nét hao hao bà cụ. Song hai người nhìn khác nhau một trời một vực. Nhất là nét biểu cảm.

“Tôi, tôi là...”

“Mày làm gì trong nhà người khác?”

“Nhà người khác gì, đây là nhà của bà cơ mà.”

Người đàn ông đánh mắt về phía bà cụ đang ngồi thụp xuống với hàm ý cái gì đây. Bên trong mặc đồ ngủ, bên ngoài choàng áo khoác ngắn tay kiểu truyền thống đã xù lông, bà ôm đầu, khuôn mặt mệt mỏi đến cùng cực.

“Ê, bà cô, thằng choai choai kia là ai?”

“Không liên quan đến mày. Nó là ai mà chẳng được. Hỏi nhiều.”

“Bà nói thế mà nghe được à. Này bà cô, bà nhặt nhanh thằng oắt đó từ xó xỉnh nào thế?”

“... Thằng bé ấy là ân nhân cứu mạng của tao. Mẹ mày mới là người được nhặt về. Nếu không có nó, tao đã sang thế giới bên kia từ lâu rồi.”

Vừa lườm lườm nhìn gã, ông ta vừa dẩu môi đầy vẻ nghi ngờ mà rằng “Cứu mạng cơ đấy,” đoạn cố tình nheo mắt gầm ghè. Người đàn ông toát ra vẻ đe dọa đáng gờm. Ông ta khiến đối phương cảm thấy e dè. Đôi mắt đục ngầu. Làn da bóng vì dầu và đen nhẻm. Nhưng Shouto cũng không vừa, gã hếch cằm, chòng chọc liếc xéo khuôn mặt người đối diện và mở miệng.

“Ông chú là con trai bà?”

“Phải, rồi sao?”

“Tức cái người tên Toyoaki hay gì đấy là chú phải không?”

Hàng lông mày của ông ta giãn ra vì ngạc nhiên. Shouto nhớ lại rất nhiều người nhìn mặt gã đã gặt gù bảo hai bọn họ giống nhau. Giống lão này sao? Đừng đùa, nghĩ mà phát ớn. Gã phì phò thở hắt ra đằng mũi, lúc ấy, người đàn ông kia cũng khẽ tặc lưỡi.

“Chắc, sao cũng được. Mày là ai hay móc mĩa được chuyện gì từ bà cô cũng chẳng can hệ tới tao. Chỉ thế thôi. Còn mày thì biến đi. Mẹ con tao đang bàn dở dang chuyện gia đình. Người ngoài đừng chõ mũi vào.”

“Bàn chuyện gia đình? Tình cảnh này trông chẳng giống trò chuyện gì cả.”

“Rõ là nhiều sự. Đủ chưa? Tai mày điếc à? Câm mồm ngay cho tao. Tao chỉ nói một lần thôi. Mẹ con tao đang bàn-chuyện-gia-đình.”

“... Cái ngữ như mày.”

Bà lăm bằm bằng giọng khàn khàn.

“Tao chẳng xem là con.”

Người đàn ông từ từ quay về phía bà, đoạn khước miệng ông ta vẹo vọ thành hình thù kỳ quặc. Không một nét biểu cảm, bà cụ ngược lên nhìn con.

“Có đưa con nào về nhà mình mà lại phải cảnh giác xung quanh, thậm thà thậm thụt giữa đêm khuya không? Mày toàn làm những chuyện để giờ chẳng còn mặt mũi nhìn ai, chỉ giỏi phá làng phá xóm, ăn cháo đá bát, tao hoàn toàn không xem mày là con nữa.”

“... Kìa, mẹ.”

“Tao cũng chẳng muốn nhìn mặt mày. Mày đừng gọi tao là mẹ nữa.”

Bà chậm rãi đứng dậy. Máu lại chảy ra từ vị trí gần như trùng với vết thương lúc Shouto gặp bà lần đầu. Gã chạy đến bồn rửa mặt, lật

đặt đem khăn cho bà lau. Lách qua người đàn ông, gã áp khăn vào trán bà thì cánh tay khô sần của bà đặt lên.

“Con nhà người ta còn lo lắng cho tao đến mức này. Tao nuôi đám chúng bay không khác gì nhau. Vậy sao chỉ có mình mày...”

Shouto nhìn mái đầu bạc trắng của bà rồi chuyển ánh mắt sang phía con trai bà.

Đôi mắt long lên gớm quá, gã thầm nghĩ. Đó là mắt của những kẻ dám xuống tay giết người. Bầu không khí ấy đang phát ra từ toàn thân ông ta. Khoảnh khắc tia nhìn của gã giao với cặp mắt ấy, Shouto vô thức nghĩ “Ông này hết thuốc chữa rồi.” Dẫu giết người như ông ta, không chừng gã cũng chẳng mấy quan tâm. Gã cảm thấy ông ta không còn giá trị để được sống trên đời.

“Tránh ra! Thằng ranh!”

Người đàn ông gầm gừ. Ánh mắt ấy không đùa được. Nỗi kinh hãi lần đầu tiên gã cảm nhận từ khi sinh ra ngày càng trào dâng. Trong lòng gã thôi thúc muốn quay mặt đi mà nói rằng “Vâng, cháu xin lỗi” đoạn cun cút chuồn thẳng. Nhưng lòng bàn tay của bà đang áp lên mu bàn tay Shouto. Bàn tay ấy cầu xin gã đừng đi.

“Tao bảo mày tránh ra cơ mà. Mày không nghe thủng à? Chuyện này không khiến người ngoài xen vào.”

Lực bà khế dồn vào đầu ngón tay truyền đến người gã. Shouto vòng tay còn lại qua đôi vai nhỏ bé của bà.

“Tôi tránh ra thì chú tính làm gì bà?”

“Tao chẳng làm gì sất.”

“Chú định thượng cẳng chân hạ cẳng tay ép bà đưa tiền chứ gì?”

Phía dưới đôi mắt sụp mí của người đàn ông giật giật.

“Dị hè chú đã lấy toàn bộ phải không? Những hai triệu rưỡi, hỏi sao còn tiền được nữa.”

“Đúng vậy, tiền hết sạch rồi, đến một xu cũng chẳng còn đâu.”

Giọng bà vang lên từ dưới ngực gã. Đấy, lại nữa. Bà ơi là bà. Bà diễn ngọt quá thể, trong một khắc, gã thầm nghĩ. Tuy nhiên, khi trông thấy biểu cảm càng lúc càng đáng sợ của người đàn ông trước mặt, lần đầu tiên cả cơ thể Shouto cảm nhận rằng đây không phải phim ảnh hay đùa giỡn. Bầu không khí cho gã biết nếu hành động lỗ mãng, đến cả gã cũng chẳng giữ được mạng. Đây chính là thứ người ta hay gọi là sát khí đó sao?

“Này. Đầu óc bà bị tưng tưng à? Bà có bình thường không?”

Một bên má của ông ta méo xệch trông thật kỳ dị.

“Làm gì có chuyện không xu dính túi. Ngày nào cũng ăn no đến kén bụng, chưa kể còn cho người lạ ăn bám trong nhà. Nãy giờ tôi bảo bà rồi, có bao nhiêu đưa bấy nhiêu. Lần này thì một trăm hay năm chục nghìn cũng được. Hay thôi, bớt quá thì ba chục nghìn.”

Người đàn ông vươn người định bước lại gần chỗ hai bà cháu.

“Bà... Bà đã bảo không rồi mà.”

Nuốt nước bọt ừng ực, cơ thể vô thức chực lùi lại phía sau nhưng Shouto vẫn mạnh miệng đáp trả. Ngay lập tức, đối phương lờ mắt nhìn gã với nét mặt hằn học gấp bội phần, nhưng lúc sau, như sực nhớ ra điều gì, ông ta thốt lên “Đúng rồi” và biểu cảm thay đổi hẳn.

“Mày ở đây cũng lâu rồi phải không? Nếu thế chắc mày biết nhà này có bao nhiêu tiền chứ hả... Á à, tao biết rồi. Mày nói lời đường mật dụ khi bà già rồi cuỗm những thứ ngon ăn làm của riêng phải không?”

“Chú, chú đừng nói bậy.”

Ba mươi sáu vạn yên trên tầng hai sáng lên lấp lánh.

“Mà nữa, mày không nói giọng ở đây. Mày xuất thân từ đâu? Lai lịch thế nào? Đến sống ở vùng quê tồi tàn này với mục đích gì? Hay tình cờ thấy nhà chỉ có mỗi bà già nên mày nói bậy nói bạ lừa bà để

bám rễ ở đây? Mà âm mưu gì? Khôn hồn thì khai ra ngay. Tao nói cho mày biết, nếu nhắm nhẹ đến tài sản thì mày chọn nhầm đối tượng rồi...”

“Mày đừng suy bụng ta ra bụng người. thằng bé chẳng muốn vơ vét gì cả. Hôm nào nó cũng siêng năng làm việc ở đây.”

Lòng bàn tay Shouto cọ xát mạnh vào bờ vai bé nhỏ gầy guộc của bà. Bà vừa khẽ nhoài người về trước.

“Thằng bé chẳng tham lam tư lợi. Người làng ai nhờ gì nó không nề hà mà lao vào làm, hôm nào cũng như hôm nào. Trời đẹp thì đi núi, mưa xuống thì vào thị trấn. Thằng bé phải lo cả đồng việc để chuẩn bị Lễ hội Heike, bận bù đầu bù cổ đến độ hôm qua kiệt sức mà đau bụng.”

Bà thở dài đánh phù, đoạn vươn người đặt lại ngay ngắn bàn sưởi bị lật úp. Miệng nói “Ôi trời, ôi trời” bà chậm rãi nhặt nhanh thuốc lá và gạt tàn vương vãi. Sau khi sắp gọn tất cả lên mặt bàn sưởi, bà lại thở dài rồi từ từ ngồi xuống và vươn tay về phía điều thuốc.

Tay cầm chiếc khăn khi này lau máu cho bà, người co rúm tựa vào tủ chạn, Shouto hết đưa mắt nhìn theo bóng lưng bà cụ lúc này đã hoàn toàn lấy lại vẻ bình tĩnh, lại nhìn sang người đàn ông vẫn đang gồng vai hăm hè.

“Này, Toyoaki. Mẹ cho mày lên thành phố là sai lầm phải không?”

Mãi lúc lâu, sau khi phà khói, bà mới cất tiếng. Biết ngay mà. Người này đúng là Toyoaki rồi. Dẫu chẳng phải máu mủ gì với ông ta, nhưng không hiểu tại sao, sức lực trôi tuột đâu mất khỏi sống lưng gã. Cho tôi xin một chữ bình yên đi. Ít nhiều gì người ta cũng nghĩ chú là cha tôi đấy. Gã những muốn thốt lên câu ấy.

“Mày chẳng sáng dạ được như thằng anh, cũng không có ước mơ hoài bão muốn làm y tá hay gì như con Yasuyo. Vậy mà cứ một

hai đòi rời khỏi chốn nhà quê này lên thành phố xây dựng cơ nghiệp, mẹ phải năn nỉ cha mày, làm đủ cách cho mày đi học đại học.”

Lưng của bà nhỏ bé và cô đơn xiết bao. Đồng hồ treo tường đánh boong. Đã 5 giờ rưỡi sáng.

“Nhưng mẹ sai rồi. Ngày xưa lúc mày còn bé, khi nào mẹ cũng giữ rịt mày như hình với bóng để coi sóc. Mẹ phải xin lỗi mày chuyện ấy.”

Tấm lưng bà không nhúc nhích. Cả Toyoaki cũng bặm chặt môi không động đậy. Đưa mắt nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt thành hai nắm đấm của ông ta, Shouto bối rối chẳng biết nên làm thế nào, đành đi qua đi lại ở góc phòng.

“Mẹ xin lỗi. Toyoaki ơi.”

Bỏ điều thuốc vào gạt tàn, bà thì thầm. Giọng bà nghèn nghẹn nơi cổ họng. Vừa bước, gã vừa đưa mắt nhìn thì thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng đầy nếp nhăn giụa giữa nước mắt.

Bà cụ đang rơi lệ.

Đôi tay chi chít nếp nhăn gân guốc, trông rất to so với cơ thể của bà đang bùng mặt. Mái đầu bạc rối bù và xõa xượi.

“Nhưng mẹ chẳng thể làm gì cho mày nữa rồi.”

Khóc một hồi mới thả tay nhưng đầu vẫn cúi gằm, bà lấy tay đè lên mắt đến mấy lần.

“Ngẫm lại, mày là đứa không chịu rời nhà nhất trong mấy anh chị em. Cấp hai phải vào ký túc, mày khóc mãi, đến độ bạn bè cười vào mặt. Mày còn nhớ không? Cấp hai thì không nói làm gì, đến cả cấp ba, mẹ phải phát vào mông mày, khích lệ mày cố gắng lên, cố gắng lên... Mày muốn căm hận thì cứ việc, mẹ cũng hết cách... Nhưng mẹ làm tất cả đều là vì mày.”

Người của Toyoaki trông như không còn chút sức lực. Đôi tay ban nãy ghì chặt thành nắm đấm đã nói ra và buông thõng xuống, ông ta cúi nhìn bà. Shouto khẽ bước ra khỏi bếp. Gã không muốn nhìn bà như vậy. Nhìn cảnh bà rơi nước mắt vượt ngoài khả năng của gã.

“Mẹ thấy tội mày nên ra sức bảo bọc, nhưng rốt cuộc, mày lại tha hóa như vậy. Thằng Seiji hay con Yasuyo, đứa nào cũng nỗ lực sống đàng hoàng, còn mày chỉ giỏi gây phiền hà cho anh chị, khiến chúng nó nổi giận... Chúng nó trách móc mẹ mày nhiều lắm... Do mẹ chỉ thương yêu mỗi mình mày, chỉ chiều chuộng mỗi mình mày, để rồi giờ thành ra thế này đây.”

“Cái gì mà mỗi mình tôi...”

“Thật đấy. Chỉ có mày là không biết thôi. Nên mới sinh chuyện, mày trở thành một người tội nghiệp giống như bây giờ. Tất cả... Tất cả là lỗi của mẹ.”

Bà nhắc đi nhắc lại câu “Mẹ xin lỗi.” Có lẽ mọi thứ, từ bộ đồ ngủ Shouto đang mặc lẫn quần áo để thay, đến cả bàn chải đánh răng, đều là bà chuẩn bị cho Toyoaki? Tình thương bà ấp ủ cho con đông đầy tới mức ấy. Cho một đứa con với khuôn mặt hung ác như ông ta.

“Nhưng Toyoaki à. Nói thật, mẹ cũng sức cùng lực kiệt rồi. Yasuyo còn phải lo chuyện nhà chồng thì chẳng nói làm gì, nhưng ngay cả thằng Seiji, dầu mẹ làm thế nào nó cũng không chịu tha thứ. Anh mày căm hận mẹ lắm.”

“... Hà có gì anh hai lại hận mẹ kia chứ? Anh ấy vào chỗ làm ngon, công thành danh toại, được cấp cho nhà hạng sang hay gì đó, sống sung sướng lắm đấy thôi.”

“Mày nhầm to rồi. Do mẹ thiên vị mày nên nó mới hận. Rồi khi mày có gia đình, anh mày bảo mẹ chỉ yêu thương vợ con mày mà giận lắm. Đấy là vì mẹ thấy tội cho con bé Taeko và hai đứa cháu của mẹ khi có người chồng, người cha như mày nên mới lo lắng cho bọn nó.”

“Mẹ nói thì nói vậy...”

“Mẹ làm tất cả đều là vì mày. Nhưng nghe mẹ, Toyoaki. Mày sắp sửa năm chục, con giun xéo lắm cũng quăn, chẳng còn việc gì mẹ làm được cho mày nữa đâu.”

Đột nhiên Shouto hồi tưởng lại khuôn mặt mẹ. Gã chẳng biết mẹ giờ sống ra sao, đang ở đâu. Liệu một ngày nào đó, người mẹ ấy có cúi đầu trước gã như thế này không? Nhưng nhận cái cúi đầu ấy có nghĩa là...

“Vậy từ giờ mẹ định thế nào với tôi đây!”

Như thể nói thay tiếng lòng của Shouto, Toyoaki cất giọng.

“Mẹ nói với tôi những lời như thế thì từ nay trở đi, tôi phải nhờ cậy ai mới được!”

Tuy nhiên, phần sau của câu nói lại khác với ý gã. Gã len lét nhìn thì trông thấy Toyoaki đã ngồi vào bàn sưởi tự lúc nào, lưng khòm, đầu gục xuống. “Mẹ ơi” ông ta cất tiếng, giọng không còn đặng đặng sát khí tưởng chừng sẵn sàng xuống tay giết người như ban nãy nhưng lại mang một sắc thái khiến cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng gã.

“Con bảo.”

Khoảnh khắc nghe thấy tiếng nói ấy, trong Shouto như có gì đó vỡ tung. Hình ảnh người bố bấy lâu nay gã đã quên bằng giờ đây hiện về rõ nét. Những khi tâm trạng vui vẻ, ông thường mon men lại gần mẹ gã và nói “Mình ơi”. Mẹ tuy ngoài miệng thì cần năn “Anh thôi nào” song vẫn nở nụ cười. Tuy nhiên, sự dịu dàng ấy dài chẳng tày gang, trong phút chốc đã bị hủy hoại bởi bạo lực, chửi rủa. Lúc ấy, mẹ gã rít ré mắng nhiếc chồng là đồ dối trá. Bố lại càng nặng lời, thậm chí còn đánh đập mẹ. Đồ đạc bay tứ tung trong nhà.

“Mẹ bảo mẹ là đồng minh duy nhất của con cơ mà, không phải sao? Lần này, chắc chắn lần này, con sẽ tu tâm dưỡng tính. Con sẽ khắc cốt ghi tâm lời mẹ nói...”

“Đừng ở đây mà bịa đặt!”

Giọng nói ngay cả bản thân gã còn chẳng tin nổi đang ồ ạt trào ra từ sâu trong họng. Như thể miệng đang tùy nghi cử động tách bạch với suy nghĩ. Bà im lặng nhìn về phía gã. Toyoaki cũng khẽ quay lại, đôi mắt neho neho trông thật hiem ác.

“Mày còn ở đây à? Tao bảo mày cút đi rồi kia mà?”

“Ông... Loại người như ông lần nào cũng tuân những lời ấy để lừa người mà thôi!”

Shouto chòng chọc nhìn mái đầu thừa tóc của Toyoaki và nghe giọng mình vang vang. Trong đầu, gã thừa hiểu đối phương chỉ là người dưng nước lã. Vậy mà gã lại trông thấy bố mình trong ông ta. Người bố mới phút trước đang cười nói, phút sau đã nổi cơn thịnh nộ.

“Chỉ khi nào cần mới ngon ngọt hòng lợi dụng kẻ khác! Một chút chân thành cũng chẳng có. Đến lúc khó ở lại giận cá chém thớt!”

“Ê, mày...”

“Đúng là loại cặn bã. Sao ông chỉ được mỗi cái miệng thôi vậy! Khốn kiếp. Ngừ như ông bị đập chết cũng đáng!”

Đó là những lời Shouto muốn nói với bố mình khi ấy, vào những lần mẹ gã bị đánh, bị đá. Song gã chưa bao giờ nói được. Gã sợ. Ngoài chờ đợi cho cơn bão đi qua thì chẳng còn cách nào. Bảo sao mẹ không trút giận lên đầu gã. Mẹ canh những lúc bố không có nhà để lườm nguýt, để nhiech móc gã. Ngừ hèn nhát. Đồ nhỏ nhen. Thứ con nít ranh vô tích sự.

Phải chi không sinh ra cái thứ như mày thì tốt biết mấy. Mày với thằng cha mày đúng là giống nhau như tạc.

Gã chẳng biết mình tổn thương nhường nào mỗi lần nghe những lời ấy. Không khi nào trong lòng gã không thét gào, đâu phải gã muốn được sinh ra trên đời, đâu phải gã muốn được giống bố như đúc.

“Thằng bé nói phải.”

Khi thiếu chút nữa gã lên cơn hoảng loạn thì giọng nói của bà vắng vắng.

“Mẹ ngán đến tận cổ vì bị mày lừa dối rồi.”

“Mẹ à...”

“Thấy tội cho mày, nhưng càng thương lại càng làm hại mày. Vậy nên mẹ cũng có trách nhiệm. Mày hết thuốc chữa rồi.”

“Đợi đã. Mẹ ời. Mẹ bảo gì vậy? Sao lại nhất nhất nghe theo lời thằng ranh con này.”

“Ranh con cái gì, nó là một người giỏi giang hơn mày gấp bội lần, đáng tin cậy hơn mày gấp bội lần.”

Lần này, Toyoaki xoay hẳn về phía gã. Một lần nữa, tia hiểm ác lại xuất hiện trong đôi mắt của ông ta, khuôn mặt càng tối sầm bởi thịnh nộ và căm hận. Shouto vừa giương mắt trừng trừng nhìn khuôn mặt ấy, vừa thầm nghĩ nếu là bố gã lúc này liệu cũng có nét biểu cảm giống vậy chẳng. Có khi là thế. Không nghi ngờ gì nữa. Đó là khuôn mặt đã vứt bỏ nửa phần người.

“Ai khiến mày bép xép những lời thừa thãi.”

Từ hàng môi xỉn màu, Toyoaki gầm gừ hẳn học. Đoạn ông ta đột ngột đứng nghiêm lại và thốt lên “Nhưng tôi...” một cách dè chừng.

“Đâu phải tôi thích nên mới làm những việc này. Tôi nào có thích thú gì nửa đêm nửa hôm lái xe xuống cái vùng Shiiba này kia chứ.”

“Vậy mày đừng về cho xong.”

“Ờ hay, đã bảo tôi chẳng còn cách nào khác cơ mà!”

Toyoaki đập bàn sượt đánh rầm, đoạn quay ngoắt sang bà và nhào người tới trước.

“Hay quá nhỉ, mới nãy nhận mình sai rồi xin lỗi lia lịa, chẳng lẽ chỉ là lời dối trá thôi à! Con cái lâm vào khó khăn, nghĩa vụ của cha mẹ là phải giang tay cứu giúp chứ. Đến cả việc ấy còn chẳng làm nổi, chỉ toàn nói những câu có nghe cũng chẳng no bụng. Bà già khốn nạn!”

Bà nhìn vào vô định, mặt không chút biểu cảm.

“Tôi bảo bà đưa tiền đây! Không có thì xoay xở cho bằng có. Chạy vạy mượn đâu đó hay bán tổng bán tháo đồ gì đi!”

“Sao tao làm được. Trời còn chưa hửng sáng.”

“VẬY trời sáng thì bà đi bán phải không! Tôi phải đợi đến mấy giờ hả bà già!”

“MÀY đợi đến mấy giờ cũng vô ích.”

“Bà nói cái gì!”

Nhìn thấy cảnh Toyoaki nhào người qua bàn sưởi nhắm vào bà, chưa kịp định thần, Shouto đã lao ra khống chế. Tấm lưng tròn rộng cuồn cuộn cơ bắp, rần rỏi đến phát sợ. “Đồ khốn!” Gã tìm cách khóa tay ông ta, song đúng như dự đoán, gần như ngay lập tức bị đánh bật. Chân húc phải cửa kéo, gã bị hất văng khỏi nhà ăn ra tận hành lang, người đập thẳng vào cửa kính. Choang, âm thanh chói tai vang lên, theo sau là những mảnh kính loảng xoảng rớt xuống bên cạnh.

“Thằng kia. Mày chán sống rồi phải không!”

Lừ lừ quay đầu lại, Toyoaki xoay hẳn về phía gã. Bà thét lên gì đó. Shouto cảm thấy trong đầu trở nên trắng xóa. Sợ quá. Gã nghĩ mình chết chắc. Nhưng những câu từ đầy khiêu khích, nào là “Đồ khốn”, “Tôi sống mái với ông” cứ xối xả văng khỏi miệng bằng một giọng nói tưởng chừng không phải của gã.

Toyoaki đè lên người gã. Dưới sức nặng muốn bể bụng, hơi thở gã nghẹt lại. Sâu trong tai vang lên tiếng kin kít. Hốc mắt nóng rát.

“Ông...”

Khuôn mặt đen đúa của Toyoaki nhào đến trước mặt. Chẳng rõ gã có đang bị bóp cổ hay không mà cổ họng đau nhói.

“Ông không thấy tội nghiệp mẹ sao!”

Nỗi sợ bị dần như tử khiến đôi mắt gã nhắm nghiền, song Shouto vẫn nghe thấy tiếng thét gã dồn tất cả sức bình sinh mà gầm lên.

“TẠI sao lúc nào cũng vậy! Tại sao ông phải đập phá hết mọi thứ mới vừa lòng!”

Từ đuôi mắt đang nhắm chặt, một thứ nóng hổi chảy ra, lăn xuống tai. Thỉnh thoảng mẹ bị bầm mắt. Khóe môi tím xanh, rớm máu. Nhưng nào đâu chỉ một hai lần. Chưa kể tay chân còn chi chít vết thương. Mẹ lúc nào cũng trừng trừng nhìn gã.

Mày tưởng vì ai mà tao bị thương thế này?

Em trai gã thấy mẹ như vậy thì bám lấy mà bu lu bù loa. Nó luôn miệng hỏi “Mẹ có sao không?”, “Mẹ có đau không?” Dù chẳng phải lỗi của mình, nó vẫn rối rít “Con xin lỗi.” Nhưng Shouto không thể nào làm thế. Mẹ chỉ cần trừng mắt đã đủ khiến cả người gã cứng đờ. Dẫu thật lòng gã rất muốn nói ra.

“... Tôi vẫn luôn... Tôi vẫn luôn muốn nói!”

“Mày bảo cái quái...”

“Rằng mẹ tội nghiệp lắm! Tại sao khi nào ông cũng nói dối, nói dối hết lần này đến lần khác, tại sao có thể đánh đập mẹ như vậy!”

“... Thằng nhóc lải nhải cái gì vậy.”

Cổ họng bị bóp nghẹt của gã bỗng chốc trở nên dễ chịu. Gã thấy bụng nhẹ bẫng. Tiếng kính loảng xoảng vang lên bên tai.

“Mẹ ơi, thằng này nó bị thần kinh à?”

Shouto nghe thấy giọng lẽ nhè. Nhưng gã không tài nào mở nổi mắt. Những khung cảnh thuở ấu thơ lần lượt hiện ra trong đầu. Gã sợ nếu mở mắt lúc này, gã sẽ bị kéo ngược trở về khoảng thời gian ấy. Khuôn mặt mẹ mệt mỏi, lấy nước vòi nhúng ướt giấy báo. Mẹ bảo dùng cách này để gom những miếng kính bể.

Đừng có qua đây!

“Nếu đến cả mày cũng bị thương thì khổ lắm” trước khi kịp nghe trọn câu, Shouto đã thấy cả cơ thể đờ ra. Mẹ căm ghét Shouto. Vì gã chẳng được tích sự gì. Vì gã giống y như bố.

“Tôi...”

Nước mắt vẫn lăn chã rơi. Shouto vịn người, hai tay bưng mắt.

“Đâu phải tôi thích nên giống bố kia chứ!”

Một lần nữa, cổ áo của gã bị chộp lấy. Người đàn ông kéo thốc Shouto lên và tức giận xa xả “Này!” vào mặt gã.

“Mày nói nhăng nói cuội gì thế!”

Gã từ từ mở mắt, đoạn nhìn thẳng vào mắt của Toyoaki. Ông ta cũng có một đứa con mang nhiều điểm tương tự gã. Gã thầm nhủ, ắt cậu ta cũng có chung những cảm xúc với gã lúc này.

“... Người như ông.”

Khuôn mặt ghê tởm. Một người cha như thế này, ngay từ đầu thà đừng có còn hơn.

“Chết đi cho khuất mắt!”

“Thằng lão toét.”

Trong thoáng chốc, gã lại bị đập văng không khoan nhượng. Lần này, tiếng rầm rất to vang lên sau đầu. Không khí lạnh lẽo bên ngoài ủa qua kẽ hở trên mặt kính bể. Cùng lúc, gã cảm nhận có thứ ấm nóng chảy xuống cổ. Khẽ chạm vào, đầu ngón tay đã nhuộm màu đỏ. “Đồ khốn!” Gã chưa kịp bật dậy thì đột nhiên, một giọng nói sang sảng vang lên.

“Chúng bay làm gì đấy!”

Quay đầu lại, gã trông thấy ông Shige với khẩu súng săn thủ sẵn trên tay đang đứng nơi tiền sảnh. Shouto vừa thốt lên “Ông Shige” thì Toyoaki cũng đứng bật dậy.

“... Toyoaki đấy phỏng. Bay về rồi à.”

“... Chú.”

“Cái gì thế này. Gia đình lục đục à?”

Ông Shige hết nhìn Shouto lại chuyển sang Toyoaki với nét mặt phảng phất bất ngờ.

“Chậc, cũng từa tựa vậy.”

Bà lồm cồm bò ra khỏi bàn sưởi, vừa thốt lên “A a, ây dà ây dà” vừa đưa tay mở cửa chớp. Ngoài trời đã hửng sáng.

“Trời ạ, làm tôi tưởng có chuyện gì. Bình thường giờ này bà Suma đã dậy từ lâu, vậy mà cửa chớp chẳng thấy mở, lại thấy xe lạ đậu trong vườn, tôi hết cả hồn, cứ tưởng trộm lên vào.”

“Xin lỗi ông.”

Giọng điệu bà đã trở về như mọi khi. Mới đây thôi, Toyoaki chẳng khác nào quỷ dữ hiện hình thì đột nhiên nhấp nhồm như ngòi trên đồng lửa. Shouto thần người nhìn máu me bê bết trên đầu ngón tay. Phần sau đầu co bóp dữ dội như thể tim đã chuyển vị trí lên đấy.

Máu đỏ lôm. Máu của mình.

Đầu gã trở nên hỗn loạn. Cùng lúc, vô vàn khung cảnh nhìn thấy từ trước đến giờ ồ ạt cuộn xoáy trong óc. Khóe miệng của mẹ rớm máu. Máu rỉ ra từ trán bà. Cô gái... Cô gái ngã xuống với tấm lưng nhuốm máu.

“Thế... Thế thôi, mẹ ơi, con đi đây. Chuyến này chắc còn lâu mới về lại nhà. Mẹ nhé. Vậy được chứ nhỉ.”

Miệng lưỡi Toyoaki thay đổi hẳn.

“Ô hay cái thằng này, đi luôn à. Chứ không phải bay về chơi dịp lễ hội sao. Thư thư hăng đi.”

“Cháu cũng muốn vậy nhưng bận quá. Có công chuyện ở Aso^[28] nên tiện đường ghé về chút thôi.”

“Ở Aso à. Giờ bay đang làm gì? Thế Tokyo... Này này, cha con cãi nhau cũng một vừa hai phải thôi, làm gì mà bế cả kính thế kia. Chưa kể... Thằng Izumi còn bị thương là sao.”

Giọng ông Shige thay đổi hẳn khi mở cửa chớp cạnh chỗ Shouto. Gã chẳng thốt nên lời. Nước mắt tuôn trào. Chẳng rõ vì lý do gì, tức giận, sợ hãi, buồn bã hay đau đớn mà nước mắt cứ rỉ ra, không tài nào ngừng được.

Chiếc xe bán tải của ông Shige bon bon xuống dốc. Ánh ban mai le lói từ sau rặng núi tạo nên những bóng râm rõ nét trên con đường quanh co. Đến mỗi khúc cua, gã lại thu vào tầm mắt hình ảnh những đoàn xe nối đuôi nhau tiến về phía trước, một cảnh tượng hiếm gặp mà nguyên nhân ắt là do lễ hội này.

“Đúng là chỗ Benkei khóc^[29].”

Tay khẽ xoay bánh lái, ông Shige khàn khàn lầm bầm trong miệng.

“... Là sao hả ông?”

“Ý ông bảo đối với bà Suma, cha của bay là chỗ Benkei khóc.”

Gã chẳng hiểu “chỗ Benkei khóc” nghĩa là gì. Tuy nhiên, điều đó không quan trọng, mà chính cách nói “cha của bay” khiến tâm thức gã phản ứng lại. Tay đó mà là cha gã?

“Bà ấy bình thường làm gì cũng vững như bàn thạch, nhưng đúng là các bà mẹ khi đụng đến chuyện con cái sẽ khác hẳn. Thêm nữa, con đến tuổi này thì lại càng lo.”

“... Ngày xưa thế nào ạ?”

“Bay hỏi cái gì?”

“Cháu hỏi hấn ta ngày trước.”

Gã cảm nhận được ánh mắt ông Shige đổ dồn lên khuôn mặt nhìn nghiêng của mình. “Hấn ta sao...” ông lầm bầm, giọng chứa đựng thứ cảm xúc nghe như ngao ngán thấp thoáng nụ cười.

“Đến cả thằng con rút ruột đẻ ra còn gọi mình như thế, thằng Toyoaki chẳng thể nào tội nghiệp hơn được nữa. Chắc, nhưng thật tình mà nói, đến cả người ngoài như ông nhìn vào lắm lúc cũng thấy xót.”

“Là sao ạ?”

“Thì nó lớn lên mà suốt ngày bị so sánh với thằng anh và con chị chứ sao. Chắc nhiều khi không khỏi cảm thấy tủi thân. Bay xem, hai bác của bay ưu tú thế kia.”

Bỗng nhiên Shouto đâm thắc mắc bố mình có bao nhiêu anh chị em. Gã nhớ mang máng đã từng nghe bố kể, song chẳng còn sót lại chút ký ức. Gã cũng không nhớ đã từng gặp cô chú nào, bởi mẹ ghét cay ghét đắng tông chi họ hàng nhà nội. Không cha mẹ, không anh em, người cha trong đôi mắt ngây ngô ngày xưa của Shouto cũng giống với gã lúc này, chẳng khác nào bong bóng xà phòng. Lúc nào cũng đơn độc trôi dạt giữa không trung.

“Riêng hai đứa lớn chẳng việc gì phải bận tâm. Vậy nên bà nội của bay ỷ y, càng ngày càng chiều chuộng thằng Toyoaki. Nào ngờ phản tác dụng. Ông Yoshi nói với ông thế đấy.”

“Ông Yoshi là ai ạ?”

“Thằng dở người. Ông nội bay chứ ai mà hỏi.”

“Tức là chồng của...”

“Là người chồng đã khuất của bà cụ. Ông Yoshi bảo nhà cũng có người anh em giống thằng Toyoaki. Người này khăn gói rời khỏi đây từ sớm nên ông không nhớ, nhưng đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Cái máu ấy nó truyền vào Toyoaki rồi.”

Máu.

Shouto khẽ đưa tay sờ sau đầu. Chảy máu nhưng được cái vết thương không to và sâu lắm, miệng vết cắt chẳng mấy chốc đã khép. Phần tóc xung quanh cứng lại do máu đông, ngoài ra không

có gì đáng ngại. Ông Shige còn dán cả gạc và băng cá nhân lên miệng vết thương cho gã. Tuy nhiên, cái cảm giác âm ỉ truyền xuống cổ và màu máu trên đầu ngón tay vẫn hằn sâu trong tâm thức. Đó là thứ đang chảy trong người Shouto.

“Chắc, chắc bay cũng chịu cực rồi nhỉ?”

“... Vì mang dòng máu ấy ư?”

“Ý ông không phải thế. Mà khổ vì có người cha như vậy.”

Toyoaki chỉ là người đứng. Nên gã hoàn toàn có thể bỏ ngoài tai những lời ông Shige nói. Nhưng ngoại trừ việc ông ta không phải cha ruột của gã thì toàn bộ những điều còn lại đều đúng. Theo một nghĩa nào đó, Toyoaki giống cha gã như đúc. Cả hai đều cùng một loại người.

“... Những người như thế nhiều lắm hả ông?”

“Ông chịu.”

Lúc đó, quả thật Shouto đã lao vào sống mái với Toyoaki. Gã vẫn nhớ cảm xúc lúc ấy hệt như nỗi căm phẫn gã hướng về cha mình.

“Mà chẳng biết giờ nó sống ở đâu.”

“Cháu chịu.”

“Lâu rồi bay không gặp cha mình sao?”

“... Lâu lắm rồi. Đến độ cháu không nhớ đã mấy năm trôi qua nữa.”

“Mức ấy cơ à?”

“Thì vì... Bố mẹ cháu ly hôn nên chẳng mấy khi gặp lại.”

Rõ là râu ông nọ cắm cằm bà kia. Do đầu bị cứa một vết, máu lên não không đủ, thành ra gã mới thấy quay cuồng và chóng mặt như thế này chẳng? Tựa lưng vào ghế hành khách, Shouto thần thờ nhắm mắt.

Rốt cuộc, Toyoaki hót ha hót hải bỏ đi trong khi chưa kiểm chắc được gì từ bà cụ. Ngoài miệng thì ngọt nhạt những câu “Thôi, con đi nhé” rồi “Tạm biệt mẹ” nhưng có thể thấy rõ ánh mắt ông ta hướng về phía Shouto chứa đầy thù hận. Bóng lưng trông thật bần tiện, chẳng khác nào một kẻ cun cút chạy trốn. Đến tận phút cuối, bà cũng không mở miệng nói lời nào hay tiễn con đi. Khi tiếng xe tắt hẳn, bà vừa chậm chạp quay vào phòng ăn vừa khẽ lẩm bẩm “Thằng trời đánh.”

Cũng chẳng buồn dặn con giữ sức khỏe.

Bà lại làm cơm nắm cho Shouto. Nó to tướng, giống y cơm nắm sáng sáng bà hay trao tận tay trước khi gã lên núi làm việc. Ngoài ra, lúc đưa cho gã phần cơm tổ chẳng bọc bằng rong biển đen thui, bà gọi “Bay ơ” và căn dặn:

“Ăn đi rồi theo ông Shige làm.”

Hôm nay tổ chức Lễ hội Heike nên gã sẽ phải trông coi gian hàng ở hội chợ hàng nông sản, chưa kể chắc hẳn sẽ phải chạy đôn chạy đáo lo nhiều việc khác. Đó là lời bà nói.

“Bay hãy vui chơi thật thỏa thích trong dịp lễ hội này biết chưa. Đoàn diễu hành Công chúa Tsurutomi lộng lẫy lắm đấy.”

Bà vẫn như mọi khi, nét mặt không bộc lộ cảm xúc. Dù vậy, đôi mắt đầy nếp nhăn kia như đang yêu cầu gã để bà yên tĩnh một mình. Bà cụ ắt đã chạm đến giới hạn mệt mỏi. Trước khi nhận cơm nắm, Shouto cuống quýt lao lên tầng hai để lấy phần tiền trả lại cho bà. Không rõ tại sao, song hiện tại, gã chẳng thiết chuyện tiền bạc nữa.

“Cháu lấy của bà đồng nào thì trời vật. Cháu chỉ mới xem bên trong thôi.”

Gã chìa xấp phong bì ra, bà khẽ khẽ lặp lại từ “trời vật”.

“Trời vật là sao?”

“À à... ý cháu bảo đó là sự thật, cháu không bịa chuyện.”

Gã vừa dứt câu thì bà cười, khuôn mặt nhỏ nheo lại càng thêm chi chít nếp nhăn. “Bay ngoan lắm!” Bà thốt lên.

“Cho bà xin lỗi. Không phải bà nghĩ bay ăn trộm đâu.”

Cơm nắm bà trao dường như mặn hơn mọi khi. Trong lúc gã ăn, ông Shige tranh thủ xử lý vết thương cho gã.

“Ông Shige này.”

“Gì đấy?”

“Dòng máu là thật hờ ông?”

“Dòng máu?”

“Không khéo cháu cũng trở thành một người như hấn ta... như bố cháu.”

Phì phèo điều thuốc trên môi tự lúc nào, ông Shige vừa “Hà, phù” như mọi lần vừa lẩm bẩm “Sao biết được.”

“Không phải tất tần tật mọi thứ ta đều đổ cho huyết thống. Ông nghĩ vấn đề lớn nhất là ở đây.”

Tay trái của ông Shige vươn ra, đập nhẹ lên ngực gã.

“Cùng một dòng máu, nhưng hai người anh chị vẫn lớn lên thành tài đấy thôi. Nói cách khác, có lẽ ở chỗ này, cha bay chưa đủ cứng cỏi.”

“Quả tim ấy ạ?”

“Ngốc quá. Là tâm cốt của con người đấy.”

“Tâm cốt?”

“Cảm xúc yếu mềm mới khiến cho con người dao động bên này một chút lại dao động bên kia một chút. Mỗi lần gió thổi là mỗi lần rung rinh. Xuôi theo lời nói bùi tai của kẻ khác. Bị lừa gạt. Suốt ngày mơ tưởng đến việc hưởng thụ. Trong đầu chỉ biết nghĩ cho bản thân, chẳng còn chỗ lo lắng cho người khác.”

“Nên mới dùng tới bạo lực...”

“Là vậy đấy. Khi yếu đuối, con người ta sẽ trở nên tha hóa. Hơn nữa, những kẻ vị kỷ sẽ không hiểu được lòng người. Nhưng mình nghĩ là đau thì người khác cũng đau.”

Chính xác. Thật ra, Shouto có cảm giác lần đầu tiên trong đời gã thấm thía điều này cũng chỉ mới đây thôi. Tính đến nay, gã đã phải gánh chịu rất nhiều ký ức đau thương, song chưa khi nào chúng hiện lên rõ mồn một như lúc ấy. Rốt cuộc bấy lâu nay, gã đã trút lên đầu những người không quen không biết nỗi đau to lớn nhường nào?

“Kìa, trước đây ông cũng nói rồi mà. Có tấn công kẻ khác đi nữa cũng phải lựa sức tương ứng với đối phương. Chuyện lúc nãy cũng vậy, cho dù là cha đánh con chẳng nữa vẫn quá tay. Ông không rõ đầu đuôi sự việc thế nào, nhưng một người cha chỉ vì muốn truyền tải tâm tư của mình thì làm vậy hơi quá.”

“... Có mà trời sập hấn ta mới nghĩ đến chuyện truyền tải tâm tư.”

“Ờ, cũng đúng. Nhìn cảnh đó là biết.”

“Ông Shige ời.”

“Hôm nay bay thất mắ lắ nhĩ.”

“Con người có thể làm lại từ đầu đến khi nào?”

“Câu này học búa đây.”

Hà. Phù. Ông Shige rút thuốc. Shouto cũng lôi từ trong túi áo khoác ra điếu thuốc mới. Hăng này gã chưa hút lần nào. Hôm qua, một cụ ông lần đầu tiên gặp mặt đã tặng gã và nói ông thật ghen tị với bà Suma vì có thằng cháu giỏi giang thế này.

“Chà, ít ra ở cái tuổi của bay lúc này, đa số mọi việc đều có thể làm lại từ đầu.”

“Đa số mọi việc?”

“Phàm là người, không ai không va vấp. Nhưng làm sai việc gì, cứ trả nợ đảng hoàng là được.”

“... Trả nợ.”

“Đúng rồi. Như ông đây này, đến tận giờ, khi nghĩ lại những thất bại thời trẻ, lắm lúc ông chỉ muốn ôm đầu.”

“Ông Shige mà cũng thế sao?”

“Ờ. Nhưng ông đã trả nợ, đã nhận trách nhiệm đối với những hành động ấy rồi.”

“Có chuyện nào nghiêm trọng chưa hả ông? Đến độ khiến ông lo lắng rằng cứ cái đà này, mình sẽ trở thành một kẻ vô dụng... hay không đáng sống trên đời chẳng hạn?”

Ông Shige liếc nhìn gã. Ánh mắt ẩn chứa nét tinh quái như muốn thăm dò tâm trí khiến Shouto bất giác quay đi. Lát sau, gã nghe thấy lời đáp “Có chứ” vang lên.

“Giờ ngẫm lại mới thấy ngày xưa, nếu ông túng quá làm liều thì mọi chuyện sẽ không cứu vãn nổi. Lắm lúc chỉ cần sai một ly đã đi một dặm. Nhiều lần như thế lắm.”

“... Vậy tại sao mọi chuyện lúc đó không bung bét ạ?”

Bỗng một chiếc xe màu đỏ tươi vọt qua ngay sát với tốc độ kinh hoàng rồi vượt lên trước. Khi sắp ôm cua, đèn chiếu hậu sáng choang ánh đỏ. “Phóng xe như điên” ông Shige tắc lưỡi.

“Bởi vì ông đã trả hết nợ chứ sao. Những kẻ lái xe thế kia nếu gây ra tai nạn sẽ phải chịu trách nhiệm, đúng không? Việc này cũng giống như vậy đấy.”

“Tại sao ông lại quyết tâm trả hết nợ nần do mình tạo ra ạ?”

“Chà... Vì khuôn mặt của hai cụ và anh em ruột thịt hiện lên trong đầu. Ông thầm nhủ mọi người sẽ giận lắm nên quyết định dừng lại, vả lại ông cũng không muốn vì mình mà gia đình chịu khổ. Rồi từ khi thành gia lập thất thì ông nghĩ cho vợ con nữa.”

“... Vậy có lúc nào ông không nghĩ đến họ không?”

Để xem nào, ông Shige gãi cằm. Những sợi râu lún phún phát ra tiếng sồn sột khe khẽ.

“Cũng có những khi như thế.”

Lại xuất hiện thêm tiếng gầm rú của xe gắn máy từ phía sau. Ông Shige giảm tốc chút đỉnh rồi lái về phía bụi tre bên đường. Ngay lập tức, hai chiếc xe máy cỡ lớn nối đuôi nhau phóng ào ào vượt lên trước. Ấy dà ầy dà, ông Shige lẩm bầm.

“Một lượng lớn du khách đến đây, vui thì vui thật đấy, nhưng đồng thời để ra không ít vấn đề.”

Dứt lời, ông Shige im lặng cầm vô lăng. Những tưởng phần nào đã quen, nào ngờ gã vẫn thấy đoạn đường đến quảng trường xa tít. Gã nhớ lại chuyện sáng nay, khi gã âm mưu ra tay sát hại bà cụ để cướp tiền. Lúc ấy thực sự gã định thoát thân trên con đường này một mình vào lúc trời chưa tờ mờ sáng sao?

Đúng thật đấy, cuối cùng ông Shige nói và lại đập lên ngực Shouto.

“Do ở đây cả, ở đây.”

“Ý ông là tâm cốt? Tâm cốt là gì hở ông?”

Là gì nhỉ, ông Shige đắm chiêu ngẫm nghĩ. Trong lúc đợi câu trả lời, Shouto tưởng tượng cảnh mình trốn chạy trong bóng tối. Gã sẽ chạy bán sống bán chết trên đôi chân này, dọc con đường này. Chạy, chạy điên cuồng. Bỏ lại bà cụ, bỏ lại ngôi làng, bỏ lại tất cả sau lưng. Gã sẽ nghĩ về biển Okinawa, vừa chạy vừa nhắc đi nhắc lại câu “Không còn cách nào khác.”

“Thế ông Shige có bao giờ nghĩ hết cách nên buộc phải làm thế chưa?”

Sực nghĩ ra, gã sửa lại câu hỏi. Ông Shige lơ đãng “Không còn cách nào à?” rồi chìm trong suy nghĩ.

“Cháu thì có. Cháu cho rằng trên đời này chỉ toàn những việc buộc phải làm vì không còn cách nào khác.”

“Không còn cách nào à?”

“Thật, thề với ông. Vậy nên, vô tình cháu đã đâm ra bất cần tất cả.”

Ông Shige gục gặc đầu và suy nghĩ thật lâu, mãi lúc sau, ông mới thốt ra “Tóm lại là thế này bay à” khỏi cửa miệng.

“Đúng là có những việc ta không có quyền lựa chọn. Nhưng trở thành một kẻ bất cần lại là chuyện khác.”

“... Có lẽ vậy.”

“Nếu lúc nào cũng viện cớ hết cách rồi bạ việc gì cũng từ bỏ ngay từ ban đầu thì con người sẽ trì độn, chẳng thể tiến bộ được.”

“... Nhưng mà.”

“Trên đời có những việc vượt quá sức ta nên chẳng còn cách nào khác. Nhưng riêng với lối sống của mình, nếu nói hết cách rồi và từ bỏ, xem như ta đã đặt dấu chấm hết cho nó. Khi bỏ cuộc, ta đánh mất cơ hội làm lại cuộc đời. Dù còn trẻ đến mức nào chẳng nữa.”

Những lời này nghe thật tuyệt vọng, gã nghĩ thầm. Cụm từ “mất cơ hội làm lại cuộc đời” khắc trong lồng ngực sâu hơn gã nghĩ. Shouto chẳng buồn nhìn về phía ông Shige nữa, chỉ bải hoải tựa người trên ghế.

“Bay cũng thế, nếu gặp khó khăn hơn chút có khi lại đầu hàng ấy chứ.”

“Cháu ghét khó khăn lắm.”

“Ông lại chẳng thừa biết điều đó à. Bay khi nào cũng chỉ nghĩ đến việc trốn chạy. Có lẽ do từ nhỏ đã quen như vậy. Thành ra cái tật ấy ăn sâu vào người. Nhưng từ từ hãy học cách trở nên mạnh

mẽ hơn. Bay mà bắt tay vào làm thì sẽ làm được, ông là người hiểu điều đó nhất.”

“Cháu á?”

“Phải, bay làm là sẽ được. Dù cần nhẫn nhưng bay đã thành thạo việc trên núi đó thôi? Cả chuẩn bị cho lễ hội hay bất cứ việc gì. Chà, điều bay cần bây giờ là một người nào đó công nhận nỗ lực của bay. Từ đó, bay hãy tập cho mình tính cách không trốn chạy.”

“... Tính cách không trốn chạy... Nếu cháu có cái tính ấy thì giờ có còn kịp không?”

“Chà. Cái này phải để khi gặp chuyện khó khăn mới quan sát được. Nhưng gì thì gì, bay còn sống trên đời những sáu mươi năm. Nếu bây giờ mà bỏ cuộc thì phần đời còn lại biết làm thế nào.”

Sáu mươi năm. Khoảng thời gian nghe thật xa xôi. Shouto không nghĩ mình sẽ sống lâu đến vậy. Lúc này, gã còn chẳng thể nào tưởng tượng nổi mình năm hai mươi lăm tuổi, chứ đừng nói tới ba mươi.

“Lúc ấy cháu hơn tám mươi rồi. Sống thế thì dai quá.”

“Nói linh tinh. Bà Suma sắp sửa lên chín mươi rồi đấy. Nhưng bà vẫn sống hết mình thế còn gì. Đầu óc còn minh mẫn, tai mắt đều tốt cả.”

“Chín mươi? Bà già như vậy rồi ạ?”

Gã bắt giác nhồm dậy. Gã cũng đoán bà đã nhiều tuổi song không hề nghĩ bà sắp chạm ngưỡng chín mươi. Shouto toát mồ hôi lạnh. Vậy mà gã cả gan tính đến chuyện giết một bà cụ sống gần ấy năm. Suýt chút nữa gã đã làm một hành động đốn mạt hơn lão Toyoaki kia.

“Bây giờ bay hãy trui rèn bản thân, rồi đây tương lai sẽ đổi khác. Còn nếu bay lại trốn chạy... Bay cũng sẽ giống thằng Toyoaki. Đến

nước ấy thì dầu muốn cũng khó mà làm lại. Dù không phải là hoàn toàn bất khả thi.”

Shouto thối thía từng lời ông Shige dạy bảo. Chỉ là ông không biết mà thôi. Có một nơi gã buộc phải đi để nghiêm túc làm lại cuộc đời. Ở nơi ấy, gã sẽ phải tu tâm dưỡng tính và chịu khó kiên trì, nhưng cứ xem như tránh được tử hình chẳng nữa, chẳng rõ rốt cuộc phải ở trong đó bao nhiêu năm. Nếu bị phạt tù chung thân thì gã biết làm thế nào? Nghĩ đến đây, gã không khỏi sợ hãi. Gã đang thầm nhủ bản thân khó lòng cắn răng chịu đựng đến mức ấy thì bỗng dưng, chuông điện thoại trong túi reo lên.

“Cậu sao rồi?”

Là Kuroki Michi. Shouto chỉ trả lời nhát gừng mỗi tiếng “Ừm.” Ổn chưa? Ừm. Khỏe hơn rồi hả? Ừm. Có thuốc men gì không? Ừm... Càng lặp đi lặp lại lời đáp mơ hồ, đầu óc gã lại càng trở nên rối bời. Khuôn mặt nhìn nghiêng của Michi. Nụ cười, vết sẹo nằm đâu đó trên người. Cái suy nghĩ biết đâu cô đã từng bị cưỡng hiếp. A a, tại sao lại lăm việc phải nghĩ thế này.

“Này. Cậu còn nghe không đấy? Hôm nay cậu làm gì?”

“À... Giờ tôi đang vào thị trấn.”

“Đang trên đường hả?”

“À, ờ, ông Shige đến đón. Ông bảo vẫn còn việc muốn tôi giúp.”

“Vậy à. Thế mình gặp nhau sau. Một lát nữa tôi cũng đi ra ngoài rồi.”

“À...”

“Hẹn nhau ở sân khấu trung tâm nhé.”

Rồi cô cúp máy. Cất điện thoại vào túi, gã bất chợt thở dài. Chẳng rõ gã muốn gặp cô hay không. Mà trên tất cả, gã biết đối diện với cô bằng bộ mặt nào đây.

“Bay có bạn bè rồi đấy à?”

Nghe ông Shige hỏi mà gã kinh ngạc. Bạn bè. Cái từ đã rất lâu mới có dịp lọt vào tai gã.

“Phải biết trân trọng bạn bè nghe chưa.”

“À à... Vâng.”

“Những điều ông nói nghe có vẻ sắc mùi thuyết giáo, nhưng bay cứ nói chuyện với đám bằng tuổi mình thật nhiều vào. Dù ít dù nhiều, chúng bay đều đang có những mối phiền não và lo nghĩ giống nhau mà.”

Từ nãy đến giờ đã có rất nhiều xe hai bánh, bốn bánh vượt lên trước xe của hai ông cháu, nhưng số xe hơi vẫn không ngừng tăng lên. Có lẽ Toyoaki chẳng phải người duy nhất tranh thủ dịp này về thăm quê, hàng dài xe hơi nối đuôi nhau đậu hai bên đường và trong vườn nhà đập vào mắt. Một lúc sau, chưa đến 8 giờ sáng mà những bóng người mặc áo lễ hội và chít khăn trên đầu đã rồng rắn xuất hiện.

“Đầu cậu sao thế?”

Lúc gặp nhau ở nơi diễn ra lễ hội, Michi phát hiện vết thương trên đầu của Shouto gần như ngay lập tức. Gã bất giác đưa tay sờ nắn sau đầu và đáp lại bằng câu “Hơi hơi” không đầu không đuôi.

“... Bị ngã ấy mà.”

“Bị ngã? Ngã ở đâu, làm sao mà ngã?”

“... Ở trong nhà, ờ thì, tôi bị trượt chân ở hành lang... Ngay đó có cửa sổ.”

“Rồi cậu đâm thẳng vào cửa kính á?”

Nét mặt Michi lộ rõ vẻ bán tín bán nghi. Lúc sau, cô bật cười như ngạc nhiên lắm.

“Không ngờ cậu lại hậu đậu như vậy.”

Cô ấy cười rồi. Chỉ cần có thế, gã đã thấy hạnh phúc lạ kỳ. Nãy giờ gã vò đầu bứt tai không biết nên làm mặt thế nào khi gặp cô,

không biết nên nói những chuyện gì, nhưng tất cả đã bị thổi bay ngay tắp lự.

“Vô duyên.”

“Hết đau bụng, lại còn quên cuộc hẹn với tôi, giờ đến đi trong nhà cũng vấp té. Phục cậu thật, đụng đầu hỏng đấy.”

“Có phải lỗi lại tôi đâu.”

“Sai tà dễ sợ.”

“A, không được dùng từ sai tà nhé.”

“Mắc mớ gì.” Michi phản pháo và lại cười khúc khích, “Ai bảo sai tà quá chi.” Tiếng cười ấy thấm thấu vào lòng khiến con tim gã thấy thật bình an. Gã chợt nghĩ, chỉ cần cô sống khỏe mạnh như thế này là gã đã hạnh phúc rồi.

Một ngày trôi qua tựa như giấc mơ. Mới hôm qua thôi, làng còn vắng lặng như tờ, vậy mà giờ đây, chẳng hiểu chừng này người từ đâu kéo đến đông nghìn nghịt, khiến gã không khỏi có ấn tượng họ chỉ là ảo ảnh. Cha mẹ con cái cùng các đôi nam thanh nữ tú, ai nấy đều hòa mình trong ánh nắng chan hòa, trông tất cả gần như trong veo dưới mắt Shouto.

Cứ cách một khoảng thời gian, thông tin hướng dẫn sự kiện sắp tới lại được phát trên loa phóng thanh. Những lúc ấy, y như rằng dòng người sẽ đổi chiều tựa làn nước mềm mại. Bao khuôn mặt rạng rỡ nụ cười, những quả bóng bay trẻ con cầm trên tay cùng quần áo rực rỡ sắc màu phấp phới. Già, trẻ, trai, gái đủ cả. Mọi người trông thật hạnh phúc, ai nấy đều mang nét phúc hậu.

“Sắp phân phát lẫu heo rừng rồi kia. Mình cùng đi nào. Ăn vào cho ấm người.”

Cũng như những hôm trước, tầm một hai tiếng, Michi sẽ đến rủ gã đi ăn một lần. Những lúc ấy, nụ cười của cô chói lòa làm sao, gã thậm nghĩ trông cô cũng thật hạnh phúc. Gã biết cô đang phải gánh chịu một vết thương lòng sâu hoắm, nhưng ít nhất, lúc này đây, nét biểu cảm của Michi thật tươi vui và bình thản.

Còn nét mặt mình lúc này chẳng hề như vậy.

Gã cảm thấy cô đơn đến cùng cực. Chỉ mình gã đang ôm một bí mật khác hẳn những người đang có mặt ở đây. Bản thân gã hiểu rất rõ giờ không phải lúc gã có thể thông dong ngồi ăn lẫu heo rừng.

Thỉnh thoảng, vết thương sau đầu khế nhói. Những chuyện xảy ra lúc sáng lại ùa về trong tâm trí. Khuôn mặt ma chê quỷ hờn của con trai bà Suma cùng khuôn mặt cha Shouto như nhập nhòa vào nhau, đến gần cũng chẳng phân biệt nổi ai là ai.

Buổi chiều, rất nhiều chương trình ca múa nhạc truyền thống như múa dân gian và múa trống được trình diễn ở dinh thự nàng Tsurutomi cùng khu vực xung quanh, đồng thời “Điều hành Võ sĩ Yamato Emaki”, sự kiện lớn nhất trong suốt Lễ hội Heike cũng được tổ chức. Shouto đứng cạnh Michi ngắm đoàn điều hành. Cô gái hóa thân thành công chúa Tsurutomi khoác trên mình bộ kimono lộng lẫy và diễm lệ ngồi kiệu, chàng trai sắm vai Nasu no Daihachiro trong bộ chiến giáp cưỡi trên lưng ngựa, khi cả hai nhịp nhàng nhảy múa, khán giả xung quanh hò reo tán thưởng không ngớt.

“Công nhận hoành tráng thật nhỉ.”

Michi đứng cạnh gã, rướn cổ nhìn theo đoàn điều hành, cô reo lên một cách hào hứng.

“Ngày còn bé, tớ toàn bị bắt tập hát và múa dân ca sau dịp hè nên ghét lắm, chỉ nghĩ ba cái lễ điều hành xưa như trái đất này chán không thể tả.”

Nhưng lâu ngày có dịp tham dự thì lại thấy thú vị đến không ngờ, cô tâm sự.

“Quả thật tớ thấy mình may mắn vì có quê hương... Tuy nhiên, nói vậy không có nghĩa tớ muốn nên mới trở về.”

Giữa dòng người ngược xuôi, Shouto nhìn Michi. Khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô vô cùng điềm tĩnh.

“Nói chung có nhiều chuyện xảy ra... Nhưng tớ đã lấy lại tinh thần được rồi. Rủi may nếu vấp ngã, ít ra tớ vẫn còn nơi này để trở về.”

Đoạn cô nói tiếp, khi lễ hội qua đi, cô muốn suy nghĩ về chuyện tương lai sau này, từ từ từng chút một.

“Chuyện tương lai?”

“Mới chừng này tuổi mà từ bỏ đời mình thì tiếc quá, đúng không? Bản thân mình sẽ tự dần vật lắm.”

“VẬY... CẬU SẼ RỜI LÀNG Ừ?”

“Tớ cũng chưa biết. Có tìm được việc làm ở đây không cũng là một vấn đề. Nhưng nói chung, tớ muốn tìm một nơi tớ có thể sống đúng với con người mình nhất.”

Khi đoàn diễu hành đi khuất cũng là lúc hành khách tham quan tản mác bốn phương tám hướng. Michi đưa tay lên xem giờ rồi cười, bảo phải về trông tiếp cửa tiệm người ta nhờ. Shouto dõi theo bóng cô lẫn vào dòng người tấp nập. Tấm lưng với mái tóc đuôi gà màu nâu đen đưa dần xa về phía tương lai.

Hết thuốc chữa. Mình thật là hết thuốc chữa.

Gì thì gì, bay còn sống trên đời những sáu mươi năm. Nếu bây giờ mà bỏ cuộc thì phần đời còn lại biết làm thế nào.

Lời của ông Shige văng vẳng trong đầu. Gã còn sáu mươi năm. Sáu mươi năm tương lai. Quãng thời gian ấy khiến gã có cảm giác dù muốn làm gì cũng có thể thực hiện được.

“Đoàn diễu hành chắc hoành tráng lắm?”

Đêm đó, trông bà vẫn y như mọi khi, tưởng chừng sáng nay chưa hề xảy ra việc gì. Ngồi ở bàn ăn, bà vừa gấp món vừa hỏi han. “Dạ.” Shouto đáp, đôi đũa đang cầm khựng lại, mắt thì chăm chăm nhìn vào một điểm. Chẳng rõ có phải chút rượu shochu uống ban nãy tung hoành ngang dọc trong người hay không mà tim gã đập thình thịch.

“Bà này...”

“Gì đấy?”

“Cháu nghe bảo bà sắp lên chín mươi rồi hở.”

“Đúng.”

“Nếu thế... Cháu bảo này.”

Trên trán bà dán miếng băng cá nhân. Gã thăm nhủ may mà vết thương không nặng lắm.

“Cháu bảo này.”

“Gì đấy.”

“Bà còn lâu mới... mất phải không?”

Đến tận lúc ấy, bà mới ngược lên nhìn gã. Nhưng gã không đủ sức đón nhận ánh mắt bà. Chẳng hiểu sao gã cứ cúi xuống. Dù vậy, riêng điều này gã buộc phải nói ra.

“... Bà ráng sống thọ vào nhé. Ừm... bà hãy sống đến khi cháu trở về.”

“Bay sắp đi à?”

Nhồm nhoàm trong miệng thứ chẳng rõ là miếng cơm hay gì, gã nuốt chửng xuống họng món ăn vừa to vừa nóng, đoạn hít một hơi thật sâu.

“Ngày mai à.”

“... Thế ư?”

“Nhưng... Cháu đi rồi sẽ về.”

Gã lại hít sâu. Đoạn gã quyết tâm ngẩng mặt lên. Chiếc đồng hồ treo tường ngày qua ngày càn cạch đung đưa quả lắc lọt vào tầm mắt.

“Vì cháu... Ngoài nơi này ra, cháu chẳng còn chốn nào khác để trở về.”

Gã không có dũng khí để nhìn thẳng mặt bà. Dán mắt vào một điểm trên trần nhà cũ kỹ, Shouto nuốt nước bọt.

“Vậy nên... Cháu muốn quay về đây.”

“Không đi không được à?”

Gã những muốn bảo với bà không phải. Chẳng phải mỗi vụ án đều có thời gian hiệu lực sao. Ở nơi này mọi người không những không nghi ngờ Shouto, mà còn trân trọng sự hiện diện của gã. Nếu có thể sống ở ngôi làng này với tư cách là cháu bà thì còn gì bằng, gã thầm nhủ. Gã chỉ việc im hơi lặng tiếng sống như Lạc Nhân thời xưa đến lúc hết hạn thi hành án là được. Lặng lẽ, bình yên. Nguyên một ngày hôm nay, suy nghĩ ấy đã trở đi trở lại trong đầu. Sau đó, gã thôi đứng núi này trông núi nọ mà dứt khoát đi đến kết luận rằng gã ghét trốn chui trốn nhủi suốt năm suốt tháng như vậy.

“... Cũng tựa tựa như vậy. Cháu có nhiều chuyện phải sắp xếp cho xong.”

Nói chưa dứt câu, gã đã hối hận. Gã nghĩ mình là ai mà ra vẻ thế kia. Khuôn mặt của Michi hằn sâu trong tâm trí. Nếu cứ như bây giờ, có lẽ cả kiếp này gã cũng chẳng thể nói chuyện một cách đường hoàng với cô được. Vả lại, đúng như lời ông Shige nói, đời gã còn những sáu mươi năm, gã không nghĩ mình có đủ dũng khí để nói dối như cuội suốt khoảng thời gian ấy.

“Bay có quay về không?”

“Cháu sẽ quay về... Cháu hứa với bà.”

“... Lâu quá thì bà không đợi được đâu. Bà già lắm rồi.”

“Bà đợi cháu đi mà... Cháu xin bà.”

Vị mặn của nước mắt chan hòa vào cơm.

“Cháu... cháu muốn lại được ăn cơm của bà. Thật đấy.”

Hức hức, Shouto nức nở tựa một đứa trẻ. Không buồn buồn dũa, gã cứ thế lấy tay lau hàng nước mắt tuôn rơi như mưa. Bà đặt tay lên đầu gã và khẽ đè xuống, chẳng rõ là xoa đầu hay đung đưa.

“Bà đợi, bà đợi. Bà sẽ đợi bay mãi thôi. Bà sẽ luôn ở đây thế này.”

Gã chợt có cảm giác mình trở về thành cậu bé. Shouto vừa khóc nấc lên từng cơn vừa tống đầy cơm bà nấu vào miệng. “Bay là một đứa trẻ ngoan” giọng bà vang vọng không dứt.

Hôm sau là ngày cuối của lễ hội, ông Shige đến đón từ sáng sớm. Sau khi ăn xong nắm cơm và được bà tiễn ra cửa với câu dặn dò “Bay đi nhé,” Shouto leo vào xe. Gã lén hít thật sâu rồi nói với ông ý muốn đi Hyuga của mình.

“Ông có thể cho cháu đi nhờ đến đó không?”

“Đi Hyuga? Từ đây hả?”

Ông Shige nhìn gã với nét mặt lộ rõ vẻ bối rối.

“Lễ hội vẫn còn hôm nay kia mà. Với cả đợt nốt bữa nay, ông đưa cho bay phần tiền của mình.”

“Thôi. Số tiền đó ông trao cho bà giúp cháu.”

“Sao cứ nhất nhất phải là hôm nay thế?”

“Vì nếu không, cháu sợ... mình sẽ lại chạy trốn.”

Cảm xúc trong lòng lúc này bình lặng đến độ chính bản thân gã còn lấy làm lạ. Đêm hôm qua, gã đã thú thật với bà tất cả mọi chuyện. Lần đầu tiên gã nói ra tên đầy đủ. Gã còn kể chuyện thời thơ ấu, biết bao lần giọng ghen ngào. Từ khi Shouto bắt đầu đến lúc kết thúc, bà không ngừng vuốt ve tay gã và chép miệng “Thương bay quá.”

“Bà biết rất rõ bay là một đứa trẻ ngoan. Vậy nên bay hãy ăn năn hối cải đàng hoàng. Bà sẽ đợi.”

Thật lạ làm sao khi câu nói ấy đã đủ khiến tâm trạng gã trở nên thanh thản. Gã chưa chuộc bất cứ lỗi lầm nào. Song khi biết rõ ngày mai mọi chuyện sẽ bắt đầu, bỗng dưng đến cả cơm ăn vào cũng thấy khác. Thường thức vị cơm, gã chợt vỡ lẽ hóa ra bấy lâu nay mình vẫn luôn nặng lòng.

“Cháu xin ông.”

Ngồi ở ghế hành khách, Shouto cúi đầu thật thấp trước ông Shige. Từ trên đầu vang xuống giọng nói “Ông hiểu rồi” hiền lành và dịu dàng đến độ không thể tưởng nổi phát ra từ ông cụ.

Đoạn kết

Điểm đến của Shouto là đồn cảnh sát nằm trên con đường quốc lộ ở nội thành thành phố Hyuga. Trước đây, gã từng kề dao đe dọa người tài xế trên chiếc xe tải xin đi quá giang mà không hay biết vùng này là Kyushu. Ký ức gã vẫn lưu lại chi tiết ở góc đường nơi hai người rẽ vào để tránh khu vực bị lở đất có một đồn cảnh sát.

“Có thật ở đây là được không?”

Shouto tìm thấy đồn cảnh sát đúng như trong trí nhớ, đang định xuống xe thì ông Shige nhìn gã lo âu.

“Ông hãy dõi theo để đảm bảo cháu không chạy trốn. Khi chắc chắn rằng cháu đã vào trong và không bước ra nữa, ông ra về không biết rồi rời khỏi đây là được.”

Vào đồn cảnh sát bé tẹo như lỗ mũi kia rồi, chuyện gì sẽ đợi gã ở phía trước? Có nghĩ nát nước cũng chẳng ra. Nhưng gã buộc phải đi. Để đường hoàng làm lại cuộc đời mình với tư cách là Izumi Shouto chứ không phải một kẻ vô danh trốn chui trốn nhủi.

“Ông Shige, cháu cảm ơn ông.”

Gã định bụng sẽ nở một nụ cười tự nhiên hết mức có thể. Song bản thân gã cũng tự nhận thấy mặt mình gượng gạo đến mức nào. “Thôi,” Ông Shige vỗ mạnh vai gã. Khuôn mặt lấp lánh những sợi râu bạc phản chiếu ánh sáng, ông nhìn thẳng vào mắt gã và nói “Bay đi đi.”

Trong cái rủi có cái may, những tưởng cô gái kia đã chết dưới tay Shouto, nhưng trên thực tế, vết thương không quá nặng và nạn nhân đã tai qua nạn khỏi. Do đó, thay vì phạm tội giết người cướp

của, gã bị truy cứu trách nhiệm hình sự về tội cướp tài sản gây thương tích. Bên cạnh đó, thường thì khung hình phạt là trên sáu năm tù hoặc chung thân, nhưng xét tới tình tiết gã ra đầu thú nên mức án phải chịu giảm xuống một nửa. Trường hợp của Shouto đã nhiều lần cướp giật và còn đe dọa cướp tài sản ở cửa hàng tiện lợi. Tuy nhiên, dù gã đã thành khẩn khai báo, phía cảnh sát không tìm thấy chứng cứ hay danh tính người bị hại nên một số vụ việc không cấu thành tội danh. Sau vài tháng xét xử, tòa tuyên phạt Shouto bốn năm sáu tháng tù giam.

“Có lẽ nhiều người xem nhẹ tội cướp tài sản. Tuy nhiên, ở Nhật Bản, người phạm tội xâm phạm đến quan hệ nhân thân lẫn quan hệ tài sản sẽ phải chịu hình phạt rất nặng. Phải chi thanh niên bây giờ cũng ý thức được điều này thì tốt quá. Từ giờ trở đi, cậu sẽ phải trải qua một nửa tuổi hai mươi quý giá ở trong tù. Nhưng cuộc đời còn dài. Việc cậu nên làm lúc này là phấn đấu cải tạo thật tốt và suy ngẫm về tương lai.”

Vị luật sư nhà nước khi nghe Shouto bày tỏ không có ý định kháng cáo thì gật gù hài lòng rồi thốt ra câu nói ấy. Sau đó, Shouto được chuyển đến trại giam ở khu vực Kinki để thụ án.

Gã không thông báo với bất cứ ai kể cả cha mẹ và em trai nên lẽ dĩ nhiên, suốt thời gian ở trong tù, không có thân nhân vào thăm nuôi. Càng lúc Shouto càng cảm thấy ngôi làng sâu trong núi và đoàn võ sĩ diễu hành lướt qua trước mắt tựa như một giấc mơ. Gã nhớ bà da diết. Giá như lại được ngồi trong gian bếp nhà bà thưởng thức món đậu phụ rau cứng ngắt. Ngày qua ngày, trong đầu gã chỉ đau đáu suy nghĩ ấy.

Ba năm sau, Shouto ra tù do được tha trước thời hạn. Chẳng mấy chốc gã đã sắp hai mươi bảy.

“Cậu có dự định đi đâu chưa?”

Lúc được cán bộ hỏi thăm, Shouto đáp ngay tấp lự “Cháu muốn gặp một người.” Tận trong thâm tâm, gã sợ hãi vô cùng. Không ngày nào gã không mong được gặp, vậy mà khi điều này sắp thành hiện thực, nỗi bất an lại càng lớn. Giờ đây, gã đã thành một kẻ có tiền án tiền sự. Gã không dám nghĩ liệu ngôi làng ấy còn chấp nhận người như gã giống ngày xưa không.

“Gặp một người?”

“Là người đã khuyên cháu đầu thú. Cháu đã hứa khi ra tù sẽ về gặp... Dù không rõ người ấy có còn sống trên đời hay không.”

Trong thời gian thử thách, gã không được thay đổi nơi cư trú hoặc đi du lịch dài ngày khi chưa có sự cho phép. Nói cách khác, gã không thể tự ý đi nơi này nơi kia. Do đó, sau khi nhận được sự đồng ý của cán bộ, Shouto mới lên đường hướng về Shiiba.

Lần đầu tiên đến đây, trên người gã chỉ mặc bộ quần áo, ngỡ ngáo chẳng biết đi đâu về đâu. Ngày quay lại, gã được hai viên cảnh sát hộ tống dưới hình thức “áp giải”. Sau khi tham khảo bản đồ và sách du lịch mượn từ thư viện đem vào nhà giam, gã mới biết vị trí chính xác của làng Shiiba.

Trong gã vẫn còn nguyên vẹn nỗi kinh ngạc khi tìm ra ngôi làng trên bản đồ. Rõ là một nơi thâm sơn cùng cốc, gã thở dài. Đúng là chỗ Lạc Nhân nhà Heike quy ẩn để thoát khỏi truy sát có khác. Chỉ cần nghĩ đến việc tít trong núi có một người vẫn đang chờ đợi ngày gã trở về, ngực gã lại thấy nóng ran.

Nhưng quả thật quãng đường đến Shiiba rất xa. Đi shinkansen^[30] chi phí khá cao nên gã quyết định chọn tàu đêm chạy từ Osaka, đến Kokura^[31] lúc sáng sớm rồi di chuyển xuống phía Nam Kyushu. Sau hơn mười hai tiếng từ lúc rời chỗ cán bộ quản thúc, cuối cùng gã đã đặt chân đến thành phố Hyuga. Trong ngày có ba chuyến xe buýt chạy đến làng Shiiba vào sáng, trưa, chiều.

Bầu không khí thế giới bên ngoài thật đặc biệt. Dù gì cũng đã lâu rồi mới có dịp quay lại thành phố, Shouto lang thang dạo quanh thị trấn, hồi sau mua mì ly ở cửa hàng tiện lợi để ăn trưa. Lối sống trong tù sau mấy năm đã thấm sâu vào người gã. Quen ăn uống thanh đạm, thành thử bây giờ, khi ăn thứ mì ăn liền ngày trước từng ăn như hạm, gã chỉ thấy vị quá đậm và mặn chát.

Hơn 2 giờ, xe buýt bắt đầu khởi hành. Gã đang đi con đường ngày xưa gã dùng dao đe dọa người tài xế xe tải tốt bụng, đồng thời có lẽ cũng trên chính con đường này, gã ngồi cạnh ông Shige lòng rối ren như thể tận thế. Những lời tán dóc của các cụ ông, cụ bà lọt vào tai, xe bắt đầu lăn bánh. Cảnh núi non trập trùng đã ba năm chưa gặp lại hiện lên trước mắt rực rỡ với sắc xanh đẹp đến vô ngần.

Trên đường, xe rung rung dễ chịu nên gã ngủ quên lúc nào không hay. Tỉnh dậy, số hành khách đã giảm hẳn. Gã lại thiếp đi. Rồi lại mở mắt. Chẳng biết tự bao giờ, xe chỉ còn mình gã. Núi càng lúc càng sâu. Xe bon bon chạy đến làng lúc mặt trời đã khuất dạng sau núi. Lúc bước xuống xe, Shouto thoáng thấy xây xẩm mặt mày.

Đâu đâu cũng thấy dán poster Lễ hội Heike. Trên cột điện treo những lá cờ be bé, trước mỗi cửa tiệm, dàn lồng đèn đáng yêu đang trưng đưa.

Lại đến mùa lễ hội rồi sao.

Bầu trời phía Tây nhuộm thắm sắc đỏ. Bóng người qua lại trở nên mờ ảo. Trước khi lên xe buýt vẫn thấy bình thường, vậy mà lúc này, cái lạnh như cắt da cắt thịt. Phải, nơi này nằm sâu trong núi. Có lạnh cũng là điều hiển nhiên, gã thấm thía.

“Cậu trai ơi, bác nhờ tí.”

Xách túi nylon trên tay, đang thơ thẩn tản bộ thì đột nhiên, gã nghe thấy tiếng nói. Gã thấy lạ khi nơi đây còn thanh niên ở mức có

thể gọi là “cậu trai”.

“Này, cậu trai ời.”

Vẫn là giọng nói ấy. Bâng quơ ngoái đầu lại, gã thấy một khuôn mặt quen quen đang ngoắc tay gọi mình.

“Cậu trai ời. Làm bác đợi nãy giờ.”

Là bác Kuma.

Phải, người ta hay gọi bác ấy như thế. Chẳng rõ đó là tên, họ hay biệt danh. Bác nở nụ cười thật tươi.

“Bay về khi nào?”

“À... Mới vừa rồi ạ.”

“Vậy hả. Ba năm liền không thấy bay về, mọi người ai cũng lo chẳng biết tình hình bay ra sao. Về là mừng rồi. Bà Suma mừng lắm cho xem.”

“À, dạ, bà Suma thế nào rồi?”

Tim gã đập loạn. “Chà,” bác Kuma ưỡn lưng, nhìn quanh quất rồi đáp “Bay hỏi bác mới để ý, đúng là mấy hôm nay không gặp bà.”

“Không gặp... Nhưng nhìn chung bà khỏe phải không ạ?”

“Còn phải hỏi. Khỏe như vâm chứ đùa. Bà bảo đến trăm tuổi vẫn sẽ ra đồng làm việc mà. Nhưng để sau đi, có chuyện này bác muốn bay giúp một tay.”

Bác Kuma chưa kịp nói tiếp thì bóng người lẩn nhồn xuất hiện từ phía màn đêm mờ tối. “Ô kìa,” một người reo lên.

“Bay đấy phỏng.”

Là giọng của ông Shige chứ chẳng chệch vào đâu. Shouto cảm nhận hai má mình tê đi, mắt dán vào ông Shige với điều thuốc trên môi đang tiến lại. Gã muốn trốn khỏi nơi này nhưng đôi chân không chịu nhúc nhích.

“... Ông Shige.”

“Bay về rồi à?”

“Cháu... cháu đi chuyển xe mới này.”

Chẳng rõ có phải khói thuốc làm cay mắt không mà mặt ông nhăn lại, ông nhìn gã một lúc lâu, mãi sau mới phà khói “Hà, phù” rồi thốt lên “Thế hử.”

“Vừa đẹp nhỉ. Ông cũng mới về thôi.”

Dứt lời, ông vỗ bồm bộp lên lưng gã. Khuôn mặt ông rạng ngời nụ cười trong bóng tối mờ mờ.

“Bà Suma sẽ mừng lắm đây. Không khéo mừng quá lại lăn đùng ra châu tiên tổ ấy chứ. Bà gắng lắm, bảo không nhìn được mặt bay lần nữa thì nhất định không nhắm mắt. Biết chữa.”

Ông Shige vừa nói vừa xoa lưng Shouto mãi không thôi. Quá tam ba bận mà nhờ mãi chẳng xong, bác Kuma đành cười trừ và nói “Thôi mai bác nhờ bay vậy.”

“Cháu nhớ rồi. Ngày mai cháu sẽ phụ bác đàn tràng hoằng.”

“Bác đợi bay đấy.”

“Nhờ bay nhé.”

“Chưa kể năm nay Michi nhà Kuroki cũng trở về, làng mình sẽ tấp nập lắm.”

Kuroki Michi. Cái tên đã lâu lắm gã mới có dịp nghe. Chốc lát, một tốp các ông các bà đã xúm xít xung quanh, bao khuôn mặt quen thuộc tươi cười nhìn gã. Những lời hỏi han của mọi người cùng ánh tà dương loang khắp chốn thấm đẫm vào hồn Shouto. Mình về rồi, gã nghĩ.

“Vậy phải sai bảo nó nhiều vào.”

Ông Shige đứng cạnh lại xoa lưng Shouto. Giờ đây, dẫu bị người khác chạm vào hay vuốt ve thế này, gã cũng sẽ không biến mất. Gã không còn là bong bóng xà phòng nữa rồi.

HẾT

「 Bình luận 」

Kitagami Jiro

Cá nhân tôi thấy hiếm tác giả nào khai thác nhiều thể loại như Nonami Asa. *Bữa sáng hạnh phúc* - tác phẩm nhận danh hiệu Tác phẩm ưu tú của Giải thưởng Trinh thám Gay cấn Nhật Bản để lại ấn tượng vô cùng sâu đậm, do đó tôi cứ nghĩ cô sẽ tiếp tục vai trò một tác giả chuyên dòng truyện gay cấn (hay nói đúng hơn, cô sẽ ngày càng củng cố vị trí trong dòng văn này), cô sáng tác nhiều tiểu thuyết kinh dị mang yếu tố gay cấn, tiêu biểu như *Là anh* hay *Răng nanh buốt giá* - tác phẩm nhận giải thưởng Naoki về cuộc chiến cô độc của một nữ thanh tra. Tuy nhiên, không ít tác phẩm của cô vượt ra khuôn khổ này.

Trong đó phải kể đến *Kẻ kết hôn trục lợi*, một tác phẩm hình sự nói về cuộc đấu tranh của ba nhân vật: gã đàn ông lừa đảo, cô gái bao trai cùng viên thanh tra đảm nhận vụ việc, hoặc tiểu thuyết dành cho tuổi trưởng thành với nhân vật chính là viên cảnh sát mới vào nghề mang tên *Thành phố của tôi* và *Đồn cảnh sát chộn rộn*. Ngoài ra còn có những tác phẩm khác như *Trong tâm mưa đá* mô tả mối quan hệ giữa những người thợ thủ công hay tuyển tập truyện ngắn *Hai mươi bốn giờ* mang hơi hướm tiểu thuyết tự thuật. Chỉ nhiều đây thôi đã đủ thấy ngòi bút của cô phong phú nhường nào, nhưng đó chưa phải tất cả, *Vân cát* viết về gia đình kẻ phạm tội hay *Chuông đêm* bàn về số phận con cái người bị hại và kẻ thủ ác, là những kiệt tác vượt khỏi cái khung mang tên gay cấn. Đó là những câu chuyện

về phạm tội cùng tàn dư để lại. Với thủ pháp dựng hình và miêu tả công phu, ngòi bút của cô tạo ấn tượng vô cùng mạnh mẽ trong tôi. Đặc biệt, đến tận bây giờ, tôi vẫn không thể nào quên tiểu thuyết *Lệ* xoay quanh hành trình theo đuổi bí ẩn về người chồng chưa cưới ngày xưa của nhân vật chính. Tình tiết từ từ mở ra, song song với đó là câu chuyện xuất sắc về mối quan hệ đan xen giữa các nhân vật.

Nói không ngoa, đây là cuốn tiểu thuyết chỉ Nonami Asa mới có thể chấp bút. Trong cuốn sách này có phạm tội. Izumi Shouto là một gã đầu trộm đuôi cướp. Gã hành nghề giật túi xách của người qua đường, thủ dao trong người vì “muốn hù cho đối phương sợ, nếu được thì hét văng lên chút đỉnh là đủ rồi. Gã rất khoái nghe tiếng phụ nữ la hét từ đằng sau lưng. Không cần to lắm, chỉ cần ‘Á’, ‘Ồi’ gã đã sướng rơn trong bụng” nào ngờ luống cuống, gã đâm thủng áo, cắm sâu con dao vào người nạn nhân, chấn động truyền cả lên tay.” Câu chuyện bắt đầu khi gã ngờ ngáo hốt hoảng rời khỏi hiện trường. Có thể nói đây là một kẻ lưu manh chính hiệu. Tôi xin trích dẫn hai suy nghĩ của nhân vật này:

“Cả đời gã chỉ như bong bóng xà phòng, lẳng đặng trôi dạt mà sống. Rồi một ngày, bụp, gã sẽ vỡ tan và biến mất. Sự tồn tại của gã dừng ở mức ấy.”

“Đến tận phút cuối cùng, đời gã chỉ vậy mà thôi. Cho đến lúc vỡ tan và biến mất, gã sẽ bồng bềnh trôi dạt, ngoài ra chẳng còn cách khác. Đẳng nào thời gian cũng có là bao. Làm gì có bong bóng xà phòng nào liên tục lửng lơ suốt mấy phút đồng hồ kia chứ.”

Với kẻ ghét chạy như Shouto, chạy trốn sau khi xông vào cướp cửa hàng tiện lợi quá rách việc, làm một lần đã khiến gã cạch đến già. Gã chuyển sang giật túi xách, thậm chí có khi còn giết người, vậy mà trong túi vốn vẹn mười nghìn yên. Đúng là số con rệp. Tiếp theo, gã xin đi nhờ xe rồi bị bỏ lại giữa đêm tối trong núi, tờ mờ

sáng, gã cuốc bộ thì gặp một chiếc xe cub chổng chơ trên đường. Vừa mới mừng như bắt được vàng thì ngay lập tức, gã nghe thấy giọng nói trầm trầm “Bay ời, bay ời.” Gã giật mình, dáo dác nhìn quanh thì thấy một bà cụ nằm trong bụi cây. “Cuối cùng cũng có người. Già này được cứu rồi. Này, bay ời.” bà gọi gã. Chẳng còn cách nào khác, gã đành cõng bà cụ về.

Câu chuyện bắt đầu từ việc nhân vật chính cướp giật nhưng càng ngày càng phát triển theo hướng khó ai ngờ. Về nhà bà, gọi bác sĩ, thậm chí còn đưa bà lên tận bệnh viện, xong xuôi đâu đấy, gã được mời cơm trưa. Nào mì soba làm thủ công, nào chén cơm đầy ú ụ. Món hầm, món kho, đồ chua bày trên bàn khiến Shouto xúc động đến tận tâm can. Đối với nhóm bác gái sống trong núi, đây chỉ là bữa cơm bình thường như bao ngày, song với một kẻ bấy lâu chỉ trộn tất cả vào một tô quấy quá ăn cho qua bữa như Shouto thì chẳng khác nào sơn hào hải vị. Đúng là gã vô cùng cảm kích nhưng chỉ vậy chưa đủ thay đổi tâm tính gã. Bởi vậy gã mới nảy ra ý tưởng dưới đây:

“Đến nước này gã phải xoay xở để đến được một thành phố lớn, dẫu xe máy hay xe tải cũng không thành vấn đề. Xe máy đã có sẵn: bất lăm gã trưng dụng chiếc super cub đậu ngay trước cửa căn nhà này. Quanh đi quẩn lại, quả nhiên tiền bạc vẫn quan trọng nhất.”

Tuy nhiên, lục tung cả căn nhà gã cũng chẳng thấy gì đáng giá, chưa kể còn bị ông cụ sống gần đó kéo lên núi phụ việc. Shouto vô tình trở thành cháu bà Suma lúc nào không hay. Hai bà cháu sống chung mái nhà từ đó.

Những diễn biến sau thì tôi mong các bạn đọc sách để biết thêm chi tiết. Nói một cách dung dị, đây là câu chuyện về cậu thanh niên thành phố bất hảo thay tính đổi nết sau khi sống với bà cụ ở ngôi làng trong núi, song cái khó là làm thế nào để câu chuyện đủ sức thuyết phục. Phần khung tuy đơn giản, nhưng bồi đắp chi tiết lại trức

trắc đến không ngờ. Nếu làm không khéo, truyện sẽ dễ đi vào lối mòn. Với tài mô tả nhân vật hơn người, tác giả khéo léo lồng ghép những mẫu chuyện để tạo nên một tiểu thuyết nói về quá trình trưởng thành đầy sống động, cuốn hút.

Riêng một điều tôi xin viết, đó là các bạn hãy chú ý phần giữa truyện, Shouto bị kéo lên núi phụ việc và lê thân về nhà trong bộ dạng mệt lử. Khi được ông Shige cùng bà Suma khen ngợi, gã cảm thấy nhồn nhột. Dưới đây là đoạn văn của ngày hôm sau:

“Nhưng hôm sau, cùng với cảm giác cơ bắp ê ẩm khi tỉnh dậy, tâm trạng gã tuột dốc không phanh. Bao năm nay đã luôn như vậy. Lúc học ở lò luyện, trường cấp ba hay đi làm thêm đều thế, cả chơi pachinko cũng chẳng ngoại lệ. Mới làm được một ngày, qua hôm sau, hứng thú đã chóng vánh trôi tuột.”

Tôi xin trích dẫn tiếp:

“Ngay đến gã còn không rõ nguyên nhân. Thật sự, ban đầu gã cũng hào hứng lắm. Lần này nhất định mình sẽ kiên trì, có vẻ bám trụ được đây, từ trong cội lòng, gã nhủ thầm như thế. Vậy mà đến ngày tiếp theo, tâm tình gã đã đổi cái rụp. Gã cảm thấy tất thảy đều vớ vẩn, phiền hà, dù bỏ công làm cũng chỉ xôi hỏng bỏng không mà thôi. Kết quả là Shouto bất cần, cứ thế đem con bỏ chợ.”

Tôi rất tâm đắc đoạn văn này, bởi nó lật mở tinh tế nguyên nhân lối sống bất cần của Shouto. Có thể nói tài cầm bút ở đây ngang ngửa ngòi bút tài hoa của Fujiwara Shinji khi lột tả thành công lý do đưa đẩy con người vào con đường phạm tội. Để biến cốt truyện dính đầy dấu vân tay của lối mòn thành một câu chuyện tươi mới, nếu không có tài miêu tả cùng khả năng quan sát như vậy thì khó lòng làm được. Nó là minh chứng cho thấy tiểu thuyết hay không phải ở nội dung mà ở kỹ thuật.

Một yếu tố nữa chính là khả năng xây dựng bối cảnh. Ta không thể bỏ qua sự tài tình khi cho xuất hiện người con bất hiếu cùng

Michi, cô gái canh cánh vết thương lòng khi bị cướp tấn công, trong lúc này, Shouto đóng vai trò người quan sát. Trên tất cả là tạo hình của bà Suma với câu nói “Bà biết rất rõ bay là một đứa trẻ ngoan.” Một cậu trai thiếu thốn tình cảm cha mẹ, chỉ biết trộm cướp qua ngày, nay hòa mình vào cuộc sống với bà cụ cùng dân làng, để rồi trong tim nảy nở cảm giác:

“Gã suýt quên bản thân là bong bóng xà phòng. Cuộc sống cùng bà cụ, bữa cơm hằng ngày, nước nóng đầy bồn tắm, tất cả mọi điều thật kỳ diệu, nên tự lúc nào, gã cảm thấy lòng mình quá đổi bình yên.”

Từ đó, gã từ bỏ kiếp bong bóng xà phòng, và chính tình yêu thương của bà Suma đã giúp Shouto gượng dậy. Thủ pháp kể chuyện và mô tả công phu chính là yếu tố nền tảng cho tình cảm ấy. Lời bà Suma đã thấm đẫm tận tâm can Shouto, một kẻ có lẽ chưa từng được ai nói những lời như vậy. Tiếng nói ấy như tỏa ra từ cuốn sách trên tay và lan đến con tim độc giả. Để rồi đọc đến dòng cuối cùng, khóe mi bỗng thấy nóng ran.

(Tháng Mười Hai năm 2007, Nhà phê bình văn học)

[1] Thành phố ở phía Bắc tỉnh Miyazaki.

[2] Thành phố ở tỉnh Yamaguchi.

[3] Thành phố cảng ở tỉnh Miyazaki.

[4] Hòn đảo nhỏ nhất và dân số ít nhất trong bốn đảo chính của Nhật Bản (ba đảo còn lại là Honshu, Hokkaido và Kyushu). Đảo mang tên Shikoku (四国 - Tứ Quốc) do trước đây gồm bốn tỉnh. Shouto hiểu nhầm tỉnh Miyazaki nằm ở Shikoku song thực chất tỉnh này nằm ở đảo Kyushu (phía tây đảo Shikoku) nên gã mới tưởng mình đã vượt biển.

[5] Kochi là tỉnh có diện tích lớn nhất nhưng dân số thưa thớt nhất ở đảo Shikoku.

[6] Dòng xe cub của Honda, ở Việt Nam cũng rất thông dụng.

[7] Thạch làm từ củ cây konnyaku, một loài cây phổ biến ở Nhật Bản, Hàn Quốc, Trung Quốc. Món này thường được làm thành từng khối lớn.

[8] Tốt Thọ (卒寿) mừng 90 tuổi.

[9] Mễ Thọ (米寿) mừng 88 tuổi.

[10] Trong tiếng Nhật Izumi (泉) còn có nghĩa là dòng suối.

[11] Một loại cá hồi của Nhật Bản.

[12] Gia tộc Genji (源氏 âm Hán là Nguyên Thị) cùng gia tộc Heike (平家 âm Hán là Bình Gia), là hai trong bốn đại gia tộc cha truyền con nối thống trị nền chính trị Nhật Bản dưới thời Heian. Nhà Heike mất quyền kiểm soát nước Nhật vào tay nhà Genji và bị tiêu

diệt sau khi đón nhận thất bại trong trận hải chiến Dan no Ura diễn ra tại eo biển Shimonoseki ở phía Nam đảo Honshu.

[13] Shouto đã bịa ra một câu thuận tai để ghi nhớ năm diễn ra cuộc hải chiến Dan no Ura. Trong bản gốc: イイヤ , ゴ メン ジ ャ ス マ ヌ と 増ノ浦。 (“Iiya, gomen ja sumanu to Dan no Ora,” dịch đại loại là: “Dan no Ura nghĩa là ây da, xin lỗi nhé, cho tôi tạ tội”)

Giải thích: イ (chữ “i”) = 1, ヤ (chữ “ya”) = 8 do trong tiếng Nhật số 8 còn đọc là “ya”, ゴ (chữ “go”) = 5 (cũng đọc là “go”). Suy ra năm 1185 là năm xảy ra trận Dan no Ura.

Còn câu “Xin lỗi nhé, cho tôi tạ tội” có thể được Shouto dùng để nhớ nội dung của cuộc chiến: do nhà Genji tiêu diệt nhà Heike nên đã nói lời xin lỗi.

Do dễ nguyên gốc hơi khó hiểu và mất đi nét hóm hỉnh nên xin phép Việt hóa bằng một câu ca dao cho bạn đọc cảm thấy gần gũi:

Vì một (1) hột (1) táo (8) da ngấm (5)

Nhân dân (Dan) no (no) ú (U) ra (ra) đầm đánh nhau.

[14] Nasu no Yoichi (1169 - 1232) là một võ sĩ nhà Genji, nổi tiếng với tài bắn cung. Theo như điển tích, vào trận chiến Yashima năm 1184 giữa nhà Heike và nhà Genji, một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành trên thuyền nhà Heike đã đặt chiếc quạt lên đỉnh cây cột và thách thức quân địch bắn rớt. Nasu no Yoichi bèn cưỡi ngựa ra giữa biển, một nhát bắn hạ chiếc quạt. Nhà Genji dành thắng lợi, còn tàn dư nhà Heike trốn chạy đến Dan no Ura. Trận chiến Dan no Ura nhắc đến ở phần chú thích trước xảy ra sau trận Yashima này một tháng.

[15] Đây cũng là một cách ghi nhớ thời điểm Minamoto no Yoritomo thành lập chế độ Mạc Phủ Kamakura của Nhật Bản. Bản gốc: い い く に つくろ う 鎌倉幕府。 (“Iikuni Tsukurou Bakufu

Kamakura”, nghĩa là “Hãy dựng nước thật tốt, Mạc Phủ Kamakura”).

Giải thích: ㄥ (chữ “i”) = 1, ㄎ (chữ “ku”) = 9 (đọc là “ku”), ㄴ (chữ “ni”) = 2 (đọc là “ni”).

Để Việt hóa, xin sử dụng câu ca dao sau:

Mười một (11) chuối (9) hái (2) đem dâng

Lập nên Mạc Phủ cả (Ka) ma (ma) cũng (ku) rành (ra).

[16] Junihitoe (十二単衣 - Thập nhị đơn y) là một loại kimono bắt nguồn từ thời Heian vào thế kỷ X. Thời này, trang phục của hoàng tộc cùng tầng lớp quý tộc Nhật Bản thường gồm rất nhiều lớp y phục “chồng” lên nhau, gọi là kasane (重ね). Đúng như tên gọi của nó, junihitoe bao gồm 12 lớp vô cùng cầu kỳ, có thể nặng đến gần 20 ki lô gam. Màu sắc và kiểu dáng của các lớp áo được lựa chọn rất kỹ lưỡng, thông qua đó cho biết thẩm mỹ và thứ bậc của người mặc.

[17] Taira no Kiyomori (1118 - 1181) là một vị tướng cuối thời Heian nhà Heike, ông đã thiết lập chính quyền hành chính do samurai thống trị đầu tiên trong lịch sử Nhật Bản. Năm 1167, Kiyomori được bổ nhiệm làm Thái chính Đại Thần, đóng vai trò quản lý mọi chuyện triều chính. Điều này là dấu mốc khẳng định sự thao túng của Kiyomori trong triều lúc bấy giờ.

Để ghi nhớ năm xảy ra sự kiện này, học sinh Nhật Bản hay học gao bằng cụm từ (cũng là cụm trong bản gốc Shouto sử dụng): イムナゲの平 清盛 (ii munage no Taira no Kiyomori), có nghĩa là “Taira no Kiyomori lông ngực rậm rì.”

Giải thích: イ (chữ “i”) - 1, ム (chữ “mu”) = 6 do trong tiếng Nhật số 6 còn đọc là “mu”, ナ (chữ “na”) = 7 (“nana”).

Phiên bản Việt hóa: Taira xấu (6) bắn (7) độc (1) cô (1) (năm 1167).

[18] Một chương trình truyền hình được ưa thích của Nhật, trong đó mọi người sẽ đề nghị chuyên gia trong ngành thẩm định các “kho báu” họ đang sở hữu và tiến hành định giá.

[19] Hải sản, thịt hay rong biển kho trong nước tương và giấm Nhật.

[20] Một cách nấu cơm khiến hạt cơm có màu nâu bằng cách cho nước tương hoặc một số loại trà vào gạo rồi đem nấu.

[21] Tên của người Nhật được viết bằng Hán tự, cùng một cách đọc nhưng có thể viết theo những Hán tự khác nhau nên khi mới gặp, người Nhật thường hay giải thích cách viết tên mình. Tên của Izumi là 伊豆見 tức Y Nhục Kiến, Y Nhục cũng là Hán tự của quần đảo Izu (伊豆半島) nằm ở phía Tây Tokyo, còn Kiến (見) trong từ “kiến vật” (見物) nghĩa là tham quan.

[22] Trong tiếng Nhật, Tuyền (泉) cũng đọc là Izumi nên Michi hiểu lầm.

[23] Một ngôi làng cũng nằm ở tỉnh Miyazaki.

[24] Hệ thống tiểu học ở Nhật có sáu lớp, còn cấp hai có ba lớp.

[25] Michi dùng từ “ダサイ” (dasai, một từ lóng nghĩa là quái gở, chẳng ra sao, quê mùa). Có nhiều diễn giải nguồn gốc của tính từ này, một trong số đó như sau: ngày trước người Tokyo chê người Saitama quê mùa: 「だって埼玉だから」 (Datte, Saitama dakara) - “Thì Saitama chỉ có vậy thôi.” Sau đó thu gọn lại thành từ dasai. Ở đây xin Việt hóa cho bạn đọc cảm thấy dễ hiểu.

[26] Đền thờ đạo Shinto ở đảo Itsukushima, tỉnh Hiroshima của Nhật. Quần thể thần xã này là Di sản Thế giới được UNESCO công nhận.

[27] Một món cơm của vùng Trung Đông hoặc Ấn Độ, đầu tiên rang sơ cơm, rồi nấu bằng nước dùng đã nêm gia vị, thường cho cả rau, thịt vào.

[28] Thành phố ở tỉnh Kumamoto thuộc đảo Kyushu.

[29] Benkei (1155 - 1189) là tăng binh phục vụ dưới trướng Minamoto no Yoshitsune, được mô tả là một người có thân hình hộ pháp và rất trung thành.

Trong tiếng Nhật, “nơi Benkei khóc” (弁慶の泣き所) chỉ điểm yếu của một người mạnh mẽ.

[30] Hệ thống tàu cao tốc nổi tiếng của Nhật Bản, do Tập đoàn đường sắt Nhật Bản vận hành.

[31] Ga shinkansen lớn thứ hai vùng Kyushu.

Mở đầu

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.

Đoạn kết

「 Bình luận 」